

The Tears Of Love

Contents

The Tears Of Love	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	13
3. Chương 3	25
4. Chương 4	37
5. Chương 5	49
6. Chương 6	74
7. Chương 7	86
8. Chương 8	98

The Tears Of Love

Giới thiệu

Dịch: Anna88Cha cô qua đời trên đường về Anh quốc, sự nghiệp của ông đang dở, danh tính của ông

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-tears-of-love>

1. Chương 1

“Vô dụng thôi mẹ ơi, con không may được như mẹ đâu. Con sẽ đi tìm việc làm.”

Người đàn bà nằm trên giường kêu lên khe khẽ.

“Không được, Canuela. Mẹ không để con ra ngoài làm việc! Hơn nữa, con có thể làm chuyện gì đây?”

Canuela mỉm cười.

“Mẹ quên rồi là con nói được tiếng Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha, thêm một chút tiếng Ý. Con có tự tin là sẽ trở thành thư ký cho một thương gia nào đó.”

Mẹ cô lại kêu lên kinh hãi.

“Không được! Rồi ba con sẽ nói sao?”

Canuela băng ngang qua phòng đến ngồi trên chiếc ghế bên giường mẹ cô. Cô áp tay mình nhẹ nhàng lên những ngón tay trắng mềm mại trên tấm khăn trải giường.

“Mình hãy nói cho hết ngọn ngành đi mẹ. Cô dịu dàng nói.”

“Mẹ nghĩ mẹ có thể may mỗi ngày một tiếng.”

“Mẹ phải nghe lời bác sỹ căn dặn, có nghĩa là không làm gì hết.”

Bà Arlington thở dài.

“Có thật là không thể nào cầm cự được với số tiền còn lại không?” Bà hỏi nhỏ.

“Con e là như vậy.” Canuela khẽ nói.

“Đó là lỗi của mẹ”, bà Arlington đáp lời. “Mấy món thuốc đó tốn kém quá, lại còn thêm thức ăn! Con có chắc là mẹ cần ngần ấy trứng và sữa không?”

Bà lại thở dài.

“Mẹ không đành lòng nghĩ đến con phải làm việc. Sẽ có nhiều đàn ông con trai lưu ý đến con, con gái của mẹ xinh xắn quá, con yêu à.”

Bà đã nói lên sự thật, Canuela quả thật rất xinh đẹp. Đường nét trên mặt cô gần như hoàn hảo. Sóng mũi quý phái thon nhỏ, khuôn mặt trái xoan, nhưng khi nhìn lần đầu người ta chỉ chú ý đến đôi mắt thật to màu xanh lục. Mái tóc là một kết hợp lạ lùng giữa màu vàng thoáng chút ánh đỏ, rèm mi sẫm dài. Mẹ của cô biết rõ Canuela luôn thu hút người khác phái bất kỳ nơi nào cô đến.

Từ ngày họ trở lại Anh quốc, sức khỏe bà Arlington càng ngày càng suy yếu. Sức khỏe tàn tạ không những vì nỗi đau đớn tuyệt vọng trước cái chết của chồng và dư luận thù nghịch vây quanh cái chết ấy, mà còn vì bà và con gái hầu như không còn tiền phòng thân.

Họ đã phải bán đến vài món đồ giá trị còn sót lại, và trong sáu tháng qua phải sống nhờ vào tài thêu thùa của bà Arlington. Bao nhiêu hàng thêu lụa và satin bà làm ra đều được đón nhận bởi các cửa tiệm lừng danh trên đường Bond, nhu cầu tiêu thụ còn cao hơn sức bà cung ứng.

Canuela chỉ may được các đường viền, cắt vải, hay khâu trên ren nhưng không tài nào thêu được tinh tế như mẹ của cô. Còn tệ hơn là cô phải mất nhiều thời giờ để may và họ đã quá trễ nãi thanh toán các đơn đặt hàng khiến các cửa tiệm bắt đầu tỏ ý bất bình.

Dường như với Canuela bản danh sách thuốc men và đồ ăn thức uống cho mẹ cô mỗi tuần lại càng dài hơn, và mẹ cô càng ngày càng suy yếu hơn. Bà quá gầy guộc, ho liên tục, gò má đỏ ửng một cách không tự nhiên.

“Con có nghĩ là, bà Arlington ngập ngừng nói, “người ở đây có thật cần một thư ký biết nói tiếng Tây Ban Nha không?”

“Thế nào cũng có chỗ cần, con thấy trên báo ngày hôm kia nói là người ta đang mua thêm thịt từ Argentina nhiều hơn trước đây!”

Cô làm cử chỉ diễn tả trước khi nói tiếp.

“Điều đó có nghĩa là có người ở đây đang làm hợp đồng. Họ đang liên lạc với các chủ trại ở Argentina nhưng rất ít người nói được tiếng Anh!”

Bà Arlington không trả lời, sau một lát bà thấp giọng nói.

“Ba con từng có dự định cho tương lai của con. Ba luôn biết rằng con sẽ lớn lên xinh đẹp, nên đã dành dụm để con có được vũ hội ra mắt long trọng, áo sống thanh lịch, và cơ hội quen biết những chàng trai độc thân muốn lập gia đình.”

“Ít ra ba cũng hứng thú với tiệc tùng.” Canuela cười khẽ.

“Con cũng sẽ như vậy, mẹ cô trả lời, “có phụ nữ nào mà không thích được ngưỡng mộ, lễ hội, hay được khen tặng đâu con.”

Canuela lặng thinh, đoạn cay đắng nói.

“Không ích lợi gì cứ tưởng nhớ hoài đến quá khứ, cô giáo người Anh của con từng nói như vậy đấy.”

“Tội nghiệp cô Johnson. Mẹ cũng không biết chuyện gì xảy ra với cô ấy, nhưng người mẹ thường nghĩ đến là Maria. Bà ấy là một phụ nữ vô cùng khả ái và hết lòng thương mến mình.”

“Bà ấy rất tôn sùng ba, con vẫn còn nhớ tất cả những bài hát ru em tiếng Ý bà ấy hát cho con nghe khi con còn bé, và vẫn còn hát khi mình trở về Buenos Aires.”

Nhìn thấy nét u uẩn trên mặt mẹ, cô vội nói.

“Mình đừng nói đến chuyện này nữa mẹ ạ.”

“Lúc nào mẹ cũng nghĩ đến chuyện này, về năm cuối cùng khi ba đang thăng tiến, lúc mọi người đều nói rằng ba sẽ được giao trọng trách Đại sứ bên u châu... và rồi –”

Bà bắt chợt dừng lại và nhắm mắt để con gái không thấy mình khóc.

“Rồi thì chuyện đó xảy ra! Canuela khẽ nói. “Mặc kệ thiên hạ nói gì, mẹ và con đều biết là ba trong sạch.”

“Dĩ nhiên là ông ấy trong sạch! Bà Arlington kêu lên. “Con có thật sự hình dung là ba làm ra chuyện ấy không?”

Bà thở sâu, giọng có sức hơn.

“Ba không những yêu mến Anh quốc, ba yêu cả Argentina. Đất nước ấy là huyết mạch của ông ấy, và ba xem Buenos Aires là nhà của mình, cũng giống như London.”

“Con có nhớ ba từng nói như thế. Canuela đồng ý. “Ba cũng nói vậy khi rời khỏi Argentina là ba sẽ nhớ đến Rio de la Plata, trường sở và mọi người chỗ đó đều thân tình với ba.”

“Cho đến giây phút cuối cùng!” Bà Arlington thì thầm.

Canuela đứng lên đi ngang qua phòng.

“Con sẽ không bao giờ tha thứ cho cách hành xử của người Argentines. Con ghét họ! Mẹ nghe con nói chứ? Con căm thù họ! Cũng giống như con ghét đám người tự xưng mình là bạn bè của ba trong sứ đoàn Anh quốc, họ không đứng về phía ba khi chuyện xấu xảy ra.”

“Họ cũng không giúp nổi bản thân họ mà, khi bản tường trình đã được gửi về Anh là ba con phải về nước chấp nhận thẩm vấn.”

“Vậy Bộ Ngoại Giao muốn khám phá cái gì?”

“Giá như tấm bản đồ ấy không thất lạc. Bà Arlington ghen ngào nói. “Đó là phần thiệt hại. Lúc còn trên tàu ba cứ đi lên đi xuống cabin ngày cũng như đêm hỏi mẹ ‘Nó ở đâu rồi? Chuyện gì đã xảy ra?’”

Giọng bà đau khổ đến nỗi Canuela phải quay lại đến bên giường nắm lấy hai tay mẹ mình.

“Đừng tự hành hạ mình, mẹ à. Đó là điều mình không bao giờ biết được, nhưng ít ra ba đã mất như một anh hùng.”

Bà Arlington không đáp lời con gái, nhưng cả hai mẹ con đều suy nghĩ như nhau. Ông Lionel Arlington đã nhảy xuống biển cứu một đứa bé gái. Ông mang được nó lên chiếc thuyền nhỏ được thông xuống, nhưng không ai hiểu được khi ông sắp lên thuyền thì lại biến mất dưới những làn sóng. Từ đó không ai còn thấy ông nữa. Ông là một tay bơi giỏi và lúc ấy biển không động. Điều bí ẩn ở đây là ông đã mang được đứa bé tới bờ bên an toàn nhưng mình lại mất mạng, trừ phi – ông muốn làm như thế.

Báo chí đã khai thác tin tức ấy đến mức tối đa. Khắp nơi trên các mặt báo, những tin hàng đầu như gào lên.

NHÀ NGOẠI GIAO ĐANG BỊ NGỜ VỰC CHẾT NHƯ MỘT ANH HÙNG, KẺ PHẢN BỘI HAY ANH HÙNG?

Và vô số những bài báo bắt đầu bằng:

Có phải là một lầm lẫn bi thảm khi nghi ngờ một nhân vật ngoại giao lỗi lạc?

Nhờ vào lòng tốt của thuyền trưởng họ đã đến được Anh, và né tránh được đám kỵ giả đang tụ tập đợi họ trên bến tàu. Hai mẹ con đã lên được bờ không ai hay biết, và từ đó họ hoàn toàn biệt tích. Giới truyền thông ra sức truy lùng, nhưng đều vô vọng. Không một ai biết được người phụ nữ kín đáo bà “Gray” đã thuê một căn phòng rẻ tiền trong khu chung cư trên đường Bloomsbury là vợ của nhà ngoại giao quá cố tên tuổi xuất hiện trên trang đầu của các tờ báo trong gần một tuần qua.

Không một ai đoán biết được có cơn bão quốc tế như thế do Mỹ gây ra đầu năm 1892 nhằm nỗ lực lôi kéo Argentina vào vòng ảnh hưởng của Bắc Mỹ. Tháng ba năm đó bộ trưởng ngoại giao Anh ở Argentina đã gửi một bản tường trình tối mật đến hầu tước của Salisbury ở Anh. Ông ta nói có tin đồn rằng một ông Pitkin nào đấy đã đưa đề nghị cung cấp bạc cho chính phủ Argentine, số tiền lên đến 100 triệu dollars. Trước khi nhận được hồi đáp bộ trưởng Anh đi phép vào giao cho Lionel Arlington đảm trách vấn đề này.

Ông trở nên quá khẩn trương về việc điều đình giữa Mỹ và Argentine đến độ gửi đi một bản điện tín dài nhất trong lịch sử ngoại giao Anh. Nhưng trong lúc các chính khách cân nhắc tình hình ở Argentine ở London, nơi mà việc bảo mật là một vấn đề bất khả kháng, thì một cuộc tranh luận đã nổ ra sôi động, càng dữ dội và gay gắt hơn bởi lẽ việc tranh cãi không mang tính cách chính thức.

Tại London tờ nhật báo Times đăng một bài tường thuật ngắn về những toan tính của người Mỹ muốn giành một căn cứ trên River Plate (cửa sông giữa Argentina và Uruguay). Sự kiện này đã quét sạch bí mật khiến bộ trưởng Mỹ phải công khai tuyên bố sự quyết đoán ấy là sai lầm. Dù thế nào đi nữa bộ trưởng Pháp lại thỏa mãn vì các cuộc tranh cãi đại loại như thế đã được tiến hành, cả ông ta và bộ trưởng Uruguay đều đồng ý rằng người Mỹ đang nỗ lực để mua một căn cứ hải quân tại một trong hai nơi, Argentina hay Uruguay.

Chính vào thời điểm này một viên chức thứ yếu, Janson Mandell, trong đoàn công sứ Anh được ủng hộ bởi phe Argentine bất đồng quan điểm, đã gửi một bản mật báo đến London. Trong bản báo cáo đó họ khẳng định rằng Lionel Arlington đang có mưu đồ với người Mỹ, nhưng điều này tuyệt đối sai lầm. Bản báo cáo được phát động bởi lòng đố kỵ và tư thù, vì người đàn ông đang được đề cập đến đã xúc phạm bà Arlington bằng thái độ tán tỉnh tại một buổi dạ vũ nên bị chồng bà ấy ra tay đánh gục và làm bẽ mặt ngay tại đấy.

Lẽ ra bộ ngoại giao có thể làm ngơ trước lời cáo buộc đó vì mối lo ngại ám ảnh, quá đáng sợ đối với người Anh về liên minh Mỹ-Argentine trên thực tế không bao nữa sẽ biến mất, và Mỹ sẽ tấn công trên mặt trận thuế nhập cảng. Sự việc này đã gây phẫn nộ cho chính phủ Argentine, nên họ đã tuyệt đối cấm chỉ nhập cảng dầu hỏa, gỗ, và máy móc của Mỹ. Lẽ ra lúc đó cần phải buộc những kẻ thù của Lionel Arlington ngừng toàn bộ sự việc, thì không may họ đã khám phá ra một bí mật và một kế hoạch vô cùng quan trọng phòng thủ cảng của Buenos Aires bị mất tích trong sứ quán Anh.

Lần cuối cùng những giấy tờ đó được thấy trong tay Arlington và ông ta cũng thẳng thắn thừa nhận như vậy. Nhưng đến khi được lệnh thiết lập bản đồ thì tài liệu hiển nhiên đã biến mất. Trong tình cảnh đó hầu tước Salisbury cũng không thể làm gì hơn là gọi Lionel Arlington về London thẩm vấn xem chuyện gì đã xảy ra. Không ai biết được người nào đã tiết lộ câu chuyện cho giới báo chí Argentine, nhưng cũng không khó khăn gì để đoán ra danh tính của người chỉ điểm.

Vào bất cứ lúc nào Buenos Aires cũng lăm lăm chuẩn bị tấn công dân ngoại quốc giữa bọn họ cho dù số tiền họ đầu tư vào Argentina là một tầm quan trọng lớn của quốc gia. Trong vài tuần lễ lại có thêm một lần sóng “đuối cổ bọn ngoại bang” đánh vào thành phố và dẫn đến một số nổi loạn trong các thành viên của liên đoàn Công-dân-cấp-tiến. Tên tuổi của Arlington trở thành đầu đề bàn tán cứ như ông ta là kẻ phản bội thay vì là người đã cống hiến bao nhiêu năm đời mình cho các liên hệ bang giao giữa tổ quốc ông và Argentina.

Nhạy cảm, có giáo dục cao, và là người nhân cách cao thượng và chính trực, ông đã hoàn toàn bị suy sụp chỉ vì nghĩ rằng có người nào đó lại có thể hình dung ông cư xử như thế. Trong lúc họ trên đường trở về quê hương cô bé Canuela 16 tuổi đã nghĩ rằng ba mình đã trở thành người già cõi chỉ qua một đêm.

Giờ đây nhìn mẹ cô nằm tựa đầu trên gối nhan sắc đã tàn phai nhiều vì kham khổ và bệnh hoạn Canuela tự nói với mình rằng không những ba cô đã chết trên biển cách đây hai năm, mà một phần thân xác mẹ cô cũng chết theo.

“Mẹ sẽ khỏe lại thôi,” cô đột nhiên lên tiếng. “Mình không thể tiếp tục ngồi đây trong cơ cực nữa, trốn chui trốn nhủi, và chết dần chết mòn vì đói khát. Con phải đi kiếm tiền! Kiếm đủ tiền bằng bất cứ giá nào để chúng ta sống thoải mái.”

“Mẹ không cho phép, Canuela,” mẹ cô đáp lại. “Con không biết thế giới bên ngoài như thế nào đối với một cô gái trẻ đẹp như con. Con từng được tháp tùng như các thiếu nữ Tây Ban Nha được tháp tùng, và cũng giống như các thiếu nữ Anh vậy.”

“Mẹ đang nói đến các công nương quý tộc không có khả năng làm bất cứ cái gì,” Canuela trả lời, “mẹ à mình không có tiền, vì thế con phải kiếm sống!”

Giọng cô gái bất ngờ đanh lại âm điệu mẹ cô chưa từng nghe trước đây.

Cô vừa nói vừa băng ngang qua phòng đến trước tấm gương gắn trên chiếc tủ có ngăn kéo. Cô ngấm bóng mình trong gương một hồi và tháo mái tóc được búi cao khéo léo sau đầu. Những lọn tóc buông dài qua vai thành những lượn sóng vàng rực xuống đến gần hông của cô. Cô lấy bàn chải tóc cứng chải những lọn tóc ra sau vàng trán thon, rồi đưa tay xoắn tóc lại và kẹp thành một búi. Cô ghim tóc thật chặt với những chiếc kẹp dài đến độ tóc trên đỉnh đầu được kéo thật mượt không còn một gợn quăn nào.

Canuela mở ngăn kéo, thò tay mò mẫm bên trong rồi lôi ra một cặp kính đen của ba cô rồi đeo lên sống mũi. Ông từng đeo kính này vào một kỳ hè vì mắt bị đau trong một tai nạn cưỡi ngựa, nên bác sỹ nghĩ rằng nặng nề quá gắt cho lớp vông mạc đang hư hại.

Vì đây là kính thiết kế cho đàn ông nên có tròng rất lớn, và gương mặt thon nhỏ của cô dường như khuất hẳn phía sau. Canuela quay lại.

“Mẹ ơi nhìn con đi! Thư ký đầy khả năng này mẹ!”

Bà Arlington nhìn chăm chăm cô con gái.

“Con trông kinh khủng quá, Canuela! Và cặp kính đúng là làm cho diện mạo xấu hẳn đi!”

“Thì con dự định như vậy mà,” Canuela trả lời. “Mẹ phải công nhận là không đàn ông nào dám nhìn con lần thứ hai đâu.”

“Đúng là một cách nghi trang hữu hiệu,” bà Arlington tán thành.

Canuela mặc chiếc áo đầm đen, áo sống của cô chỉ có vài cái. Sau khi mất tang cha, cô và mẹ không đủ khả năng để mua sắm thêm y phục. Họ có trong rương những món đẹp để mang theo từ Buenos Aires nhưng không một ai còn lòng dạ nào để nghĩ đến bộ áo, những thứ có màu sắc, và xa hoa thuộc về quá khứ nữa.

Canuela đi lại túm áo và lấy một chiếc nón bonnet nhỏ từ ngăn trên cùng. Nón được viền bằng dải băng đen, và cô thậm chí còn đeo bẹp những dải băng này để chiếc nón trông không có vẻ sang trọng hay đường tươi tắn quá. Cô thất quai nón dưới cằm và mặc chồng lên thân trên áo đầm với chiếc áo khoác thật sát màu đen cài nút đến tận cổ trông thật nghiêm trang.

“Con ra ngoài,” cô nói với mẹ mình. “Con đi mau thôi mẹ à, nên mẹ đừng lo lắng quá.”

“Con đi đâu thế?”

“Đến văn phòng môi giới Brewstead trên đường Piccadilly. Con nhớ chỗ đó khi mình ở London mấy năm về trước. Con đi với ba đến đó để tìm một nhân viên kế toán cho tòa đại sứ ở Tây Ban Nha.”

“Mẹ nhớ chỗ đó,” bà Arlington thấp giọng. “Anh ta là một thanh niên rất tốt.”

“Con mong có người ở đây để săn sóc mẹ trong lúc con ra phố.”

“Cho đến lúc con về mẹ không có việc gì đâu,” bà Arlington trả lời, “nhưng đi mau nhé cưng. Con biết là mẹ không thích con đi một mình xuống phố đâu.”

Canuela bật cười nho nhỏ. “Trong bộ dạng như thế này con sẽ an toàn mà mẹ. Người đàn ông đi theo con từ cửa hàng hôm qua sẽ không đoán ra con lần thứ hai đâu.”

“Có người theo con sao? Ôi cưng của mẹ ơi, thế mà con không nói gì với mẹ cả.”

“Hắn đâu có làm được chuyện gì giữa phố xá thênh thang đông đúc ban ngày ban mặt.”

Những ngón tay của bà Arlington run rẩy trong lúc bà đưa tay ra cho con gái.

“Con có nghĩ là con đang làm đúng không hở con? Nếu con ở trong văn phòng với một người đàn ông thì cũng không an toàn như ra phố đông đảo đâu.”

“Con hứa với mẹ,” Canuela an ủi, “con sẽ chọn chỗ làm rất thận trọng. Con sẽ cố tìm người chủ nào già khăng như Methusela (người già nhất trong kinh thánh Hebrew, 960 tuổi) và giàu nứt đổ đổ vách như Croesus (vua Lydia, sống trong khoảng 560-546 BC) vậy!”

Bà Arlington cười như mếu.

Khi Canuela rời khỏi phòng bà cảm thấy lẻ ra bà nên phản đối hành động quyết liệt đi tìm việc của con gái nhiều hơn nữa, nhưng bà tuyệt vọng hiểu rằng họ chỉ còn chút ít tiền bạc không kéo dài được bao lâu nữa. Bà nhận thấy Canuela càng ngày càng gầy và phải bớt phần ăn của nó để có tiền mua thuốc thang mà bác sỹ cứ tiếp tục ra toa, mà theo như bà thấy cho dù trông có vẻ vậy nhưng chẳng hữu hiệu bao nhiêu. Hơn nữa lệ phí của bác sỹ lại đắt, và vì tự trọng họ nhất quyết trả tiền cho ông ta ngay sau mỗi lần thăm bệnh.

Tương lai đối với mẹ con bà dường như quá tối tăm, quá vô vọng đến độ bà Arlington lại nằm xuống nhắm mắt lại. Thoạt đầu là một giọt rồi nước mắt tuôn ra ướt đầm má.

“Ôi, Lionel, Lionel,” bà thì thầm, “không có anh làm sao mà em có thể sống tiếp đây?”

-o0o-

Canuela tới được đường Piccadilly sau khi đổi hết chuyến xe bus (do ngựa kéo) này đến chuyến khác. Hôm nay không có chuyện gì xảy ra như mọi hôm cô ra ngoài một mình. Cô không thể nào không nhận thấy là diện mạo của mình dễ có ảnh hưởng kích động đối với đàn ông, vì lẽ đó trong lúc nhan sắc của cô luôn tạo cho cô lợi thế như được tiếp đãi lịch sự, được trợ giúp ân cần thì bên cạnh đó cũng mang lại nhiều điều bực bội.

Đôi khi phiền toái đó là những thư ký, những người chào hàng toàn là những người có vẻ ngoài lịch sự nhưng cách xử sự thì lại không được như thế. Hôm nay là lần đầu tiên cô đi ngang nhưng không bị ai chú ý, nên mừng thầm là cách cải trang của mình vô cùng hữu hiệu. Cô còn mong là cách này làm mình nhìn chừng chặc hơn.

Đương nhiên là hiếm có người chủ nào lại đi tin một thiếu nữ mới 18 tuổi thông minh và thông thạo trong lĩnh vực ngôn ngữ như cô.

Canuela sinh ra ở Argentina, đất nước liên quan đến tên của cô bởi vì cha mẹ cô đang nghỉ lễ ở một thôn làng mỹ miều yên tĩnh có tên là Canuela và cô đã chào đời một cách bất ngờ ở vùng đất đó.

Khi cô lên 5 tuổi ba cô được thông báo chuyển đến Tây Ban Nha, và sau ba năm ở Madrid ông lại được cất nhắc lên chức vụ cao hơn ở Lisbon. Rồi từ đó họ trở về Argentina và đối với Canuela, giống như tâm trạng của ba cô, chuyến đi đó dường như là trở về cố hương.

Lionel giống như một cậu bé, ông chỉ cho cô xem hết mọi nơi chốn ông từng biết trong suốt thời gian bổ nhiệm chót của ông ở Buenos Aires trước khi ông thành hôn. Mỗi buổi sáng họ rong ruổi trên lưng ngựa hàng dặm xa vào những vùng đất trống xanh tươi bên ngoài thành phố. Khi sứ quán đóng cửa vào cuối tuần thì họ lại khởi hành thám hiểm những miền quê màu mỡ xinh đẹp ngập tràn nắng ấm. Canuela dần dà trở nên yêu mến những vùng đất này cũng như cha cô.

“Anh tin chắc rằng,” trước đây có lần Lionel Arlington nói với vợ ông có cả Canuela ở đó nghe được, “đây mới chính là vườn địa đàng, và nếu anh là Adam anh không thể đòi hỏi một người vợ quyến rũ hơn em đâu, em yêu.”

Bà Arlington bật cười với chồng mình nhưng ánh mắt bà đầy thương yêu.

Họ thật vô vàn hạnh phúc bên nhau, chuyện này thật may mắn bởi vì bà Arlington là con gái của lord Merwin, trước cơn thịnh nộ của gia đình bà đã bỏ trốn với một thanh niên nghèo không ai biết đến của ngoại giao đoàn. Điều đã làm cho hành động của bà thêm phần tệ hại vào lúc bấy giờ là bà đã đính hôn với một nhân vật quý phái địa vị vô cùng quan trọng, vị hôn phu đã được cha của bà chọn sẵn.

“Gia đình của mẹ sẽ không bao giờ tha thứ cho mẹ,” bà Arlington bảo con gái, “không chỉ vì mẹ kết hôn với người mẹ thương nhưng vì mẹ đã gây dư luận đàm tiếu! Trong mắt ông ngoại con việc xuất hiện trên báo chí, ngoại trừ khi có ai sinh ra hoặc qua đời, thì là tội lỗi không thể tha thứ.”

Canuela nhớ lại những lời đó khi cô nhận ra là mình không thể mua sắm tất cả những thứ bổ dưỡng cần thiết cho sức khỏe của bà. Thậm chí cô đã từng cân nhắc ý tưởng đến gặp ông ngoại, nếu như ông vẫn còn sống để xin giúp đỡ. Rồi cô biết không những mẹ cô sẽ không cho phép nhưng chắc chắn ông ngoại cô sẽ từ chối lời xin xỏ của cô. Nếu ông đã ghét vài đoạn tin trên báo liên quan đến chuyện hủy bỏ đính hôn của con gái ông thì ông sẽ nghĩ gì những tin hàng đầu, các lời bình luận của chủ bút, và những suy đoán vô tận về tội phản quốc giả tưởng và cái chết bi thảm của người con rể?

“Không, mình nhất định phải tự chăm sóc cho mẹ,” cô tự nhủ và rảo bước đến văn phòng Brewstead leo lên cầu thang hẹp dẫn đến tầng đầu tiên.

Ông Stewstead là một người đàn ông lớn tuổi, mặt sắc với đôi mắt tròn và sáng. Ông cho người ta ấn tượng là ông cho rằng mọi nhân tuyển đến nộp đơn đều nói dối, và nhìn người người xin việc với ánh mắt trịch thượng khiến họ phải có mặc cảm thấp kém và lệ thuộc ngay từ giây phút họ vào văn phòng.

Canuela đợi đến phiên mình mãi đến khi ông ta tiếp xong người khách trước cô. Đây là người một đàn ông tóc bạc đang tìm công việc thu ngân, ông ta mặt mày sượng sùng vì bị cho là lú lẫn và đã quá tuổi làm việc từ lâu.

“Để tôi xem sao,” ông Brewstead nói một cách miệt thị, “nhưng tôi e là không tìm nổi bất cứ việc nào tương xứng với công việc cũ của ông. Ngày mai ông cứ thử trở lại xem.”

Bị đuổi khéo, người đàn ông tìm việc quay ra ánh mắt ảo não tuyệt vọng. Ông Brewstead bắt đầu chú ý đến Canuela.

Đôi mắt sắc sảo quan sát bộ áo đen của cô, ông ta nhận ra ngay lập tức là hàng vải không phải là thứ đắt tiền dù được may cắt thật vừa vặn. Rồi ông ta lại lưu ý đến chiếc nón bonnet giản dị, và ánh mắt nán lại một lúc trên cặp kính của Canuela.

“Sao đây?” ông ta hỏi một cách cứng rắn.

“Tôi đang tìm công việc thư ký,” Canuela trả lời.

“Mắt cô có vấn đề gì không?”

“Không có vấn đề gì cả, chỉ là tôi thích đeo kính thôi.”

Ông Brewstead rõ ràng là đang tìm cách phản bác nhưng lại không biết phải nói thế nào, nên đành mở sổ ra.

“Tên?”

“Gray”

“Tuổi?”

“Hai mươi bốn.”

Ông Brewstead ném cho cô tia nhìn rắn đanh, nhưng không đưa ra nhận xét nào.

“Địa chỉ?”

Canuela chậm rãi nói chỗ ở của mình, và ông ta lẳng lặng ghi xuống.

“Trình độ chuyên môn?”

Giọng ông Brewstead ra điều ông ta đã biết rõ mười mươi là cô chẳng có chút kinh nghiệm nào.

“Tôi nói được tiếng Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha, và tiếng Ý,” Canuela nói thêm, “và một ít tiếng Pháp.”

Cô thật thích thú nhìn thấy ông Brewstead ngạc nhiên khi viết xuống không nói lời nào.

“Cô biết dùng máy đánh chữ chứ?”

“Vâng,” Canuela đáp lời, “tôi còn có kiểu viết tốc ký riêng đủ nhanh để theo kịp hầu hết bài đọc của ai.” Vừa nói cô vừa nghĩ mình thật may mắn vì ba cô thường nhờ cô làm thư ký nghiệp dư khi ông ở nhà.

“Mình đâu có muốn nhân viên tòa đại sứ đến đây hoài,” cô nhớ ba cô hay nói như thế, “Canuela có thể làm hết mọi việc ba muốn hoàn tất mà. Ba thích nhà của ba là chỉ cho ba thôi.” Đôi khi có những báo cáo phải đệ trình thì ông nhấn với sứ quán sẽ không vào sở đôi ba ngày, và thế là họ lại trốn đi chơi, cưỡi ngựa ra ngoài thành phố đi ngao du thám hiểm. Sau cả ngày trên lưng ngựa đến tối Canuela sẽ ghi chép các văn bản, rồi cặm cụi suốt nửa đêm đánh máy cho ba mình. Những tháng ngày đó vui không thể tưởng và cô yêu từng giờ từng phút ấy.

Giờ đây cô mừng thầm là vai trò thư ký không chính thức đó đã cho cô một trình độ đáng kể mà ngay cả ông Brewstead cũng có ấn tượng tốt.

“Cho tôi xem thư giới thiệu của cô đi,” ông nói ra điều thích bắt bẻ.

“Tôi e là không có sẵn cho ông vì tôi luôn luôn làm việc ở ngoại quốc,” Canuela trả lời. “Vì thế tôi cần chút ít thời gian để viết thư cho các người chủ trước và yêu cầu họ đề cử cho tôi.”

Ông Brewstead đặt bút xuống.

“Nhất định,” ông thốt lên, “cô phải biết lý lẽ thường tình là yêu cầu họ viết thư giới thiệu trước khi rời nhiệm sở chứ?”

“Nhưng thực tế là lúc ấy tôi không nghĩ việc này cần thiết,” Canuela đối đáp với ông ta bằng giọng điệu kiêu kỳ. “Tôi đâu có dự định phải làm việc khi trở về Anh, nên lúc đó thư giới thiệu dường như không cần thiết.”

Cô ngưng một chút rồi nói thêm.

“Dù sao đi nữa, nếu cần thì tôi có thể đem tới, nhưng đương nhiên không thể nào vừa yêu cầu là có liền được.”

Lời giải thích của cô nghe có vẻ hợp lý, ngay chính cô cũng cảm thấy như vậy, và ông Brewstead nhìn chăm chăm xuống dòng chữ của mình. Vào lúc đó có một người đàn ông bước vào văn phòng. Người này trang phục tươm tất nếu không nói là kín đáo. Ông ta bước ngay đến bàn với dáng dấp uy quyền, và Canuela tránh sang một bên nhường chỗ cho ông ta.

“Chúc một ngày tốt lành, ông Hayward!” Ông Brewstead nói một cách tránh né. “Chúng tôi không mong là ông trở lại quá nhanh như thế.”

“Tôi e rằng,” ông Hayward trả lời, “người thanh niên ông phái tới cho chúng tôi thật là hết cách – hoàn toàn bất lực. Tiếng Tây Ban Nha của anh ta thì chậm chạp nặng trĩu, còn tiếng Bồ Đào Nha là số không, không biết chữ nào cả.”

“Chắc, chắc. Tôi thật lấy làm tiếc,” ông Brewstead xin lỗi. “Nhưng thư giới thiệu của anh ta quá xuất sắc.” Người đàn ông trung niên mỉm cười khê.

“Trình độ Tây Ban Nha mà người Anh cho là thỏa đáng thì đối với ông chủ của tôi chỉ là vô dụng.”

“Tôi chỉ đành xin lỗi thôi.” Ông Brewstead nói, “và hy vọng là tìm được người khác cho ông. Nhưng thành thật mà nói ông Hayward à, trong sổ sách của tôi hiện tại không có thanh niên nào nói được bất cứ thứ tiếng nào ngoài tiếng mẹ đẻ cả.”

Ông Hayward thở dài.

“Tôi biết là khó. Ông cũng đã cố hết sức rồi, nhưng không may vấn đề đặc biệt của tôi vẫn chưa giải quyết được.”

Ông ta quay người định bỏ đi, nhưng Canuela đã nghe hết được mọi chuyện họ nói vội tiến tới một bước.

“Tôi nói được tiếng Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha.”

Ông Hayward quay qua nhìn cô.

“Thật chứ!” ông Brewstead buột miệng. “Quý ông đó không muốn sử dụng phụ nữ.”

“Chuyện đó có vấn đề gì nếu như ông ấy không thể tìm đàn ông trám vào vị trí đó?” Canuela vặn hỏi.

Ông Hayward nhìn cô rồi lên tiếng.

“Cô thạo tiếng Tây Ban Nha chứ?”

“Tôi nói tiếng đó cũng như nói tiếng Anh.”

“Còn Bồ Đào Nha thì sao?”

“Tôi từng sống ở nước đó năm năm.”

Ông Hayward do dự rồi nói với ông Brewstead.

“Đề nghị này có thể vô ích thôi, nhưng biết đâu ông Lopez sẽ cân nhắc lại trường hợp cô gái này.”

“Vậy tại sao ông không đưa cô ấy đi cùng?” Ông Brewstead đề nghị. “Câu trả lời cùng lắm là ‘không’ thôi.”

“Đúng vậy,” ông Hayward quay qua Canuela, “cô đi với tôi nhé cô...?”

“Tên tôi là Gray,” Canuela trả lời.

“Tôi có xe bên ngoài, nếu cô không thích hợp thì tôi cho người đưa cô về trong vòng nửa tiếng.”

“Cám ơn ông.”

“Tôi chỉ hy vọng, cô Gray,” ông Brewstead gần giọng xen vào, “rằng cô nói thật và cô nói được mấy thứ tiếng này y như lời cô nói. Ông Lopez là người rất khó tính.”

“Thật đúng là rất khó tính!” Ông Hayward xác định rồi thở dài. “Thôi đừng để chúng ta phí thời gian nữa, vì ông Lopez đã bức bối vô cùng khi thấy chàng thanh niên ông gửi tới quá dốt. Sáng hôm này quả thật gay go, tôi cam đoan với ông.”

“Tôi xin lỗi – thực tình xin lỗi!” Ông Brewstead nói, “chúng ta hãy mong rằng cô Gray có thể lấp vào chỗ trống đó.”

Giọng ông ta có vẻ gì đấy như muốn nói với cô rằng hy vọng đó chỉ là chuyện viễn vông. Dù thế nào đi nữa hiện tại ông ta chỉ muốn tìm một giải pháp tạm thời trong lúc cùng đường bí lối để giữ thể diện thôi.

Không nói thêm lời nào nữa ông Hayward đi trước xuống thang và Canuela khép nép theo sau. Trong lúc bước đi cô phân vân tự hỏi không biết ông Lopez này là ai, vì cái họ ấy rất thông thường ở cả hai nước Tây Ban Nha và Argentina. Cả các nhà quý tộc lẫn kẻ ăn xin đều có tên Lopez trong hai quốc gia này. Còn ông Lopez này dù có là ai đi chăng nữa thì hiển nhiên là có ảnh hưởng không nhỏ với cả hai ông Hayward và Brewstead.

Xe ngựa đang chờ ngoài đường. Người gia nhân đã mở cửa sẵn, và phải cố lắm ông Hayward mới nhớ đến phép lịch sự và nhường cho Canuela bước vào trước. Ông theo cô vào ngồi trong băng ghế sau, cầm nón trong tay và cứ vắn nón một cách bứt rứt.

“Cô hoàn toàn chắc là cô nói thông thạo tiếng Tây Ban Nha chứ?” ông lên tiếng hỏi khi xe ngựa vừa lăn bánh.

“Tôi cam đoan với ông tôi nói được hai ngôn ngữ,” Canuela trấn an ông ta.

“Chủ của tôi khó tính, rất khó!” Ông Hayward nói. “Ông ấy muốn mọi chuyện đều kiện toàn, và đòi hỏi người khác phải nhanh nhẹn như chính ông ta, và là người không khoan dung – không hề khoan dung – với người gây lỗi lầm.”

Canuela nghĩ ông ta nói nghe có vẻ đáng ghét, nhưng cô vui vẻ tiếp chuyện.

“Ông chủ của ông là người Tây Ban Nha à?”

“Thật ra không phải. Ông ấy người Argentina,” ông Hayward trả lời.

Canuela sững người.

“Ông ấy là senor Ramón Mendoza de Lopez!” Ông Hayward nói tiếp.

Giờ thì cô biết họ đang đề cập đến ai: Ramón Mendoza de Lopez là một trong những người được truyền tụng nhiều nhất và ngưỡng mộ nhất trên toàn thể đất nước Argentina. Anh ta là nhân vật đại biểu cho tầng lớp quyền thế nhất, nổi lên như là kết quả của nền kinh tế phát triển nhanh chóng.

Mặc dù chưa bao giờ thấy anh ta cô mơ hồ nhớ được anh ta được nhắc đến như là người đẹp trai, và nổi tiếng vì những chiến công hào hùng cũng như trong thế giới đồ đen. Lúc còn trẻ anh ta từng tiêu phá cả gia tài và lại tạo dựng cơ ngơi khác. Anh ta xuất thân từ dòng dõi quý tộc mà tổ tiên trực hệ là người Tây Ban Nha đến Nam Mỹ trong những đạo quân chinh phục lục địa Mỹ châu. Cô nghĩ rằng mẹ của anh ta là người Anh, nhưng cũng có thể là bà của anh ta. Nguyên nhân mà cô cảm thấy hứng thú với nhân vật này là vì ba cô thường nhắc đến anh ta. Ramón là người đã bảo trợ sáng lập hội đua ngựa, và ba cô từng nói là anh ta giàu vô kể và là một trong những người có năng lực nhất trong số các điền chủ giàu có, am hiểu thấu đáo những khả năng chính trị và tài chính của quốc gia.

“Thế nào cũng có ngày Ramón de Lopez sẽ trở thành tổng thống của Argentina,” Lionel Arlington trước đây từng tiên đoán như thế.

“Sao ba lại nghĩ như thế,” Canuela hỏi ba cô.

“Dân chúng muốn có người để tôn sùng,” ba cô mỉm cười giải thích, “và Ramón de Lopez đáp ứng được những mơ ước lãng mạn hình ảnh nhân vật mà người dân Argentine muốn đạt tới. Ba cô nhận xét có phần châm biếm, tuy nhiên Canuela nghĩ rằng ba cô mến mộ và có lẽ ganh tỵ chàng thanh niên trẻ hào hoa, người sở hữu cơ man của cải và mọi thứ khác đem lại danh tiếng về vang cho anh ta.

Nhưng cô thầm nhủ chắc chắn như đinh đóng cột là Ramón de Lopez nằm trong số những kẻ đã truy đuổi ba cô trong lúc tầm bắn đồ bên cạnh mất tích. Có một số người đã lên tiếng chỉ trích ba cô, tiếp nhận báo chí phỏng vấn, và thúc giục sứ quán Anh tống Lionel Arlington về nước. Cô hầu như khẳng định rằng Ramón de Lopez là một trong những kẻ đó, nhưng nếu cô không nhớ nổi thì sẽ có mẹ cô.

Lòng cô tràn ngập hận thù khi nghĩ đến những chuyện mà bọn người Argentines, thậm chí cả những kẻ từng giả vờ là bè bạn, đã gây ra cho ba cô, Canuela chỉ muốn thoát ra khỏi xe ngay lập tức. Nhưng rồi cô tự nhủ có lẽ định mệnh đã sắp đặt khiến cho anh ta xuất hiện trong cuộc sống của cô vào thời điểm đặc biệt này. Có lẽ cô sẽ có cơ hội báo thù cho cha, tiêu diệt một tên Argentine như ba cô đã bị bọn người này tiêu diệt.

“Tôi ghét bọn họ! Tôi căm ghét bọn họ!” Cô chỉ muốn hét lớn lên, và nhận ra mình đang căng thẳng khi xe dừng lại bên ngoài một tòa nhà đường bệ trên một đại lộ vượt qua khỏi công viên St. Jaimes.

“Tòa nhà này thuộc về chính phủ Argentine,” ông Hayward giải thích, “và senor Lopez có phòng riêng trên lầu một. Các văn phòng ở tầng trệt và lầu hai trở lên.”

Khi vào bên trong ông dẫn cô ngang qua một hàng các gia nhân mặc sắc phục, và đưa cô vào phòng đợi tuyệt đẹp nằm trong khu vực phía trước của tòa nhà.

“Cô đợi ở đây nhé, cô Gray, tôi đi xem senor Lopez có trong nhà không và ông ấy muốn gặp cô hay không.”

Ông ngưng lại rồi nói thêm.

“Cô có hiểu là, hiện tại ông ấy có thể chưa suy xét đến việc nhận phụ nữ vào làm không?”

“Với tất cả những cái mà tôi có từ trước đến nay tôi hiểu được việc đến đây là cả một đặc ân, nếu xét đến thân thể ngẫu nhiên bất hạnh của tôi!” Canuela châm biếm đáp lại.

Ông Hayward nhìn cô bằng ánh mắt mà cô hiểu như là thất thần rồi bỏ đi.

Canuela bật cười, rồi chợt nhận ra là cách nhận xét như thế bảo đảm sẽ đưa mình trở lại văn phòng tìm việc Brewstead chẳng mấy chốc.

“Mình phải tỏ ra nhún nhường hơn,” cô tự nhủ, và cảm thấy trong thâm tâm có động lực mạnh mẽ kiên cường nổi lên chống lại với ý tưởng vừa rồi.

Trước đây ba cô từng dạy rằng, “con phải tỏ ra tự hào, tự hào về bản thân mình để ngẩng cao đầu và nhìn thẳng vào mặt bất cứ người nào! Chỉ có những kẻ hèn nhát nịnh bợ mới bỏ lê lét đợi người khác đá họ đi.”

“Nhưng ba đã bị họ đá vào lúc ba không hề ngờ tới,” Canuela nghĩ một cách cay đắng.

Cô ước là mình có thể nhớ được nếu Ramón de Lopez thực sự là kẻ đã tỏ ra độc ác với ba trong giờ phút hoạn nạn.

“Giá mà tôi có thể trả lại cho họ những cái họ đã gây ra cho ba!”

Cô vẫn còn nhớ như in người cha tự hào, nhạy cảm của mình đã phải chịu đựng ra sao khi họ rời Buenos Aires, chỉ có leo tèo đôi ba người tiễn họ ra đi. Thật quá trái ngược với những lần khác khi họ đi nghỉ lễ với một cabin chất đầy quà cáp: nào là hoa, trái cây, chocolates, và cả sách. Và hàng chục bạn bè chào từ biệt Bon Voyage, thúc giục họ, “Về mau nhé – thiếu anh chúng tôi không làm gì được việc cả.”

Hoàn cảnh mới khác biệt làm sao, ngày họ phải lên đi với bao lời cáo buộc dè hèn treo lơ lửng trên đầu họ như đám mây đen. Mẹ cô thì khóc sùi sụt, còn ba thì sắc mặt ảo não trắng bệch.

“Tôi căm thù họ! Căm thù người Argentines! Tôi sẽ không bao giờ quay về nơi đó!” Canuela cương quyết thề với lòng.

Bất chợt cửa mở, và Hayward xuất hiện ngay ngưỡng cửa.

“Senor Lopez muốn gặp cô, cô Gray.”

Canuela đứng dậy, trong giây lát cô thật không muốn gặp nhân vật senior Lopez này chút nào. Nhưng có điều gì đấy, dù cô cũng không hoàn toàn chắc chắn là gì, dường như xúi cô dừng đi lên lầu. Điều gì đấy cứ thôi thúc cô bỏ chạy. Rồi cô nhận ra là mình thật vô lý. Cô đến đây để tìm việc, và còn có ai sẽ thích hợp để thuê cô hơn là người Argentine đang cần thư ký biết nói tiếng Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha đây?”

Đồng thời, trong lúc theo Hayward lên lầu, cô tự nói với mình công việc này, dù có là việc gì đi nữa, có vẻ sẽ không kéo dài lâu vì dường như Ramón de López chỉ đến Anh quốc trong thời gian ngắn.

Nếu khéo léo, cô có thể kiếm đủ tiền kéo thêm khoảng một tháng sau khi hắn đi. Bất cứ giá nào cô quyết định sẽ mua những thuốc men, thức ăn bổ dưỡng thiết yếu mà bác sỹ ra toa cho mẹ.

Đến lầu một thì ông Hayward dừng lại trước một cửa phòng, và khẽ xoay tay cầm.

“Thưa senior, có cô Gray,” ông nói một cách kính cẩn và Canuela bước tới trước.

Trước mắt cô là một phòng khách lớn, trang hoàng xa hoa với sofa và ghế trước lò sưởi bằng đá cẩm thạch. Phòng có trở những cửa sổ dài trông ra quảng trường St. James. Buông xuống từ trên trần là chiếc đèn treo bằng pha lê khổng lồ.

Canuela đã đoán biết Ramón de Lopez đẹp trai sau khi nghe ba cô kể, nhưng cô không nghĩ anh ta lại quá cao, bờ vai thật rộng và đồng thời lại thanh lịch đến như vậy. Khuôn mặt rắn rỏi, với đường nét rõ ràng cương quyết. Đôi mắt sâu sẫm màu bên dưới hàng mày thẳng. Mái tóc đen chải ra phía sau để lộ vầng trán vuông vức.

Dáng dấp anh ta toát ra vẻ độc đoán, cô thầm nghĩ, thật hiển nhiên ngay từ khoảnh khắc nhìn vào. Đường nhiên thôi, anh ta chính là quý tộc, người sinh ra để chỉ huy, là người ra lệnh và muốn người khác phải tuân phục, và sẽ lấy làm kinh ngạc nếu họ bất tuân với mình!

Còn nữa, vành miệng tàn nhẫn kia và điều thầm kín nào đó cô không sao hiểu được khiến cô chợt cảm thấy ngượng ngùng dưới ánh mắt dò xét của anh ta. Ramón nhìn cô đăm đăm như đang tìm kiếm gì đấy, dường như không phải nơi diện mạo bên ngoài của người khác mà là muốn lục soát tận đáy sâu tâm hồn của họ. Nhưng cô lại nhanh chóng bảo mình đấy chỉ là tưởng tượng thôi. Chẳng qua cô đang phú cho Ramón de Lopez với bao nhiêu điều lãng mạn anh ta nhận được ở Argentina, chẳng liên quan gì đến công việc cô sẽ phải làm cho anh ta cả.

“Mời ngồi, cô Gray,” Ramón de Lopez đưa tay chỉ chiếc ghế trước bàn làm việc.

Canuela ngồi xuống mép ghế, không hiểu sao cô lại quá lo lắng. Thần thái người đàn ông này có vẻ áp đảo làm sao, thái độ của anh ta cứ như muốn xuyên thấu lớp cải trang của cô và cho cô có cảm giác anh ta đã biết cô đang giấu giếm danh tính.

“Theo lời ông Hayward tôi hiểu là cô thông thạo tiếng Tây Ban Nha. Phải thế không?”

“Vâng.”

Vẫn giữ giọng điệu không thay đổi anh ta bắt đầu nói nhanh kinh khủng liên quan đến công việc của mình ở Anh cho thương nghiệp thịt của Argentine. Đề cập đến những buổi thương lượng và thảo luận đang tiến hành mà anh ta hy vọng sẽ đạt tới những hợp đồng thuận lợi, và cuối cùng chấm dứt câu chuyện bằng một câu hỏi.

Không hề tỏ ra ngập ngừng, Canuela trả lời bằng tiếng Tây Ban Nha. Hơn nữa biết rằng anh ta đang chờ xem khả năng của cô, Canuela nói đến một số chi tiết. Khi cô dừng lại, cô thấy ánh mắt anh ta thoáng ngạc nhiên.

Rồi không đợi thêm phút nào anh ta tiếp tục đối thoại, nhưng lần này là tiếng Bồ Đào Nha. Canuela lại đáp lời ngay tức thì sau khi anh ta kết thúc. Cô hiểu rằng về mặt ngôn ngữ tiếng Bồ Đào Nha của mình thuần giọng hơn tiếng Tây Ban Nha và cô phân vân không hiểu ông de Lopez này có lưu ý không.

Đương nhiên là anh ta có lưu ý!

“Cô nói tiếng Tây Ban Nha thật xuất sắc, cô Gray,” anh ta nói bằng Anh ngữ, “và tôi ngạc nhiên là rất nhiều từ ngữ tôi sử dụng mà cô lặp lại để trả lời tôi phát âm mang âm hưởng Argentine.”

Canuela lẳng lặng không trả lời, giờ đây cô ước rằng giá mà vừa rồi mình giữ giọng Tây Ban Nha theo đúng lối nói chính thống của người Castilian (giọng Tây Ban Nha chính thống) mà cô thường dùng ở Madrid.

“Sao cô nói giỏi được như thế?”

“Tôi từng học cả hai ngôn ngữ,” cô trả lời bằng giọng lạnh nhạt, kiềm chế hy vọng anh thấy rõ rằng cô không muốn trả lời câu hỏi.

“Cô sử dụng được máy đánh chữ không?”

“Vâng.”

“Còn tốc ký thì sao?”

“Tôi có thể ghi lại bài đọc ở mức độ bình thường.”

“Vậy cô cho rằng cách tôi đang nói là ‘bình thường’?”

“Độ chừng như vậy. Thoạt đầu tôi nhận ra một số từ thương mại hơi khó, nhưng tôi sẽ quen mau thôi.”

Ramón đùa nghịch với con dao rọc giấy cán ngà trên bàn bên cạnh anh ta.

“Tôi nghĩ cô đã hiểu, cô Gray, là tôi muốn sử dụng nam nhân viên chứ?”

Canuela cúi đầu.

“Nhưng theo lời ông Hayward hiện thời không có ai sẵn sàng cả, và tôi bị dồn ép với bao nhiêu là việc và số lượng lớn điện tín cần giải mã mỗi ngày, bây giờ tôi rất cần phụ tá.”

Anh ta ngưng lại dường như đợi Canuela lên tiếng, nhưng thấy cô không nói năng gì anh tiếp tục.

“Cô có thể làm việc cho tôi sớm chừng nào?”

“Ngày mai.”

Ramón de Lopez đứng lên.

“Vậy được, cô Gray. Tôi muốn cho cô bắt đầu làm việc theo căn bản hàng tuần vì tôi chưa xác định sẽ ở lại London bao lâu. Nhưng tôi thành thật cho cô biết rằng nếu tôi tìm được nam thư ký trong thời gian đó, lúc ấy tôi không cần đến sự trợ giúp của cô nữa.”

“Tôi hoàn toàn hiểu được. Phụ nữ luôn luôn phải tiếp nhận vị trí thứ nhì.” Cô hồi hận ngay khi vừa nói ra và chỉ ước giá mà mình cứ giữ yên lặng.

Cô thấy tia nhìn sắc bén của Ramón hướng về mình và biết chắc anh ta không quen có thư ký tỏ bất cứ thái độ nào ngoại trừ trong vai trò một tấm thảm chân hoàn toàn và tuyệt đối cho anh ta chà đạp.

“Được rồi, cô Gray, tôi mong cô chuẩn bị làm việc vào chín giờ sáng mai.”

“Còn một chuyện khác, señor Lopez. Tôi có thể biết với chức vụ này ông trả lương cho tôi như thế nào không?”

“Ồ tất nhiên rồi,” Ramón nhếch môi. “Tất nhiên đó là điều tối quan trọng. Cô có yêu cầu gì?”

“Tôi e rằng tôi không có khái niệm mức lương chính xác ở Anh. Tôi từng làm việc ở ngoại quốc cho đến hiện tại.”

“Tôi cũng thế, vậy chúng ta phải tìm hiểu thôi.” Anh ta gõ chuông trên bàn làm việc, tiếng chuông vang lên giòn giã.

Cửa sịch mở và ông Hayward bước vào nhanh đến độ cô đoán quyết ông ta phải đứng nghe ngay ngoài cửa.

“Hayward, tôi đã dự định trả lương như thế nào cho chàng thanh niên không đáng giá tới sáu xu?”

Ông Hayward nêu lên một con số khiến Canuela nín thở.

Nhiều quá – nhiều hơn số lương cô từng tiên liệu với giá trị của một thư ký.

“Vậy được,” Ramón quay sang cô, “Cô Gray, tôi hy vọng cô sẽ ưng thuận số lương đó.”

“Tôi vui lòng chấp thuận, với điều kiện là tôi bắt đầu làm lúc chín giờ và về lúc năm giờ.”

Ramón nhướng mày.

“Tôi mong cô ở lại lâu hơn. Điện tín thường đánh tới khá trễ vào buổi chiều.”

Canuela lẳng lặng không nói lời nào.

Rồi anh ta nói mà Canuela nghe ra giọng anh ta có phần thú vị.

“Cô Gray tôi biết điều cô thực sự đang nói trong đầu là nếu tôi giữ cô ở lại trễ cô phải được trả lương phụ trội? Tôi tin chắc ông Hayward chu toàn để cô được đền bù công bằng, thích đáng.”

“Cám ơn ông,” cô nói xong và hơi nhún người xuống chào.

Chào xong cô mới kinh ngạc nhận ra lẽ ra mình cần phải thi lễ ngay từ lúc bước vào phòng mới phải. Canuela xoay người bước ra cửa, hy vọng rằng suốt từ nãy đến giờ mình đã tỏ ra điềm tĩnh và rằng Ramón de Lopez không hề biết được là tim cô đã đập như trống trận.

2. Chương 2

“Đây là bản báo cáo, thưa señor.”

Đang ngồi viết lách tại bàn làm việc Ramón ngược lên nhìn, và Canuela thấy hấn có vẻ ngạc nhiên.

“Bản báo cáo tôi đưa cho cô hôm qua à?”

“Vâng, señor.”

Hắn đón lấy và bằng vào thái độ của hắn cô đoán quyết là hắn chắc mẫm làm nhanh như vậy thế nào cũng đầy những lỗi. Câu kế tiếp của hắn đã xác định điều đó.

“Cô ngồi xuống đi, cô Gray. Giấy tờ có một số thay đổi và tôi cũng cần giải thích cho cô trong lúc tôi đọc cái này.”

Canuela ngồi xuống trên cùng một chiếc ghế khi cô đến đây lần đầu cách đây ba ngày. Cô trầm nghĩ trong lúc hắn ngồi dựa ra sau đọc giấy tờ cô vừa đánh máy rằng mỗi lần cô đến gặp hắn là cô lại càng căm ghét hắn nhiều hơn trước. Thật không lầm lẫn rằng hắn chính là người đã bỏ rơi cha cô trong lúc ông cần một người bạn xiết bao.

“Senor de Lopez sao?” Mẹ cô hỏi thật chậm rãi khi cô về nhà báo cho mẹ cô biết đã tìm được việc làm.

Rồi kêu lên nho nhỏ bà Arlington nói thêm.

“Không được! Con không thể làm việc cho Ramón de Lopez!”

“Mẹ kể cho con nghe mẹ biết gì về hắn đi.”

“Ba con mến anh ta lắm. Ba ngưỡng mộ anh ta và phương cách anh ta cố gắng để tiến hành cải cách trong đất nước đó...”

Bà ngưng lại một chút.

“Khi ba bị buộc tội phản quốc, anh ta là một trong số bạn bè mưu đồ chống lại ba,” Canuela xen vào.

“Không hẳn vậy,” mẹ cô trả lời, “nhưng anh ta không đến gặp ba con lấy một lần, thậm chí cũng không gửi thư từ gì cho ba cả.”

“Ba có viết thư cho hắn sao?”

“Phải, ba con cảm thấy tuyệt vọng quá đỗi, quá kinh ngạc trước những lời bịa đặt đang lan truyền lúc bấy giờ đến nỗi phải viết thư cho senor Lopez hỏi ý kiến.”

Giọng bà Arlington đánh lại trong lúc bà tiếp tục kể.

“Người mà ba con cho là bạn quý trong nhiều năm trời chẳng buồn đoái hoài để hồi âm.”

“Thật khó mà tin được!” Canuela giận dữ bật thốt. “Thư gửi đi bằng tay sao mẹ?”

“Ba con đã phái một trong những gia nhân thân tín nhất đưa đi,” bà Arlington trả lời. “Nếu anh ta không có mặt ở nhà trên quảng trường St. Martin, thì có lẽ thư sẽ được nhân viên của anh ta chuyển trực tiếp đến Estancias (điền trang, nông trại) chỉ mất độ gần hai tiếng đi ngựa từ thành phố thôi.”

“Con còn nhớ chỗ đó! Tất nhiên bây giờ con nhớ được!” Canuela tức tối kêu lên. “Con chưa bao giờ đến đó, nhưng có một lần ba chỉ cho con thấy khi ba và con cưỡi ngựa về hướng đó. Ba bảo đấy là một trong những Estancias tân thời và bề thế nhất trong toàn thể Argentina.”

“Senor đó rất giàu và là người có thế lực lớn.” Bà Arlington nhận xét.

Bà nhấn mạnh tính từ cuối và Canuela nói.

“Con ghê tởm hắn vì những điều hắn đối xử với ba, nhưng con vẫn tiếp tục làm việc cho hắn bởi vì hắn trả lương cao cho con, và con hy vọng bằng cách này hay cách khác con có thể báo thù cho ba.”

“Đừng! Đừng nói như thế con ạ,” bà Arlington van nài con gái.

“Cách nói năng như thế không giống con, Canuela. Con cũng biết rõ như mẹ rằng thù hận nguy hiểm lắm, không chỉ ảnh hưởng đến người bị con báo thù mà còn ảnh hưởng đến cả chính con đấy.”

Môi Canuela nở nụ cười nhẹ.

“Đó là điều mẹ dạy con khi con còn nhỏ, và do kết quả lời dạy đó con đã cố gắng cả đời mình không bao giờ thù hận bất cứ ai. Nhưng mẹ không thể mong con có bất cứ cảm giác nào khác ngoài kinh tởm với bọn người có trách nhiệm trước cái chết của ba.”

Những từ ngữ cảm phần ấy dường như nhấn chìm căn phòng trong yên lặng.

Đây là lần đầu tiên cả bà Arlington và Canuela đã lớn tiếng thể hiện ý tưởng cứ mãi khuấy sâu trong tâm trí họ – rằng cái chết của Lionel Arlington không phải là một tai nạn.

“Chắc con có thể làm việc cho người khác chứ?” Sau một hồi lâu bà Arlington cất tiếng.

“Con không chắc có người sẽ trả cao như thế,” Canuela đáp lời mẹ mình, “nhưng dù sao đi nữa việc làm này cũng không kéo dài lâu đâu mẹ.”

Có lẽ thế, cô thầm nghĩ, đến cuối tuần Ramón de Lopez sẽ sa thải cô như hẳn từng đe dọa nếu cô không đáp ứng được yêu cầu hẳn đưa ra, hay là hẳn tìm được nam thư ký để thay thế cô.

Trong lúc này ít ra mẹ cô có thể có sữa, cream và nho, và gà tơ non mềm mà bác sỹ cứ dặn đi dặn lại là rất cần cho sức khỏe của bà.

“Trong lúc mình lấy tiền của hẳn, mình vẫn ghét hẳn và mong rằng bằng cách nào đó hẳn sẽ bị phượng hại.” Ghét hẳn, nhưng tiền lương cao mà señor Lopez đề nghị cũng phần nào an ủi cho tâm tình của cô.

Sau khi rời sở làm, Canuela đón xe bus đến đường Bloomsbury, rồi đổi thêm một chuyến khác đưa cô xuống gần các cửa hiệu cô tới hàng ngày mua thực phẩm. Trên đường cô lo lắng biết bao nhiêu vì để mẹ ở nhà một mình gần cả ngày trời. Bà Arlington vẫn có thể đi lại trong phòng, nhưng chính vì nghĩ đến nỗi cô đơn của mẹ mà cô nao lòng. Dường như căn bệnh phần nào là do bà càng ngày càng trở nên đau khổ, phiền muộn. Thoạt đầu bà cứ cay đắng khóc mỗi khi nhớ đến chồng, điều đó cũng có thể hiểu được và có lẽ tự nhiên hơn là thái độ thờ ơ dẫn ử rữ. Nhưng giờ đây bà dường như thức giấc mỗi buổi sáng trong tâm trạng thoái chí và hầu như phải cố hết sức mới có thể chú ý đến bất cứ chuyện gì. Cô đã phải nói chuyện suốt buổi cho bà khuấy khóa, cố thấp lại nụ cười trên mặt mẹ, nhưng điều họ vẫn không tránh khỏi là hầu hết các lần chuyện trò đều liên quan đến quá khứ. Vào những lúc đó cô thật tuyệt vọng khi thấy mắt mẹ mình đã không còn sinh khí và bất cứ việc gì cô làm hay điều gì cô nói cũng không cách nào nhóm lên ngọn lửa ấy nữa.

Cô xuống xe bus tiến vào con phố đông đúc, len lỏi đến một cửa hàng tạp hóa nhỏ. Chủ nhân ở đây là một ông cụ đầu hói vui tính tốt bụng.

“Chào buổi chiều, cô Gray,” ông chào ngay khi cô vừa xuất hiện. “Hôm nay tôi giúp gì được cho cô, mẹ cô ra sao rồi?”

“Mẹ cháu cũng vẫn vậy, cảm ơn ông Robinson,” Canuela trả lời, “cháu có cả một danh sách đồ cần mua, ông làm ơn cho cháu trả tiền vào cuối tuần được không?”

“Ồ tất nhiên là được, cô Gray.”

Canuela đặt mua nhiều hơn số hàng thường lệ rồi hỏi ông cụ.

“Ông Robinson, cho cháu hỏi ông có biết địa chỉ của một bà nhỏ người đến đây chiều hôm qua mà ông bảo cháu là cô giáo đã hồi hưu không?”

Ông Robinson là người ngồi lê đôi mách thâm căn, chẳng có khách hàng nào rời khỏi cửa tiệm sớm nổi khi ông chủ chưa thu thập đủ tin tức về gia cảnh, đặc tính, cũng như sở thích của họ.

“À cô muốn nói tới bà Graham, bà ấy tốt lắm, nhưng tôi e lúc này bà ấy gặp khó khăn đấy.”

“Ông Robinson à, chuyện đó ông kể rồi,” Canuela xác nhận, “nếu tiện thì cháu muốn liên lạc với bà Graham.”

“Cô nghe được chuyện gì có lợi cho bà ấy sao?” Ông Robinson hỏi, không giấu nổi tò mò.

“Gần như vậy,” Canuela trả lời một cách tránh né, “bà ấy sống ở đâu vậy hở ông?”

“Thật là tình cờ đấy, chỉ vòng qua góc đường đó là tới.” Ông Robinson thao thao, “trong căn phòng hẹp bằng lỗ mũi không xoay trở gì được, ấy con trai tôi bảo thế, thỉnh thoảng nó giao hàng tới đó. Trong trường hợp đó, tôi cũng nghĩ là cô biết, người làm chức vụ đó thì khó mà dành dụm được.”

“Cháu chắc là khó rồi,” Canuela đồng ý, “còn địa chỉ thì sao?”

“Số nhà 22 đường Museum,” ông Robinson trả lời, “này cô, để tôi sai thằng Joe giao hàng cho cô nhé. Khoảng nửa tiếng thôi.”

“Dạ ông thật tốt miễn là anh ấy đừng trễ quá, cháu phải nấu chút gì tẩm bổ cho mẹ cháu ăn tối.”

Canuela rời cửa tiệm và đi thẳng đến 22 đường Museum. Thật là may bà Graham có ở nhà.

Đây là người phụ nữ khoảng trên 60, trông gầy gò xanh xao. Canuela đoán sắc diện bà như thế chắc có lẽ do ăn uống thiếu thốn. Bà cười tươi với Canuela khi ra mở cửa cho cô.

“Cháu có thể thưa chuyện với bà một lát không, bà Graham?” Canuela lễ phép hỏi.

“Ồ được chứ, cô Gray. Nào vào đây, tôi e là phòng của tôi nhỏ quá, nhưng với tôi thì là tổ ấm.

Căn phòng sạch như li như lau và ngăn nắp, nhưng đúng như ông Robinson nói, rất chật hẹp. Giường ngủ được kê trong góc, ban ngày thì xếp lại thành sofa và được trang hoàng với vài chiếc gối dựa nét thêu tỉ mỉ. Một bên tường thì chất đầy sách, và kê một chiếc tủ ngăn không những để cất quần áo mà còn là nơi để vật dụng nấu nướng cần thiết, còn bếp nấu là lò ga tròn đặt trong lò sưởi. Khoảng phòng còn lại đủ chỗ cho một chiếc ghế bành nhỏ xíu và một chiếc ghế đẩu bên cạnh chiếc bàn xếp đặt trước cửa sổ.

Canuela ngồi xuống ghế bành và chủ nhà ngồi ghế kia.

“Cháu đến mong bà có thể giúp cháu một chuyện, bà Graham.”

“Ta có thể giúp cháu như thế nào đây? Nếu trong khả năng của ta, ta sẽ cố hết sức giúp cháu.”

Trong lúc nói, Canuela để ý thấy tia nhìn trong mắt bà nửa sợ hãi, nửa lo âu. Cô gần như kinh hoàng nhận ra có lẽ bà Graham cho rằng nàng đến mượn tiền chẳng.

Cô vội nói ngay, “cháu vừa tìm được việc.” Công việc này rất tốt dù có thể không kéo dài lâu, và cháu rất lo cho mẹ cháu.

Nét mặt bà Graham dịu xuống ngay, cho nàng biết điều mình nghi ngờ là đúng.

“Cháu không muốn để mẹ cháu ở nhà một mình từ sáng sớm đến chiều tối,” Canuela giải thích, “nên cháu không biết bà có thể đến ở với mẹ cháu mỗi ngày vài tiếng không?”

“Dĩ nhiên là được, cô Gray,” bà giáo già trả lời, “ta mừng là giúp được cháu.”

“Cháu đương nhiên là sẽ gửi tiền thù lao cho bà.”

“Ta cảm thấy hân hạnh và thích thú được ở cùng mẹ cháu,” bà Graham cương quyết lặp lại, “không hề liên quan đến vấn đề trả công đâu.”

“Nhưng bà hiểu cho là mẹ và cháu không muốn lạm dụng lòng tốt của bà,” Canuela vừa cười vừa nói.

Khi thấy bà Graham toan khăng khăng từ chối, cô vội nói.

“Bà là người tự trọng thì mẹ con cháu cũng thế, ngoài ra cháu muốn chia xẻ vận may có được việc làm lợi lộc như thế. Như cháu đã nói, có lẽ sẽ không lâu đâu.”

“Vậy thì cháu nên dành dụm tiền ấy cho mẹ cháu.”

“Cho cháu đề nghị như vậy nhé, cháu sẽ trả hết mọi chi phí bao gồm luôn tiền xe từ đây đến chỗ cháu ở.”

Người phụ nữ lớn tuổi mỉm cười.

“Giày da cũng đắt tiền như mua vé xe bus vậy. Cháu rất cảm kích nếu bà đi chợ dùm cháu. Nếu cháu bị chủ giữ lại trễ các cửa tiệm đều đóng cửa, và cháu không muốn để mẹ cháu đói.”

“Chuyện đó không thành vấn đề, cô Gray.”

“Nếu bà có thể nấu ăn trưa cho mẹ cháu – quan trọng là mẹ cháu cần phải ăn điều độ, bác sỹ đã dặn như thế ạ – và ăn chung với mẹ cháu cho vui, như thế cháu biết ơn lắm.”

“Ta không muốn lấy thức ăn của cô, cô Gray,” bà Graham phản đối.

“Nhưng cháu biết mẹ cháu không thích ăn một mình đâu.”

Cuối cùng bà Gram chịu nhận một số thù lao rất ít, và đồng thời Canuela hiểu là ít ra cũng giúp được bà phần nào. Bên cạnh đó đề nghị của cô cũng đem lại điều lợi đáng kể là bà không phải trả tiền ăn.

Thế nào cô cũng phải bảo đảm có dư dả café hay trà cho hai người phụ nữ thường thức với nhau.

Bà Arlington chấp nhận sắp xếp của con gái không hề phản đối. Canuela có cảm giác mẹ mình không còn hơi sức để phản đối bất cứ chuyện gì, ít hơn cả là những dự định có liên quan đến bà. Nhưng về phần cô, thì bà lại quá lo âu.

“Có nhiều đàn ông trong chỗ con làm việc không?”

“Khá nhiều mẹ ạ,” Canuela trả lời, “dựa vào số người con thấy khi con lên xuống thang. Nhưng mẹ đừng lo cho con. Ai mà nhìn vào cặp kính to tướng của con là không bao giờ liếc con lần nữa đâu!”

“Mẹ cũng không ngạc nhiên!” Bà Arlington bật thốt, đó là lần tiên sau biết bao lâu bà mỉm cười.

“Tháo xuống đi Canuela. Mẹ không chịu nổi thấy con nhìn như thế. Ba con luôn luôn ghét phụ nữ xấu!”

-o0o-

Ngày kế khi cô được dẫn đến văn phòng của cô, phòng này thông với phòng khách xa hoa nơi senor Lopez làm việc, Canuela thấy có cả một số lượng lớn công việc cô phải làm. Cô sửng sốt trước con số các bức điện được mã hóa hẩn gửi đi và chi phí phải trả. Điện tín nhiều chi tiết có thể lên đến cả trăm bảng hoặc hơn, và hiển nhiên Canuela thấy chủ mình trong lúc này không nghiên cứu gì đến giá cả lệ phí.

Điện tín qua lại giữa Anh và Argentine nườm nượp như chim bay. Canuela đoán chắc rằng senor Lopez đang bận bịu với những thương lượng rất phức tạp liên quan không chỉ một mà gần cả chục mặt hàng.

Argentina không chỉ quan tâm đến xuất cảng thịt đông lạnh, một nền thương nghiệp đang gia tăng mỗi năm, mà còn chú ý đến việc bán khối lượng lớn len và xuất cảng ngũ cốc, lúa mì, và hạt lanh đang phát triển hàng năm. Canuela thầm nghĩ, cũng không lấy làm lạ rằng tầng lớp có đất và những nhà quản trị của các tổ chức khuyến khích thương mại càng ngày càng giàu sụ.

Và Buenos Aires đang trở thành một biểu tượng của phồn vinh.

Trước khi rời Argentinian cô và mẹ phải bật cười khi nghe thấy có một số nhà đại tư bản thuê nguyên chuyến xe lửa tư để chở gia nhân và vật dụng từ biệt thự nghỉ đông đến tận nhà nghỉ mùa hè. Và một điền chủ mang sữa bò trong nông trại của mình đến tận châu Âu để bảo đảm con mình được uống đúng loại sữa ngon. Và còn nữa hội đua ngựa trên đường Florida không những là câu lạc bộ giải trí cho thành phần thượng lưu như senor Lopez mà còn là nơi sưu tập sách và các công trình nghệ thuật ba cô thường mô tả cho cô.

Tuy nhiên Canuela hiểu rằng sự thịnh vượng lại bị phân chia thiếu cân xứng nhất trong Buenos Aires, nhưng chỉ có một số rất ít người cùng đĩnh như dân nghèo cô thấy trong những con hẻm ở London.

Trong Argentina thực phẩm dồi dào, rẻ, và ngon. Ba cô luôn luôn nói nguyên nhân người dân trong đất nước này cao to, khỏe mạnh, và đẹp đẽ thực tế là do tổ tiên trực hệ không bị ảnh hưởng nhiều bởi suy dinh dưỡng, thời tiết lạnh lẽo, và tình trạng sức khỏe yếu kém triền miên như những thành phần nghèo đói trong các khu ổ chuột bên Anh.

Nhưng giờ đây nhìn vào senor Lopez đang đọc bản báo cáo cô vừa đánh máy, Canuela thầm nghĩ tầng lớp quý tộc của Argentine lại có hết tất cả. Thần thái ung dung của người đàn ông này trông ngạo mạn làm sao. Đó chính là điều mà cô căm ghét hẩn, và đó là tại sao mắt cô tóe lửa hận thù sau làn kính đen trong khi quan sát Lopez bên kia bàn viết.

Hẩn trông vô cùng tự tin, quá chắc chắn nơi bản thân mình. Không những thế lại còn giống cướp biển nữa, điệu bộ của hẩn cứ như đang nhất quyết dùng vũ lực để đoạt bằng được bất cứ cái gì hẩn muốn nếu không lấy được bằng cách nào khác.

Y phục của hẩn được may cắt may khéo léo và rõ ràng là từ các cửa hàng sang trọng trên Saville Row. Quần áo may theo kiểu Anh và thật vừa vặn với thân hình hẩn không hề thái quá, tuy nhiên trong bộ đồ đó đáng dấp hẩn trông có vẻ phóng đảng dù diện mạo hẩn không có một khuyết điểm nào cả.

Cô nghĩ mình có cảm giác đó chắc bởi vì hần trông tuần tú quá ngoài ra thêm vào tính cách vượt trội giữa bao nhiêu đàn ông khác trong phòng.

Hần lật từng trang, từng trang báo cáo nhưng không đưa ra nhận xét nào.

Cô cảm thấy thỏa mãn quá vì vẻ mặt hần trông thật sững sốt khi đặt tờ giấy xuống bàn.

“Bản này rất hay, cô Gray. Tôi cứ ngỡ đây là bản nháp đầu tiên và tiếp theo còn nhiều nữa, nhưng thế này là thông qua được rồi.”

Canuela đứng lên toan đi.

Hần không trao cho cô bản văn như cô nghĩ, thay vì thế lại hỏi.

“Cô học ở đâu mà viết được những báo cáo phức tạp quá giỏi như thế?”

Canuela lặng thinh không trả lời rồi hần nhắc.

“Cô Gray, tôi vừa hỏi cô đấy.”

“Trong chỗ làm cũ của tôi.”

“Thế chỗ đó ở đâu.”

“Ngoại quốc.”

“Lần chót cô làm ở nước nào?”

“Portugal.”

“Cô có thể nào làm việc ở Portugal mà lại có khá nhiều kinh nghiệm về từ ngữ thương mại của Argentina sao?”

Canuela lại giữ im lặng rồi Ramón de Lopez lại nhắc.

“Cô Gray tôi hỏi cô lần nữa đấy.”

“Ông đã xem xong báo cáo rồi. Nếu bây giờ tôi đem đi thì sẽ gửi kịp chuyến kế tiếp.”

Ramón ngồi dựa lưng vào ghế.

“Nói cách khác là cô không muốn trả lời câu hỏi của tôi?”

“Không!”

“Cô cho rằng tôi không có quyền hỏi sao?”

“Mấy câu hỏi vừa rồi của ông không thích hợp với công việc của tôi ở đây.”

“Trái lại, tôi nghĩ rất thích hợp.”

Hần ngưng một chút rồi nói tiếp.

“Cô Gray, tôi thấy tôi khá sơ xuất trong lần phỏng vấn đầu tiên giữa hai chúng ta. Một người chủ nên đưa ra những câu hỏi như thế cho người đến xin việc. Tôi cứ tưởng những thẩm vấn sơ bộ như vậy đúng ra ông Hayward phải tiến hành rồi chứ, nhưng ông ấy báo cho tôi biết cô không nói với ông ấy bất cứ điều gì về bản thân cô cả.”

“Không! Tôi không nói.”

“Tại sao không?”

“Ông ấy không hỏi tôi.”

“Vậy bây giờ cô không nghĩ tôi được quyền hỏi sao?”

“Senor, tôi hy vọng đã đáp ứng với yêu cầu công việc rồi.”

“Cô biết là cô làm rất tốt mà, cô Gray. Tôi chưa bao giờ, điều này tôi nói rất thật lòng, biết bất cứ người nào soạn báo cáo được như cô trong lần thử đầu tiên, rất thạo hoặc rất nhanh.”

Canuela cúi đầu như chấp nhận lời khen với vẻ dè dặt.

“Tôi thắc mắc về cô đấy, cô Gray. Thật là không bình thường để tìm, tôi nên nói là, người có thân thể như cô lại phải kiếm sống.”

Dường như đối với câu hỏi này trả lời cách nào cũng không an toàn, vì thế cô chỉ lẳng lặng đứng đợi.

“Cô sống ở nhà sao?”

“Tôi sống với mẹ tôi.”

“Bà ấy bằng lòng để cô ra ngoài làm việc sao?”

“Vâng.”

Từ ngữ dường như kéo mãi mới thoát ra khỏi đôi môi cô khiến Ramón bật cười khẽ.

“Cô đang muốn nói với tôi là đó không phải là chuyện của ông! Tôi biết rõ mặc dù tôi không thể nói là tôi thấy điều đó hiện lên trong mắt cô! Cô nhất định phải đeo loại kính đó sao? Đúng ra tôi nên nghĩ cặp kính đó làm cho cô làm việc khó hơn.”

“Tôi phải đeo kính.”

“Nhưng đeo cặp kính đó cô trông giống chim cú lắm, nhưng dĩ nhiên là con chim cú rất khôn ngoan. Bên Argentina có loại cú nhỏ lông màu trắng và xám tiếng kêu khá giống tiếng chim bồ câu. Loại cú đó thường kêu vào ban đêm chung quanh nhà của người ta.”

Nghe đến đây Canuela nín thở.

Đã bao nhiêu lần rồi cô từng nghe giọng hót du dương của loại chim này khi cô và ba mẹ du ngoạn đồng quê?

Trong khoảnh khắc ý nghĩ đó mang lại cho cô cảm giác nhớ nhà không cách gì chịu nổi, nhớ đến thời gian cô rất hạnh phúc và mọi vật dường như ngập tràn nắng ấm. Nào là những khoảng không rộng mở thênh thang mà chỉ cần hồi tưởng lại là đã gọi về mùi cỏ xạ hương dại, hương hoa đậu và và cỏ linh lăng.

Nhưng cô vẫn lẳng lặng không nói năng gì và sau một hồi Ramón hừ một tiếng mà cô nhận ra đấy là dấu hiệu hấn đang bực bội, Ramón chìa tờ giấy về hướng cô.

“Cô Gray, cô đi gửi báo cáo này ngay lập tức đi, khi trở lại nhớ mang theo sổ ghi chú. Tôi sẽ giao cho cô một bản văn khác dài hơn và phức tạp hơn.”

Hắn đọc cho cô ghi với một tốc độ thần kỳ và chỉ vì cô am hiểu đề tài hấn đang nói nên mới lấy nổi hết ngần ấy chi tiết bằng kiểu tốc ký riêng của mình. Đôi khi hấn đi từ bàn viết qua bên kia phòng và vẫn tiếp tục đọc trong lúc nhìn những hàng cây xanh rợp trong quảng trường St. James lưng xoay về phía cô. Hấn làm như thế để cô khó lòng nghe được lời hấn nói.

Chính vì biết được hấn đang ngầm giao chiến với cô, Canuela đánh trả. Cô không đời nào chấp nhận mình bại trận đâu, dù thỉnh thoảng không nghe được hấn nói thì cô tự nghĩ ra cách lấp vào những chỗ khiếm khuyết. Cô làm tài tình lắm nên hấn không cách nào nhận ra khi đọc báo cáo.

Khá nhiều lần hấn thừa cơ đột nhập cố dẫn dụ cho cô lỡ lời tiết lộ nhiệm sở cũ của cô ở nơi nào và cô từng làm việc cho ai, nhưng cô đã tự luyện mình để trả lời những câu hỏi của hấn chỉ bằng một từ duy nhất và giữ im lặng khi câu hỏi quá khó. Với phương pháp đó cô hể hê đắc chí biết chừng nào vì đã thắng oanh liệt trong trận đấu thâm lặng giữa hai người họ.

Giá mà không bị lôi cuốn bởi chính lòng căm ghét của mình, cô tự nhủ, thật không thể nào không ngưỡng mộ phương cách Ramón sử dụng để đoạt được những thỏa hiệp cũng như những hợp đồng lớn lao cho Argentina. Hấn điều đình không những cho sản phẩm của hấn nói riêng mà còn còn cho cả chục điền chủ, hay các điền chủ chăn nuôi. Tất cả những thành phần điền chủ này sở hữu cả hàng ngàn mẫu đất chăn nuôi phì nhiêu đang góp phần thịnh vượng cho Argentina.

Thật tuyệt diệu khi cô nhớ đến con cừu đầu tiên được đem vào Argentina chỉ vào năm 1550, và hai năm sau đó bầy con bò cái và một con bò đực đã đặt nền móng cho số gia súc khổng lồ hiện nay đang phân tán khắp vùng đồng cỏ của xứ sở này.

Thực dân Tây Ban Nha chính là người nhận ra tầm quan trọng của các đồng cỏ hoang thích hợp cho việc nuôi gia súc. Nhưng phải mất nhiều năm các nhà chăn nuôi mới có ý định xuất cảng những sản phẩm khác ngoài việc bán da sống cho Tây Ban Nha và Brazil. Canuela vẫn nhớ được ba cô từng kể trong năm 1882 một thương nhân Argentine đã làm cách nào để cải tiến chiếc tàu thủy chở hàng, được gọi là saladero (phòng ướp muối) chở thịt khô và thịt muối cung ứng cho thị trường nội địa, thành một frigorifico (phòng lạnh). Bắt đầu từ thời điểm đó thương gia mới có phương tiện chở thịt đông lạnh sang u châu và Anh quốc.

Lionel đã phá lên cười khi thuật lại câu chuyện đó cho con gái.

“Anh quốc là vùng đất bảo thủ, nên thịt cừu lạnh đâu dễ dàng gì chạy thẳng đến các nhà bếp của người Anh được.”

“Tại sao không được hả ba?”

“Vì một nhà đại lý cung ứng London gọi là Tallerman gặp phải chống đối nghiêm trọng từ những tiệm thịt ở Manchester khi ông ta cố thâm nhập vào thị trường đó.”

“Họ đã làm gì?”

“Họ ra giá để giải quyết thịt cừu đông lạnh của Argentine có ba xu một pound! Lẽ đương nhiên đó là cách để trả lời ‘không chấp nhận’.”

“Rồi chuyện gì xảy ra?”

“Tallerman quyết định phá hỏng ý đồ của các hàng thịt bằng cách dựng lên riêng một quầy của ông ta trong chợ Knot Hill.”

Lionel mỉm cười.

“Tallerman nói rằng lúc đầu ông không có khách hàng, nhưng ông vẫn phấn chấn khi thấy một hai phụ nữ mua một hoặc nửa pound thịt và không bao lâu lại trở lại, kéo thêm bạn bè người quen đến mua.”

“Thế là người ta bắt đầu truyền miệng?” Canuela thích thú kêu lên.

“Đúng như thế! Cái năm mà Tallerman cho các hàng thịt đo ván, trên 17,000 con cừu đông lạnh được nhập cảng từ Argentina vào Anh. Sáu năm sau việc mua bán này đã tăng đến 900,000 con.”

“Thật là kết quả tốt đẹp!” Canuela thốt lên. Cô hiểu là tổng số đang tăng không thể ngờ được hàng năm và những hợp đồng của Ramón de Lopez sẽ làm cho Argentina giàu hơn bao giờ so với trước đó.

Và công việc cô đang làm thú vị làm sao, không chỉ vì cô luôn hứng thú với những con số và tính toán, nhưng chính là vì khi làm việc cô có thể hình dung những bầy gia súc đông đảo đang lan tràn khắp miền đất dưới ánh nắng vàng ươm. Giữa những đàn bò hay cừu là các tay chăn bò đang cưỡi ngựa thật tài tình cứ như người và ngựa là một, tay họ đang bập bập điều xi gà và chân đeo đinh thúc ngựa bằng bạc to tướng, dáng dấp cũng cao ngạo như đặc tính của Ramón de Lopez.

Khi tối về nhà có một điều cô rất lấy làm hài lòng rằng có thể trả lời mẹ cô một cách thành thật là không có người nào tỏ thái độ thiếu ân cần đối với cô. Bởi vì cô chỉ làm dưới quyền của señor Lopez nên các thư ký trong sở đều đối xử một cách tôn trọng và giữ khoảng cách với cô. Các quý ông, thương gia, và mọi người đàn ông khác đến tiếp xúc với Ramón nhiều lần trong ngày không bao giờ nhìn đến cô lần thứ hai.

Đêm đến cô cảm thấy thanh thản hơn vì không phải đeo kính, và không cần bới tóc. Lúc đó cô cứ để tóc xõa. Những lọn tóc buông xuống vai thành những gợn sóng mềm mại tuyệt đẹp như thể vui mừng vì thoát khỏi búi tóc tù túng trong ngày. Có một tối cô nhìn bóng mình trong gương trước khi đi ngủ và vô tình tự hỏi nếu cô không cải trang Ramón có nghĩ cô quyến rũ không.

Trong số những nhiệm vụ Ramón giao cho cô sau khi cô đến làm cho hắn đôi ba ngày không những phải đặt mua cơ man là hoa để hắn gửi cho phụ nữ mà còn mua cả quà cáp cho họ. Canuela phải ra những cửa hiệu

trên đường Bond, nơi hắn có tài khoản cố định, lễ mễ khuôn về hàng lô những lọ nước hoa Pháp to tướng, hay là cả tá găng tay dài, hay xách tay bằng satin.

Với cô bạn này của hắn thì quà tặng là cái dù có cán cán đá quý, với người khác thì là kính để xem ca kịch có gọng bằng vàng và đôi mồi.

Hắn có vẻ rất tin cậy nhân quan của cô, vì có một buổi chiều hắn gọi cô vào trong phòng, trên bàn của hắn cô thấy bày một lô vòng đeo tay kim cương lỏng lánh, mỗi cái nằm trong hộp dài lót nhung.

“Tôi cần cô cho ý kiến, cô Gray. Tôi đang chọn một món quà khá đặc biệt và không muốn có sơ xuất nào. Trong mắt nhìn của phụ nữ cô sẽ chọn món nào?”

Canuela ngẫm những món nữ trang và nhận ra mấy món này chắc phải lên đến con số thiên văn. Theo cô thấy nhiều cái kiểu trang nhã nhưng còn lại thì rườm rà hào nhoáng.

Cô nhìn một hồi rồi lên tiếng.

“Senor, vấn đề này thì tùy thuộc rất nhiều vào người được tặng quà.”

Hắn trừng mắt nhìn cô.

“Cô nói vậy là có ý gì?”

“Thì chính xác như tôi nói,” Canuela lạnh lùng đối đáp. “Đối với diễn viên hay người nào thích được chú ý thì mấy cái bên tay phải ông là thích hợp nhất, còn với các công nương quý phái thì bên trái.”

“Cô rất có nhận thức đấy, cô Gray. À cô có thắc mắc xem tôi sẽ chọn món nào không?”

“Chuyện đó không liên quan đến tôi, senior.” Rồi không đợi hắn trả lời ra sao hay xin phép ra ngoài, cô bước một mạch ra khỏi phòng và đóng cửa lại.

Dường như cô cảm thấy hắn cố tình khiêu khích cô thì phải, và cô lại có cớ để ghét hắn dữ dội hơn nữa. Tuy nhiên cô lại nhận thấy không thể nào không nghĩ đến hắn, không nhận thức rõ rệt về hắn ngay cả trong lúc cô làm việc ở phòng kế bên.

“Mình hy vọng công việc này sẽ không lâu.”

Nhưng đến cuối tuần cô không cách nào ngăn được cảm giác choáng ngợp trước số tiền to tát linh được. Ramón de Lopez thực sự đã giữ cô ở lại trễ trong ba dịp. Số tiền phụ trội đã khiến lương của cô tăng lên đáng kể, nhưng trong thoáng chốc cô lại dự định nói với hắn cô không muốn nhận. Khi đó cô hỏi hắn có thể về nhà lúc năm giờ, cô cũng chẳng nghĩ chuyện gì trong đầu ngoài việc không muốn để mẹ cô ở nhà một mình. Chính vì hắn đã cho rằng cô cứ tỏ ra khó khăn vì lý do vụ lợi, nên bây giờ cô sẽ lấy tiền không màng nói năng gì về chuyện đó cả.

Nếu hắn thấy cô kinh ngạc vì số tiền lớn thì có vấn đề gì chứ?

Cô đã kiếm từng xu một rất đích đáng, chứ đâu có ngồi mát ăn bát vàng, bởi vì cô thành thạo trong nghề hơn bất cứ người nào khác mà hắn có thể tìm được ở Anh.

Có nhân viên nào không cần phải giải thích và đọc một cách chính xác cho họ những từ đặc biệt của Argentine được sử dụng trong các thư từ gửi cho Điện chủ và bộ thương nghiệp ở Buenos Aires?

Có nhân viên nào hiểu được dễ dàng những cách nói và từ ngữ không thuần túy Tây Ban Nha nhưng là từ mới không những được thu nhận từ tay chăn bò mà còn từ các sắc dân định cư đến Argentina sau khi quân xâm lăng Tây Ban Nha rời khỏi?

Dân Ba Lan, Thổ Nhĩ Kỳ, Pháp, người Nga gốc Do Thái, và Đức. Tất cả các sắc dân này đều đóng góp những nét riêng của họ vào tiếng Tây Ban Nha dùng ở Argentina.

“Hắn may mắn lắm mới thuê được mình!”

Tuy thế cô vẫn cảm thấy một chút ân hận khi về nhà gặp mẹ với số tiền nhiều hơn bất cứ phụ nữ nào kiếm được trong thời gian ngắn như vậy.

Không cần ai nói cô cũng biết chắc Ramón người thành công trong London. Mỗi ngày thiệp mời từ khắp các nơi quan trọng nhất đều để sẵn trên bàn cho cô phân loại, và hỏi chỉ thị của hắn.

“Ông có muốn dùng cơm tối với thủ tướng vào thứ tư không?” Đây là một trong những câu cô phải hỏi để xin ý kiến hắn.

“Tôi nghĩ chắc tôi phải đi.”

“Tối hôm sau có buổi chiêu đãi ở bộ ngoại giao.”

“Tiệc đó tôi khó mà trốn được.”

Trong số những thiệp mời có tính cách giao thiệp cũng có nhiều thư từ chủ yếu là cá nhân. Có lần Canuela sơ ý mở một lá thư và đọc luôn dòng đầu trước khi kịp nhận ra thư đó viết những gì khiến mặt cô đỏ bừng.

Chao ôi, nội dung đó nhất định không phải dành cho cô rồi!

Không may cô đã dùng dao rọc ra nên chẳng còn cách nào khác là phải bỏ thư vào lại phong bì rồi đặt lên bàn của Ramón de Lopez. Sau lần đó cô vô cùng cẩn thận tránh những lá thư có hơi hướng phụ nữ. Vài cái có ướp nước hoa thì dễ nhận ra, nhưng cô đã trở nên tinh mắt hơn với chữ viết phái nữ và đặt những thư này trên bàn thẩm mục của hắn và coi như là hắn phải đích thân lo vấn đề đó.

Đôi khi cũng có tin nhắn mang tới bởi gia nhân sắc phục bảnh bao đang đợi hồi âm bên ngoài.

Ramón cũng bắt đầu ra lệnh cho cô đặt bàn ăn tối ở nhà hàng, mua vé xem kịch, và phải lo liệu cho xe đến chỗ khách của hắn đi hay về nếu hắn đang bận hay quá lười không tự đón đưa được.

Cũng không khó mấy Canuela biết được hắn đang để ý đến Sylvia Standish, một vũ công trình diễn ở nhà hát Gaiety. Hết đêm này đến đêm khác cô phải kêu xe đợi ngay cửa rạp đợi buổi diễn chấm dứt. Sylvia Standish là một ngôi sao sáng trong tiết mục hài của rạp gọi là Don Juan, cái tựa này Canuela nghĩ sao mà thích hợp thế không biết. Cô ta đẹp như các nữ nhân vật trong truyện thần thoại quyến rũ mọi người bằng vẻ duyên dáng, nét khêu gợi thâm, và dáng dấp uyển chuyển của mình.

Ngoài cô vũ công lại có một nữ diễn viên Pháp tên là René Lefleur. Không cần ai nói thì cô cũng hiểu người nghệ sỹ này đã thu hút señor Lopez. Có một lần cô ta đến tận văn phòng gặp hắn, René gương mặt có duyên, miệng rộng môi đầy gợi cảm, giọng nói đặc biệt khiến mọi điều cô ta nói đều có vẻ quyến rũ. Ý phục của cô ta được chọn lựa nhằm lôi cuốn chú ý tối đa, người đeo dây trang sức bằng kim cương đến chói cả mắt.

Từ văn phòng của mình Canuela vẫn nghe được Ramón và René cười thỏa thuê trong căn phòng kế bên khiến cô phân vân không hiểu có chuyện gì thú vị mà họ cười như thế. Sau khi cô ta đi mùi nước hoa lạ lùng ta vẫn còn vương lại một lúc lâu.

Ramón có một bàn lúc nào cũng dành sẵn cho hắn ở nhà hàng Romano trên đường Strand. Đó là một nơi ăn tối nhộn nhịp, nơi mà ba cô thường kể đùa với mẹ cô rằng có lần ông đưa một nữ diễn viên đóng vai chính đến dùng bữa. Nhưng ông thót cả tim vì cô diễn viên đó kêu nhiều món đắt tiền quá, khiến ông phải chặt vật biết bao nhiêu để thanh toán hóa đơn.

Còn nhiều nơi nữa như hộp đêm, nhà hàng ăn tối mà Ramón hiển nhiên thấy thú vị nhưng Canuela cũng không chắc nếu có các quý cô đến đó dùng bữa.

Dựa vào các cuộc giao thiệp của hắn Canuela nghĩ rằng hầu hết các nữ diễn viên ở London đều cảm thấy hắn quyến rũ đến xiêu lòng. Hắn đào hoa nhưng rất khác xa với các loại vương tôn công tử đời trụy thác táng, những kẻ thường chờ chực ngay cửa rạp hát đợi diễn viên và tổ chức những buổi tiệc tùng xa hoa, trong những chốn đó có kẻ còn uống rượu rót vào hải satin của phụ nữ.

Đôi khi Canuela tự hỏi phải chi cô được thưởng thức những vũ hội ở London trong năm nay, nếu ba cô về Anh nghĩ phép thì cô sẽ được mời. Cô sẽ được đến hoàng cung diện kiến, đeo ba cánh lông trắng của Hoàng tử xứ Wales trên đầu và mặc chiếc áo trắng có gắn thêm một vật dài buông từ trên vai xuống. Cô sẽ diện kiến cùng với nhân viên ngoại giao đoàn. Họ luôn luôn được hành lễ trước nhất với Nữ hoàng trong vũ hội tại điện Buckingham.

Trong các dạ tiệc cô có thể gặp gỡ những thiếu nữ cùng trang lứa, tất cả đều có cha mẹ thấp tẹt. Rồi cô được khiêu vũ với các thanh niên đến tuổi thành hôn, những anh chàng trai trẻ thường tụ họp đông đảo mỗi tối trong khách sạn khiêu vũ của các biệt thự trên đường Park mà trong số đó Hoàng tử và Công chúa xứ Wales sẽ là các vị khách danh dự được trọng vọng nhất.

Dù cho cương quyết đến đâu cô cũng không nén nổi tiếng thở dài khe khẽ. Giá mà Mỹ đừng cho việc có được căn cứ hải quân trong Argentina là một ý kiến hay thì mọi chuyện đã khác biệt đến đường nào.

Nhưng rồi cô kiên quyết tự nhủ là mơ mộng lãng đãng chẳng đưa mình tới đâu.

“Tôi còn phải chăm sóc mẹ. Tôi phải làm cho mẹ tôi khoẻ lại. Biết đâu ngày nào đó mẹ có thể gặp lại bạn bè.”

Canuela trầm nghĩ, việc này đối với mẹ cô còn tệ hơn là đối với cô bởi vì bà Arlington luôn luôn thích sinh hoạt hội hè. Bà từng là vị nữ chủ nhân khả ái thành thạo trong việc giao tiếp. Nhìn trở lại, Canuela gần như không nhớ được có lấy một ngày mà không có khách đến tiêu khiển ở nhà của họ trong Madrid, Lisbon, hay Buenos Aires. Cô đoán chắc hầu hết bạn bè cha mẹ cô sẽ không tin những lời buộc tội phỉ báng bà cô trên báo chí, và họ sẽ ân cần niềm nở đón tiếp người vợ góa của bạn họ. Nhưng cô hiểu rõ mẹ cô sẽ không bao giờ muốn đặt bà vào hoàn cảnh ngượng ngùng hay bị mất thể diện gây ra bởi những người từng tiên đoán bà cô sẽ trở thành nhà ngoại giao trẻ nhất và lỗi lạc nhất của Đại sứ Anh ở u châu.

“Trèo càng cao thì ngã càng đau!” Cô cay đắng thầm nhủ. Và cô biết cô sẽ hả dạ biết bao nhiêu nhìn thấy cái ngày Ramón de Lopez sẽ sụp đổ!

Cho đến nay cô đã đi làm được ba tuần và cô có cảm giác mẹ mình đã bắt đầu khởi sắc. Bà Graham quả là người tài ba. Bà là một phụ nữ thông minh nên bà Arlington rất thích trò chuyện cùng bà. Hai người phụ nữ đúng là có nhiều điểm tương đồng. Thấy thế Canuela cũng nhẹ lòng. Mỗi ngày cô quá mệt mỏi chật vật suốt thời gian đón xe bus, nếu hôm nào xe đông khách không còn chỗ cô phải cuốc bộ cả nửa đoạn đường về nhà, nên thật là quá tốt khi về đến nơi đã thấy bà Graham sắp đặt mọi thứ ngăn nắp chu đáo. Thường thường bà cũng để phần cơm cho Canuela nên cô khỏi phải tự nấu nướng cho mình. Giường mẹ cô đã được trải lại và mẹ cô chỉ việc nằm trên gối đợi nghe Canuela kể chuyện làm trong ngày.

Canuela sớm nhận ra mẹ cô đã tự tôi luyện giữ lòng cứng rắn khi nghe tin tức Argentina – thật ra bà còn muốn bàn luận về việc đó là khác. Chỗ cô làm có rất nhiều báo và tạp chí, nên lúc nào cô cũng có những mẩu tin về bạn bè cũ đem về nhà kể cho mẹ. Nào là các em bé chào đời, người này người nọ làm đám cưới, và bà Arlington càng lúc càng thích thú nghe về cuộc sống mà bà từng đóng một vai trò quan trọng trong đó.

Rồi có một tối, khi Canuela vừa chuẩn bị ra về thì nghe tiếng chuông Ramón gọi cô. Lúc bước vào phòng của hấn cô thấy hấn đứng tựa lưng vào thành lò sưởi. Cô tiến thêm một chút và đứng đầy đợi hấn nói. Ngay lúc đó cô thấy trong tay hấn có một bức điện. Cô nhận ra điện tín đó không giao trực tiếp cho cô, để sau đó cô đem qua cho hấn đọc. Canuela mơ hồ thầm đoán chắc bức điện chuyển đến khi hấn vừa vào hành lang, nên tiện tay đem lên đây.

“Tôi phải về lại Buenos Aires cuối tuần này!”

Canuela đã chuẩn bị tinh thần rằng sớm hay muộn gì hấn sẽ nói với cô chuyện này, nhưng khi thời điểm tới thì cô lại bất chợt cảm thấy nuối tiếc. Thật quá khó khi nghĩ đến cô không còn được lĩnh lương hậu hĩnh nữa và lại phải quay về văn phòng Brewstead tìm việc khác.

“Cô không tỏ ra buồn rầu chút nào khi nghe tôi sắp đi sao?” Ramón hỏi cô, giọng thoáng châm biếm.

Canuela nhận ra nếu mình cứ giữ im lặng thì có vẻ khiếm nhã, nhưng cô chỉ nghĩ cho bản thân cô thôi.

“Tôi xin lỗi,” cô lẳng lặng nói, “nhưng tôi biết là có ngày ông sẽ rời khỏi đây.”

“Tôi muốn cô đi chung với tôi!”

Trong thoáng chốc cô cứ tưởng mình nghe lầm, rồi cô vội nói.

“Không thể nào!”

“Tại sao không thể chứ?” hấn vặn hỏi. “Tôi có cả núi các bản báo cáo tường trình phải viết trên đường đi, và cô biết rõ cũng như tôi là ngoài cô ra không có ai làm được chuyện đó.”

“Tôi rất tiếc, nhưng tôi không thể đi với ông.”

“Tại sao không?”

Thấy Canuela không trả lời hấn nói tiếp.

“Tôi hiểu được, khi cô kể với tôi cô đang sống với mẹ cô, rằng cô phải chăm sóc cho mẹ bằng đồng lương của mình. Tôi sẽ lo liệu chuyện đó, mẹ cô không phải vất vả khi cô đi vắng.”

“Tôi không dự định làm như vậy!” Canuela cương quyết phủ nhận.

“Nếu tôi chịu trách nhiệm với mẹ cô,” Ramón khẳng khái yêu cầu, “chắc chắn cô sẽ có thời gian rảnh để đi với tôi chứ, chỉ đi xa đến Buenos Aires là cùng?”

“Không được!”

“Thật là chết tiệt!” hấn đột ngột nói bằng giọng cáu kỉnh, “tại sao cô cứ phải khó khăn như thế? Bất cứ người phụ nữ nào đồng tuổi cô đều sẽ nhảy lên mừng rỡ trước cơ hội được ra ngoại quốc, ngắm thế giới bên ngoài, đi du lịch trong xa hoa.”

“Hoàn toàn không có vấn đề tôi đi với ông,” Canuela trả lời thẳng, rồi không đợi hấn nói thêm cô bước ngay ra khỏi phòng.

Bất chợt cô có cảm giác thôi thúc muốn thoát khỏi chỗ này – được ở nhà trong lúc này. Cô hầu như cảm thấy hấn đang thò tay ra với cô bằng những cái vòi như bạch tuộc khiến cô không bao giờ có thể trốn thoát.

Cô biết quá rõ hấn tính tình hấn kiên định như thế nào rồi khi muốn đoạt những thứ khó lấy. Hấn đâu có nói sai rằng không có ai, ở bất cứ giá nào trong văn phòng của hấn, có khả năng thực hiện những việc cô làm cho hấn trên chuyến hành trình.

Nhưng ý nghĩ đi chung với hấn thì là điều không tưởng. Thứ nhất, cô không thể để mẹ ở nhà một mình. Thứ hai, làm cách nào mà cô về lại Buenos Aires đây?

Không hiểu sao vì e ngại Ramón cứ khẳng khái đòi hỏi, Canuela cảm thấy không đến sở nổi hôm sau. Thế nào cô sẽ viết thư cho ông Hayward nhắc ông ta gửi cho cô tiền lương cô chưa lĩnh, hay có lẽ cô chịu thiệt thòi cũng được.

Rồi nghĩ lại cô biết mình cần tiền, cần cho mẹ nên phải trở vào làm. Chỉ còn vài ngày nữa thôi và dù cho hấn có gây sự với cô, thậm chí cố dụ cô đến cỡ nào đi nữa, hấn sẽ không làm gì được cô nếu cô tiếp tục từ chối.

“Đương nhiên là hấn sẽ nhớ tôi rồi, chuyện đó thì tôi vui lắm.” Nhưng đồng thời cô cũng phân vân không biết hấn có nhớ các bà các cô mà hấn bỏ nhiều thời gian ở chung trong lúc hấn ở Anh không. Rồi cô lại liên tưởng đến những món quà cô mua cho họ. Đôi khi những món này được gửi đến các tiểu thư công nương trong xã hội thượng lưu và gương mặt quý phái xinh đẹp của người nhận đó thường xuất hiện trên các tạp chí thời trang.

Cổ không chú ý, cổ tự bảo mình đây không phải là chuyện của cô, tuy thế Canuela vẫn thấy khó lòng không ngắm những tấm ảnh ấy hay nhớ đến những cái tên đó.

Trời đang mưa khi cô bước xuống xe bus đông nghẹt và đi chạng cuối về nhà. Đột nhiên cô cảm thấy chán nản một cách không ngờ khi đến gần khu phố nghèo nàn nơi hai mẹ con cô đang sống và nhìn thấy cánh cửa trước tồi tàn phải cần sơn lại của chung cư.

“Chào buổi tối, bác sỹ Lawson,” cô thốt lên chào.

“Cô Gray tôi mong cô về trước khi tôi đi. Tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Canuela nghĩ ông sẽ quay vào phòng, nhưng thay vì thế lại bước ra cầu thang và đóng cửa lại.

“Tôi đến vì mẹ cô có bệnh.”

Canuela khẽ thở dốc.

“Có chuyện gì xảy ra hả bác sỹ?”

“Hiện tại bà ấy không sao. Tôi đã đến thăm bệnh lúc sáng sớm.”

“Sao ông không cho tôi biết? Mẹ tôi biết sở làm của tôi ở đâu mà.”

“Tôi đã làm cho bà ấy thoải mái rồi, và chiều nay tôi trở lại với một bác sỹ chuyên môn.”

Canuela gỡ kính xuống. Mắt cô như dán vào gương mặt của bác sỹ, và mặt thì tái nhợt.

“Mẹ tôi có chuyện gì sao?” cô hỏi bác sỹ, câu hỏi của cô chỉ là tiếng thì thào.

“Tôi sẽ nói thật với cô. Mẹ cô mắc bệnh lao phổi. Tôi đã nghi điều này và giờ bác sỹ chuyên môn đã xác định chẩn đoán của tôi.”

Canuela lại thở dốc và bác sỹ nhẹ nhàng nói.

“Tình trạng cũng không xấu lắm và bà ấy vẫn còn hy vọng cứu được nếu có khả năng cho bà ấy được điều trị thích đáng.”

“Ở đâu?” Giọng Canuela nhỏ rút.

“Bác sỹ chuyên môn nói rằng bà ấy phải đi Thụy Sĩ ngay lập tức,” bác sỹ Lawson trả lời, “ông ấy rất tự tin giới thiệu một trung tâm trị liệu trên núi. Khi bà ấy tới đó, ông ấy nghĩ có lẽ khoảng ba tháng vết nám trên phổi bà ấy sẽ lành lại.”

Canuela thở thật sâu.

“Điều trị như thế tốn phí... bao nhiêu?” Cô gần như không ép nổi mình hỏi câu đó vì biết quá rõ cho dù tiền trị liệu có ít cỡ nào, thế nào cũng nhiều vượt hẳn số tiền dành dụm ít ỏi của mẹ con cô.

“Tôi đã đoán trước cô sẽ hỏi thế,” bác sỹ Lawson nói một cách nghiêm trọng. “Tôi đã cân nhắc điều này, bao gồm chi phí đi đường và thuốc men ít ra cô cần có 200 bảng.”

3. Chương 3

“Tôi có thể nói chuyện với ông không, senor?”

Đang đọc báo Ramón de López ngược lên thấy Canuela đứng bên cạnh mình. Từ nãy đến giờ hắn không nghe tiếng chân của cô. Khi nhìn cô hắn thấy sắc mặt cô rất lo lắng.

“Ồ dĩ nhiên là được, cô Gray. Tôi có thể làm gì cho cô?”

“Senor, hôm qua ông hỏi tôi có... muốn đi... Buenos Aires... với ông không?”

“Cô đã từ chối tôi rất quyết liệt mà.”

“Tôi... tôi đã... đổi ý. Nếu ông vẫn muốn tôi đi chung... tôi sẽ đi với ông.”

“Đương nhiên là tôi cần cô. Tôi đã nói rất rõ rồi.”

Canuela ngưng một chút đoạn thấp giọng nói.

“Nhưng nếu tôi... đi. Tôi xin ông trả trước cho tôi... 200 bảng trước khi... tôi rời Anh.”

Ngay trong lúc cô nói, dường như đối với cô số tiền đó quá lớn để yêu cầu, và dù cô cương quyết tỏ ra bình tĩnh lạnh lùng đến đâu cô vẫn cảm thấy gò má mình đỏ ửng. Tay Canuela run lên bần bật vì cô quá tự giận mình.

“200 bảng à?” Ramón chậm rãi hỏi. “Tôi nghĩ tôi hiểu được, cô Gray, rằng trong vấn đề này có người nào đó đã thông minh hơn cô một chút.”

“Ông muốn nói gì?” Canuela buột miệng hỏi ngay trước khi cô kịp ngăn mình.

“Tôi đang đoán anh chàng của cô đã nhận ra giá trị của cô và biết rằng con gà đẻ trứng vàng như thế sẽ là một khởi đầu khôn ngoan cho cô và anh ta dành dụm cho tương lai.”

Canuela ngênh cằm lên.

“Chuyện không phải như vậy.” Cô cao giọng.

“Chàng thanh niên của cô không đề nghị như thế sao?”

“Tôi không có anh chàng nào cả.”

“Cô muốn tôi tin chuyện đó là thật sao?”

“Senor, ông thích thế nào thì cứ việc tin thế này. Sự thật là...”

Cô đột nhiên ngưng bật vì nhận ra rằng mình sắp sửa nói với hấn về bản thân mình – điều mà cô chưa bao giờ làm kể từ ngày đầu vào làm việc.

“Tôi đang đợi đấy.” Ramón khẽ nói.

Thấy Canuela vẫn im lặng hấn nói tiếp.

“Tôi muốn biết sự thật.”

“Nhưng chuyện đó đâu có liên quan đến ông.” Canuela phản đối. “Tôi đã chuẩn bị để đi làm việc cho ông. Không may tôi không thể thu xếp trừ phi tôi phải có... số tiền đặc biệt đó trước.”

Cô nói một cách cứng rắn, nhưng cùng lúc không cách nào ngăn mình nắm chặt tay lại. Thật quá khó cho cô để hạ mình cầu xin tiền bạc, tuy nhiên cô lại nhủ thầm có vấn đề gì quan trọng đâu miễn là mẹ cô có thể bình phục?

Mắt Ramón vẫn không rời khỏi mặt cô.

Một lúc sau hấn cất tiếng.

“Tôi sẵn sàng đưa cho cô bất cứ số tiền hợp lý nào mà cô cho là cần thiết, cô Gray. Nhưng đồng thời với tư cách là chủ của cô, tôi muốn biết tại sao số tiền đó quan trọng đối với cô.”

Trong phút chốc tâm trí Canuela bật lên ý nghĩ bất chấp hấn, nhưng cô có cảm tưởng là hấn đang thú vị thấy cô bối rối. Rồi cô lại bảo mình hấn có nghĩ gì hay cảm thấy thế nào thì kệ hấn chẳng quan trọng gì với cô, toàn bộ sự việc hiện nay là làm thế nào đưa mẹ cô đến Thụy Sĩ. Nhưng đồng thời cô cảm thấy nhượng bộ hấn sao khó quá. Cô biết hấn đang đấu với cô trên vấn đề nguyên tắc bởi vì hấn không thể nào chấp nhận bị đàn bà chống đối và không ép được mọi nhân viên dưới quyền hấn trở thành một tấm thảm chùi chân cho hấn dầy xéo.

“Tôi vẫn đợi cô đó, cô Gray,” một lát sau hấn lên tiếng, và cô cảm thấy hình như hấn nhận ra được nội tâm cô đang mâu thuẫn.

“Mẹ tôi cần có trị liệu... đặc biệt.”

m thanh nghe như thể từ ngữ kéo mãi mới thoát ra khỏi miệng cô.

“Ở đâu?”

“Thụy Sĩ.”

“Tôi lấy làm tiếc là bà ấy có bệnh.”

“Cám ơn ông.”

“Tôi sẽ chỉ thị ông Hayward để viết chi phiếu ngay lập tức cho cô. Tôi sẽ nói ông ấy đưa thêm cho 100 bảng nữa cho phí tổn của cô đến nam Mỹ với tôi.”

“Ông sẽ trả tiền vé tàu cho tôi, nên tôi không cần chi tiêu gì cả.”

“Thế nào cô cũng thấy có những chi phí không tránh được,” Ramón phủ nhận lời cô, “cô cần có quần áo mới vì thời tiết bên đó khác với ở đây.”

“Chuyện đó thì tôi biết.”

“Từ lúc cô vào làm cho tôi,” Ramón nói tiếp như chưa hề nghe cô nói, “trang phục của cô không... thay đổi mấy... vì thế tôi định trả tiền y phục cô cần đi đường và khi chúng ta tới Buenos Aires.”

“Senor, ông nghĩ là tôi sẽ để ông trả tiền cho quần áo của tôi sao?” Canuela nói một cách kiêu kỳ.

“Đừng có vô lý như thế! Tôi và cô đều biết rõ là cô không đủ khả năng để mua sắm những thứ nếu không làm việc cho tôi thì cô sẽ không nghĩ đến vì mẹ cô bệnh.”

Hắn nói đúng, nhưng đối với Canuela sâu trong tâm khảm cô có cảm giác thật nhục nhã khi phải nhận những đồ vật quá riêng tư từ tay hắn như là áo sống cô mặc trên người. Nhưng rồi cô nhớ lại thêm 100 bảng nữa sẽ có ý nghĩa thế nào với mẹ cô, và ngay trong lúc nghĩ đến số tiền này, tâm trí cô chợt nảy ra một ý tưởng tinh quái.

“Tôi sẽ nhận số tiền phụ trội, senior. Đương nhiên là số tiền này cũng giống như... tiền của chủ nhân trả cho sắc phục của... đầy tớ thôi.”

Cô thấy mắt hắn bắt chợt lấp lánh ra điều thú vị khi hắn đáp lời cô.

“Phải giống lắm, không sai một mảy may cô Gray! Nhưng chắc chắn đầy tớ vì cảm thấy chịu ơn chủ nên sẽ tỏ ra lễ độ hơn!”

À hoá ra, cô ra đòn thì hắn phản công.

Tỉ số cân bằng, danh dự đôi bên đều được đền bù!

“Tôi thấy rõ,” Ramón nói với giọng châm biếm, “chúng ta sẽ có một chuyến đi rất thú vị đấy cô Gray!”

“Tôi sẽ đến đó làm việc cho ông, senior,”

Sao mà cô ghét nụ cười của hắn đến thế.

Tuy vậy khi cầm chi phiếu về nhà tối đó cô không thể ngăn cảm giác phấn khởi vì có thể thu xếp cho mẹ đi Thụy Sĩ ngay.

“Mẹ à con có một ý kiến nữa. Mẹ nên đưa bà Graham đi chung với mẹ.”

Mẹ cô nhìn cô ngạc nhiên và Canuela nói tiếp.

“Con biết mẹ không thể nào đi một mình được. Thật ra con đoán chắc là bác sỹ Lawson cho rằng con đi chung với mẹ. Nhưng mẹ có thể đưa bà Graham đi cùng và đó sẽ là kỳ nghỉ phép tuyệt vời cho bà ấy mẹ à. Mẹ có thể giữ bà ấy bên đó một thời gian dài.”

“Nhưng con cần tiền để mua áo cơ mà.”

Canuela bật cười.

“Mẹ nghĩ con sẽ tiêu tiền đó vào áo sống trong khi con có mọi thứ con cần trong rương sao? Đồ đó chưa bao giờ mình dỡ ra kể từ lúc về Anh.”

“Mẹ quên khuấy mất!”

“Nhưng con đâu có quên! Có một số áo con mặc cách đây hai năm thì bây giờ trông trẻ con quá, nhưng áo của mẹ sẽ vừa khít cho con, con biết giờ đây mẹ gầy nhiều nên mặc đâu có vừa.”

Không đợi xem ý của cô có thực hiện được không, Canuela kéo ngay mấy cái rương để ngoài lối đi từ lúc họ mới tới Anh vào trong phòng. Những rương này làm bằng loại da chưa thuộc tốt nhất, dù các bộ áo bị nhăn nhưng không hề hấn gì.

Canuela giữ đồ ra và mặc thử vài cái.

“Vừa người con quá!” bà Arlington kêu lên suýt xoa.

Đúng, vừa thật không cần phải sửa sang gì nhiều và những chuyện Canuela có thể làm ban đêm thì cô sẽ nhờ bà Graham làm vào ban ngày. Ngay cả mẹ cô cũng nhất định muốn may thêm những đường riềm mới, cổ áo màu tươi tắn hơn, và mạng lại những đường viền ren.

Trong các rường còn vô số áo bằng muslin đẹp để bà Arlington thường mặc trong lúc trời nóng. Toàn là màu sắc tươi sáng và kiểu thanh nhã.

“Đối với con đồ này quá tốt mẹ ạ,” Canuela nói với bà trong lúc trải những chiếc áo lên giường.

“Ba con lúc nào cũng muốn mẹ trông thanh lịch hơn các bà vợ của những nhân viên ngoại giao khác!” Bà Arlington mỉm cười nói với con gái. “Bởi vì ba khuyến khích nên mẹ sợ mình hay phung phí quá!”

“Mẹ ăn mặc đúng thời trang mới nhất, nên trong hai năm qua kiểu áo này chỉ thay đổi chút ít thôi.” Canuela nhận xét.

Cô nói đúng, kiểu áo này thân trên vẫn ôm sát lấy người, với những lớp váy rộng được xếp nếp, viền đường riềm hay ren, còn áo dạ hội kiểu hở vai được may cắt rất tinh xảo.

“Con không cần áo dạ hội đâu.”

“Con phải đem theo con à,” bà Arlington khuyến khích. “Con làm sao biết được nếu senor Lopez đi với con đến các buổi chiêu đãi hay mời con dự dạ tiệc. Mẹ không muốn anh ta phải mất mặt vì cách ăn mặc của con.”

Canuela phá lên cười ngặt nghẽo.

“Mặc áo dạ hội lộng lẫy như thế này mà đi chung với cặp kính như mắt cú trông con khôì hài lắm mẹ ơi!”

Về mặt mẹ cô đầy ngạc nhiên nên cô phải giải thích.

“Senor Lopez hỏi tại sao lúc nào con cũng đeo kính. Hắn nói con trông giống như một con cú!”

“Mẹ muốn bảo con tháo kính ra, nhưng lại sợ nếu không đeo thì nhỡ có chuyện gì xảy ra.”

“Con cũng nghĩ thế,” Canuela tán thành. “Không phải vì điều đó có gì khác biệt đối với senor Lopez. Hắn ghét con cũng giống như con ghét hắn!”

“Anh ta ghét con?” Bà Arlington thốt lên kinh ngạc.

“Con và hắn đang tả hữu xung đột mẹ à,” Canuela lại phá lên cười. “Hắn cố thắng thế con, còn con thì nhất quyết làm cho hắn nổi cáu, hắn càng bực bội con càng thích.”

“Vậy tại sao anh ta mang con theo?” Bà Arlington hỏi.

“Bởi vì hắn không tìm được ai khác thế chỗ của con,” Canuela hài lòng trả lời mẹ mình. “Con bảo đảm nếu có người khác làm được công việc của con hắn sẽ cắt con một nhát đứt lìa không tiếc thương đâu. Thực tế là vậy đó mẹ, vì con được việc nên hắn đành phải du di có còn hơn không.”

“Mẹ không thích mỗi khi nghĩ đến con phải làm việc trong hoàn cảnh như thế,” mẹ cô chậm rãi nói. “Đồng thời để con đeo kính thì đỡ hơn là khi mẹ không thể nào ngủ được hay chịu đựng được lúc con không ở bên mẹ vì sợ có chuyện xảy ra cho con.”

“Kính của ba đúng là trời ban đấy. Mẹ à, bây giờ tốt hơn con phải treo áo lên cho bớt nhăn trước khi đem đi là.”

“Bà Graham sẽ làm cho con. Bà ấy là áo khéo lắm. Bà rất cảm kích khi biết mẹ muốn đưa bà ấy đi cùng sang Thụy Sĩ, nên mẹ biết bà muốn làm cái gì đó để đáp lại. Bà Graham là người như thế đấy.”

“Trong lúc đó con chỉ biết hòn gạch ném qua thì hòn chì ném lại thôi,” Canuela thâm nghĩ.

Cô lục tới đáy rường, lấy ra một lớp giấy lụa mỏng thì thấy thêm một cái áo nữa và kéo ra.

“Con chưa bao giờ thấy áo này mẹ à.”

“Vì mẹ chưa mặc lần nào,” mẹ cô trả lời.

“Nhưng đẹp quá!” Canuela xuýt xoa khen.

Cô nâng chiếc áo bằng satin dày được viền bằng những đường nhún bằng voile mỏng màu trắng, làm cho áo có vẻ thanh thoát.

“Ba con đặt mua từ Pháp cho vũ hội tổ chức tại biệt điện của tổng thống,” bà Arlington nhỏ giọng giải thích. “Mẹ vừa định mặc thì ba con bước vào phòng kể cho mẹ nghe những chuyện bịa đặt và buộc tội ba đang lan truyền.”

“Ồ mẹ ơi, kinh khủng cho mẹ quá! Canuela xót xa cho mẹ mình.

“Mẹ không kể cho con nghe tối đó đã xảy ra chuyện gì,” bà Arlington tiếp tục, “vì mẹ rối loạn quá, và mẹ không cho con xem cái áo này vì muốn làm cho con ngạc nhiên.”

“Thế nào con cũng ngạc nhiên mà! Lúc nào mẹ cũng nhìn giống như công chúa thần thoại khi mẹ đi ăn tối bên ngoài.”

“Mẹ nghĩ mẹ cũng cảm thấy hơi xấu hổ vì ba con phải tốn không biết bao nhiêu. Phải trầy trật lắm ba mới mua được áo này cho mẹ.”

“Con sẽ bỏ vào rương lại,” Canuela nói.

“Không, không con à! Cứ đem theo đi!” Bà Arlington nài nỉ con gái. “Mẹ thích hình dung ra con mặc chiếc áo này. Mẹ nghĩ đến có ngày con được đi tham dự vũ hội ở biệt điện của tổng thống và ở các dinh thự khác trên quảng trường St. Martin. Những nơi đó đều có những phòng khiêu vũ thật lớn.”

Bà ngưng lại giây lát rồi tiếp tục.

“Mẹ mơ đến hình ảnh con xoay tròn trong điệu Waltz quanh phòng, tóc con lấp lánh dưới những ngọn đèn treo, và là người đẹp nhất trong lúc đó.”

Canuela không tranh luận với mẹ mình vì thấy giọng bà chan chứa cảm xúc, thay vì thế cô cúi xuống hôn bà.

“Con sẽ đem áo theo mẹ ạ, và hy vọng ước mơ của mẹ sẽ trở thành sự thật!”

Đồng thời cô tự nói với mình.

“Chẳng có cơ hội nào để thực hiện những chuyện này đâu!”

Cô biết mẹ cô hãy còn nghĩ đến cô như là thiếu nữ trong xã hội thượng lưu, người sẽ được ca tụng tán tỉnh, người mà đàn ông khen ngợi không chỉ vì sắc đẹp mà còn vì địa vị của người con gái đó.

Vì yêu thương mẹ cô không muốn làm bà mất đi ảo tưởng và giải thích cho mẹ rằng cô sẽ không bao giờ có cơ hội sống trong xã hội đó nữa. Vì cái bóng tội mưu phản vẫn phủ lên sự tưởng nhớ của người đời về ba cô, sẽ không người đàn ông nào muốn cưới cô làm vợ và làm sống lại những thông tin, những lời cáo buộc và suy đoán kinh khủng đó.

Canuela biết rõ cho đến nay tương lai mà cô quan tâm có nghĩa là đời sống làm lụng, cố gắng thu vén tài tiện để mẹ cô có được đôi chút tiện nghi. Kể đến là cuộc sống của một cô gái già, và có lẽ kết thúc đời mình như bà Graham trong căn phòng nhỏ như mất muối trên con hẻm nhỏ nào đó.

Nếu như thành thật cô phải nhìn nhận rằng mình vô cùng may mắn mới tìm được việc với người như Ramón de Lopez. Cô có thể ghét hẳn, có thể ao ước trả thù cách hành xử của hắn đối với ba cô, nhưng trong hiện tại hắn đang chu cấp cho mẹ cô. Trong hoàn cảnh bình thường cô sẽ vô vàn căm kích hắn, nhưng giờ đây cô tự nhủ cô không có lý do nào để làm chuyện đó cả.

Hắn chỉ nghĩ cho bản thân hắn và những đòi hỏi của hắn thôi. Khi cô không còn hữu dụng cho hắn nữa hẳn sẽ sa thải cô ngay – biết đâu, nghĩ đến đây môi uốn lên, hẳn thả luôn cô xuống biển khi chuyến hành trình chấm dứt!

Hắn là loại người tàn nhẫn, tự cao tự đại, ngoan cố, và ngạo mạn tới mức cô muốn điên lên chỉ muốn bỏ việc ngay để trả đũa hắn. Nhưng cô cũng nhận ra là cô cư xử khiếm nhã với hắn sáng nay. Thực ra nếu hắn không cần cô giúp việc nữa thì thật đáng đời cô. Cô đã thấy mắt hắn rục lên giận dữ, nên tự bảo mình là sau này cô phải hết sức thận trọng.

-o0o-

Trong những ngày kế tiếp có quá nhiều việc phải làm đến nỗi vừa đặt lưng xuống giường là cô ngủ ngay. Cô không có thời gian để nghỉ ngơi, không có thời gian để suy tính. Bác sỹ Lawson đã sắp xếp hết mọi việc cho mẹ cô và bà Graham đi Thụy Sĩ, và họ đã lên đường trước ngày cô đi với Ramón de Lopez.

Không chỉ có những việc cô phải làm cho mẹ cô mà còn rất nhiều việc trong văn phòng cần phải hoàn tất đến độ cô cảm thấy mình không bao giờ có thể làm xong. Ngoài những thư từ cô phải sắp xếp, lại còn vô số quà cáp chia tay cần phải gửi theo một danh sách người dài ơi là dài, và còn cơ man là đồ đạc phải gửi lên tàu trước khi họ khởi hành.

Trong số này là 17 trâm cài áo bằng hoa lan, mỗi trâm là một loại lan khác nhau. Hoa này được giữ trong phòng lạnh cho đến khi nào Ramón cần đến. Rồi còn cả một bộ nước hoa Pháp thường dùng, găng tay, và những đồ mỹ thuật nho nhỏ làm cho Canuela đoán quyết là có người phụ nữ nào hắn đang có tình ý cũng đi cùng chuyến với họ. Vì cô không đọc thư riêng của hắn nên cô không biết người đó là ai cho đến khi họ lên tàu tại Southampton.

Canuela cảm thấy buồn cười trước cái kiểu chủ cô đi du lịch. Không dưới bốn toa xe lửa được đặt trước để chở người rời khỏi London. Một toa cho Ramón de Lopez, một cho những nhân viên cao cấp của hắn, một cho người hầu cá nhân (hắn mang tới hai người), và một cho bạn bè của hắn, cả một đoàn người dường như ao ước được đích thân ra tiễn hắn.

Đến Southampton thì có sẵn những cỗ xe có gắn động cơ nhỏ đang phun khói phụt phù như người bị hen suyễn đưa họ tới thành phố chạy dọc theo tàu. Hành lý thì đã có một một tiếp viên đặc biệt lo liệu, nên Canuela chẳng có việc gì làm ngoại trừ leo lên cầu tàu tới khoang hạng nhất.

Trong lúc cô đang đứng đợi người chỉ phòng cho cô thì Ramón de Lopez xuất hiện, tướng mạo trông thật nổi bật và khác biệt ngay trong số bạn bè của hắn. Dường như mọi nhân viên trên tàu đều muốn chào hỏi, cố tranh thủ được nhìn diện mạo hắn. Canuela thấy hình như họ biết rõ hắn, vì hắn sang London gần như mỗi năm và luôn luôn sử dụng hãng tàu này.

Khi hắn đang nói chuyện với người quản lý trên tàu thì có thêm một hành khách bước lên boong.

Canuela nhìn chăm chăm.

Bà ta là người phụ nữ đẹp nhất cô từng gặp!

Trang phục của bà ta vô cùng cầu kỳ có lẽ thích hợp cho khung cảnh tại công viên Hyde hơn, trông người phụ nữ này cứ như một cánh bướm đang nhón nhơ giữa các hành khách khác. Hình như họ đều mặc hàng tweed và các loại vải thô, màu sắc tối và kín đáo mà phụ nữ Anh cho là thích hợp để mặc đi đường.

Người khách mới tới đảo mắt vòng quanh những nhóm người tụ họp đây đó và kêu lên khe khẽ mừng rỡ.

“Senor Lopez,” bà ta đưa tay bàn tay đeo găng trắng ra trong cử chỉ rất điệu đà.

“Senora Sánchez!” Hắn chào lại, “thật là ngạc nhiên và hân hạnh được gặp bà ở đây.”

“Tôi không biết rằng ông cũng về cùng ngày hôm nay như tôi! Bây giờ thì tôi cảm thấy an toàn rồi.”

Bà ta liếc nhìn bạn bè của Ramón, ai nấy đều nhìn bà ta bằng vẻ mặt ngưỡng mộ không giấu giếm.

“Tôi rất sợ biển. Nhưng giờ thì tôi biết nếu tàu bị đắm, senor sẽ cứu tôi!”

“Chúng tôi đều sẵn lòng làm chuyện đó!” một quý ông nào đó lên tiếng.

“Vậy thì tất cả mọi người phải đi cùng với chúng tôi nhé!” senora nói một cách lả lơi.

“Cabin của cô hướng này, cô Gray,” một giọng nói khe khẽ vang lên bên tai cô, Canuela quay qua thì thấy người tiếp viên đứng bên cạnh.

Cô bước theo anh ta, vẫn nghe được tràng cười nổ ra phía sau, hình như senora đã nói gì đó khiến Ramón và bạn hắn cảm thấy thú vị lắm thì phải.

“Bây giờ thì tôi biết ai là người sẽ nhận những đóa hoa lan đó,” Canuela thầm nhủ.

Hai người họ quả nhiên là đang đóng một màn kịch tài tình, senora giả vờ ngạc nhiên gặp được Ramón de Lopez, và hắn cũng đang đóng vai trò của mình thật điêu luyện không chê vào đâu được.

Trong những tuần vừa qua Canuela đã gửi những bó hoa đến senora, và cũng đảm trách luôn việc giao quà cho cùng người. Bà ta hiển nhiên là đẹp nên cô hiểu được niềm say mê của Ramón, dường như đó đúng là từ ngữ để diễn tả cảm giác của hắn đối với bà ta.

-o0o-

Những căn phòng trên tàu đều tiện nghi và tương đối rộng rãi. Tiếp viên cho cô biết phòng ngủ dành cho Ramón là cabin lớn nhất, có cả phòng khách phía bên ngoài. Còn cabin của Canuela nằm kín đáo xuôi xuống khá xa dọc the hàng lang.

“Gia nhân dĩ nhiên là ở phòng hạng hai,” tiếp viên giải thích, “tôi chắc chắn họ sẽ đem tới mọi thứ cô cần, cô Gray.”

“Tôi thường tự lo cho mình, cảm ơn,” Canuela đáp lại.

“Chúc cô một chuyến hành trình vui vẻ thoải mái nhé.”

“Cảm ơn anh,” cô dứt lời thì anh ta quay đi.

Căn phòng của cô trông thoải mái và khá rộng đủ để kê một bàn viết, trên đó đặt máy đánh chữ của cô, nhưng mẹ cứ nhất định muốn cô phải đem quá nhiều đồ nên phòng giờ đây chất đầy những hành lý.

Cô quyết định sẽ dỡ ít nhất là hai rương đồ và đem bớt số còn lại ra ngoài để cô có thêm chỗ. Trên đường đến đây cô vẫn mặc bộ áo đen và áo khoác sát người thường ngày đi làm. Cô cố tình làm vậy để trêu người Ramón khi vẫn xuất hiện trong y phục quen thuộc thay vì mặc đồ mới mà hắn ngỡ đã mua cho cô. Thật ra trong hành lý cô có một bộ áo đi du lịch và áo choàng rất đẹp của bà Arlington, nhưng vì ương bướng Canuela nhất định không mặc.

Canuela ngồi xuống giường và chưa gì đã nghĩ đến mẹ cô bên Thụy Sĩ, nhưng rồi cảm giác náo nức được ra nước ngoài và lại đi du lịch đã cuốn hút lấy cô. Cho dù cô có căm ghét hắn, nhưng phải cảm ơn lòng độ lượng của hắn mà cô được ở đây. Trong thâm tâm cô dấy lên cảm giác mới mẻ, không thể đè nén khiến cho cô cảm thấy mình đang bắt đầu lao vào một chuyến phiêu lưu.

Cô vừa ao ước lại vừa sợ hãi thấy lại Buenos Aires. Cô từng yêu mến thành phố này lắm, nhưng giờ đây nơi đó chỉ còn đọng lại trong tâm trí cô qua hình ảnh những giọt nước mắt của mẹ con cô khi biết được danh dự của ba cô đã bị vùi dập bởi bọn người mưu đồ chống lại người cha thân yêu của cô.

“Tội nghiệp ba tôi!” Canuela đau khổ nhưng nhớ lại lời ba cô thường nhấn nhủ cô phải luôn luôn tự hào, nghĩ đến đó cô ngênh cằm lên.

“Tôi sẽ không để các người đánh bại đâu. Có lẽ khi tới Argentina tôi sẽ có cơ hội tiêu diệt bọn người đã hủy diệt ba tôi!”

Cô ghét Ramón de López nhưng không sao so sánh được với lòng căm ghét của cô đối với Janson Mandell. Tên này mới là kẻ chủ mưu toàn thể cuộc diện! Chính hắn là người đầu tiên đã cố tình gieo rắc tin đồn đơn thuần chỉ vì hắn từng yêu mẹ cô, cho dù dùng chữ yêu để diễn tả tình cảm hắn đối với mẹ cô là quá tử tế. Tuy thế Canuela cũng hiểu được nỗi sỉ nhục của hắn khi bị ba cô đánh gục sớm muộn gì cũng phải báo thù.

Jason Mandel có tên Anh và một người cha Anh quốc, nhưng mẹ hắn là người Ý xuất thân từ vùng Naples, và đối với người Neapolitan thù hận sẽ tiếp nối đời đời cho đến khi nào có máu đổ.

“Hắn đã thắng! Hắn đã thành công!” Canuela chua xót tự nhủ. “Hắn còn cách trả thù nào đích đáng hơn khi ba cô đã chết.”

Rồi cô tự hứa với mình trong mười bảy ngày lên đèn trên biển sắp tới sẽ cố không nghĩ đến những kẻ thù có thể sẽ chạm mặt tại Argentina. Họ sẽ không nhận ra được cô, nhưng cô chỉ hy vọng rằng bằng cách nào đó lời nguyện rửa, lòng căm thù của cô sẽ khiến bọn họ ăn không ngon ngủ không yên. Trong thời gian này cô còn có nguyên cả con tàu để thám hiểm và niềm nao nức ngắm tàu rời bến cảng.

Cô đi lên tầng trên, đoán chắc không có ai ở trên đó sẽ lưu ý đến cô. Quả đúng như vậy. Hầu hết mọi người đều quay quần ở cầu tàu trò chuyện với bạn bè mãi cho đến lúc cuối cùng đành phải lên bờ.

Dàn nhạc bắt đầu thổi nhạc, còi tàu vang dội khắp không gian, và giữa rừng đám đông reo hò, người vẫy tay kẻ vẫy khăn rối rít, con tàu từ từ lui ra khỏi bến tiếp theo bị kéo mạnh nghe ục một tiếng rồi tiến vào vùng nước sâu của eo biển Anh quốc.

Lúc ấy trời đã ngả sâu về chiều Canuela biết đêm đầu tiên ra biển bữa tối sẽ dọn sớm hơn. Hầu hết mọi người đều không màng thay y phục với lý do thông thường là chưa có thời gian để soạn đồ. Dù vậy Canuela chọn mặc bộ áo đơn giản hơn dành cho buổi chiều của mẹ cô và loại bỏ chiếc áo đầm đen ảm đạm cô biết chắc sẽ làm Ramón khó chịu.

Cô bước xuống lầu vào phòng ăn ngay khi chuông báo hiệu giờ ăn tối vang lên. Khi thông báo mình là ai cô được tiếp viên trưởng chỉ chỗ trong chiếc bàn kê ở một vách phòng. Canuela ngồi ăn một mình và thích thú ngắm những người khác vào phòng được hướng dẫn tới bàn ăn của thuyền trưởng kèm theo nghi thức trang trọng nếu khách là nhân vật quan trọng. Những người khác thì được xếp vào bàn của nhân viên cao cấp nhất trên tàu, và số còn lại thì ngồi bất cứ nơi nào trong phòng.

Ramón de Lopez đương nhiên là an vị ở bàn của thuyền trưởng và senora Sánchez cũng thế. Họ đi riêng vào phòng ăn nhưng được xếp chỗ bên cạnh nhau một cách tình cờ đến độ hiển nhiên và dường như có rất nhiều chuyện để nói với nhau. Senora Sánchez mặc chiếc áo dạ hội rất cầu kỳ và dường như không hề e ngại rằng bà ta là người phụ nữ độc nhất trong phòng ăn chực diện hết sức điệu đà.

Lẽ tất nhiên là bà ta trông rất lộng lẫy trong bộ y phục bằng lụa màu hồng ngọc, nền lụa đỏ thắm làm tôn thêm sắc đen tuyền của mái tóc và làn da mịn màng như hoa mộc lan. Mắt bà ta lấp lánh và hình như lóe lên theo mỗi cảm xúc, hay bất cứ điều gì bà ta đang nói với đôi môi đỏ thắm khêu gợi.

Sáng hôm sau Canuela không lấy làm ngạc nhiên khi Ramón bảo cô gửi một hộp lan đến cabin của senora. Tâm trạng hân hoan như đang vui, Ramón ngồi xuống đọc bài báo cáo về chuyến đi và những hợp đồng hân vừa đạt được nhưng không đưa ra ý kiến riêng nào. Canuela biết sau đây mỗi nhân vật có liên quan chuyến viếng thăm Anh quốc của hân đều được gửi một bản sao báo cáo. Hân đọc nhanh nhưng không đến nỗi quá nhanh so với tốc độ lúc hân khiêu khích cô. Sau hai tiếng hân kết thúc bản tường trình rồi nói với Canuela.

“Tôi hy vọng cô ở được thoải mái, cô Gray?”

“Rất thoải mái, cảm ơn ông.”

“Cho tôi khen bộ áo cô đang mặc.”

Canuela vụt liếc xuống người mình. Tình cờ cô đã mặc chiếc áo đầm màu xanh hồ thủy sậm bằng crepe. Đây là một trong những chiếc áo được thiết kế rất thanh nhã của mẹ cô, mang chút ít nét riêng đặc trưng trong số tất cả y phục của bà Arlington.

“Cảm ơn, señor.” Canuela thấp giọng nói.

“Hãy còn quá sớm để hỏi xem cô có thích chuyến đi này hay không,” hân dự đoán, “nhưng tôi sẽ hỏi sau khi chúng ta tới Madeira vì tôi có cảm tưởng biển sẽ động trong vài ngày đầu tiên ra khơi.”

Trời trở gió mạnh khi họ xuôi xuống eo biển Anh quốc, biển càng lúc càng nổi sóng lớn. Canuela đi biển rất giỏi nên cô thấy mình hình như là phụ nữ duy nhất trong phòng ăn tối đó. Trong bốn ngày kế tiếp không hề thấy bóng dáng senora Sánchez.

Tàu tránh tránh nên rất khó đi lại và sau khi đi hứng gió rồi bị sóng tạt, Canuela nhận thấy ở trong phòng đọc dễ dàng hơn cho đến khi Ramón gọi cô. Mỗi ngày cô đều được lệnh tặng hoa cho senora, và nghe tiếp viên nói lại cô biết senora phải nằm miết trên giường vì bị say sóng.

“Rồi còn làm om sòm lên nữa!” cô tiếp viên cúi kính nói, “bà ta rung chuông gọi liên hồi đến độ chân tôi chạy không chạm đất.”

“Nhưng bà ta chắc có người hầu ở chung chứ?” Canuela hỏi.

“Người hầu!” người tiếp viên hít mũi. “Hễ biển động là nhúc đầu rồi, họ còn gục trước chủ của họ nữa.”

Thấy người phụ nữ trông có vẻ lo âu căng thẳng Canuela nói.

“Chị cứ cho tôi biết tôi có giúp gì được không. Tôi không bao giờ bị say sóng nên sẵn sàng giúp chị một tay.”

“Cô tử tế quá,” cô tiếp viên ngạc nhiên nói. “Hiếm khi có người chịu giúp tôi lắm. Trên tàu này đang thiếu tiếp viên, tôi không biết vì sao nhưng tôi mong sẽ xoay sở được!”

Tuy nói thế nhưng vì Canuela kiên quyết muốn giúp nên cô tiếp viên đem đến một chiếc áo cần phải là và hai ba cái áo ngủ phải giặt. Các thứ áo sống này viền ren rất đẹp xem ra cũng không có gì trở ngại nên cô tiếp viên quá đổi cảm kích.

“Tôi chưa gặp ai tử tế như cô cả, thật đấy.”

“Tôi chỉ có ít chuyện phải làm còn chị thì lại có quá nhiều! Thôi thì để cho công bằng mình nên san sẻ với nhau.”

-o0o-

Ramón de Lopez làm việc thật cật lực.

Đôi lúc hắn đưa bài cho cô hàng hai ba tiếng liên tục, vào những lúc khác hầu như cả ngày cô không nghe hắn ra chỉ thị nào. Dường như hắn đang đọc rất nhiều tài liệu, bằng chứng là cô thấy một số sách vung vãi khắp nơi trong phòng khách của hắn. Những sách này hầu hết là về chính trị và cô nghĩ ba cô có lẽ đúng khi nói hắn đang nhắm tới chiếc ghế tổng thống. Dù có ghét hắn đến cỡ nào cô cũng phải công nhận hắn sẽ trở thành một tổng thống tốt.

Dân tộc Argentina thích người có dũng khí. Họ thích lãnh tụ năng động, sẵn sàng miệt mài trên yên ngựa cả ngày trời không hề mệt mỏi, và chơi polo tài tình. Cô biết Ramón là một trong những cầu thủ chơi polo xuất sắc trên thế giới, rằng hắn cũng nhạy bén và am tường về tình hình tài chính của quốc gia và thêm một điểm cộng là một nhà đàm phán tài ba, những đặc điểm khó tìm thấy trong cùng một người.

Biển đã lặng và nắng tỏa sáng khi họ đến đảo Madeira, là bến đỗ duy nhất giữa Anh quốc và Buneos Aires. Canuela chỉ nghe nói về Madeira vì những chuyến tới nam Mỹ của cô đều khởi hành từ Lisbon. Trong lúc tàu thả neo tại vịnh Funchal, hòn đảo trông thật quyến rũ dù dốc đứng từ bãi biển đầy đá cuội lên đến những rặng đồi mây giăng mắc trên đỉnh. Mọi thứ đều xanh tươi làm nền cho những tòa nhà tường sơn trắng, vàng, hay lam nhạt, mái ngói đỏ au, và các cánh cửa lá sách màu xanh lục. Trước khi tàu thả neo Canuela nhận ra lẫn trong màu xanh ấy nào là chuối, dừa, và cơ man là dây leo.

Ngay khi tàu vừa dừng lại, từ trong bờ một đàn thuyền nhỏ túa ra. Đó là những thuyền bán thổ sản của đảo nào cây trái, rổ rá, cho đến những đồ thủ công đan bằng rơm. Họ giơ cao hàng hóa và trả giá tới lui với hành khách đang vươn người ra từ boong tàu. Rồi kia là những nhân viên hải quan nghênh ngang trong đồng phục đen, trắng, và vàng, và những thuyền chở đầy những đứa trẻ gần như chả có quần áo gì đang nài nỉ khách ném tiền các xuồng thưởng công chúng nhảy biểu diễn xuống làn nước màu lục trong vắn vắt.

Canuela hớn hỡ theo dõi mấy đứa trẻ, động tác nhanh nhẹn khéo léo của bọn chúng khiến cô muốn muốn vỗ tay tán thưởng vì không đồng bạc nào thoát khỏi tay bọn nó. Thỉnh thoảng hai hay ba đứa hụp xuống nước mò tìm chỉ mỗi một đồng shilling.

Ngay sau khi các thủ tục hải quan sơ bộ được thông qua hành khách được phép lên bờ. Đoan chắc Ramón sẽ không cần cô, Canuela là một trong những người đầu tiên ra khỏi tàu.

Lên đến bờ những lối đi dốc được lát bằng loại đá cuội xám trơn trượt thật không dễ bước vì bị bào nhẵn như kính bởi những luồng xe trượt băng cây ghép qua lại liên tục được điều khiển bằng những người lái với các cây sào dài, nên rất khó bám chân. Nhưng bên ngoài thành phố có xe kéo cho thuê, đương nhiên nếu khách có tiền trả!

Du khách có thể lái xe trong những con dốc thoải rậm rạp hoa lá đổ từ trên núi xuống và ngắm thưởng các loại hoa đủ màu sắc đặc biệt là hoa loa kèn mọc hoang khắp đảo.

Trong chuyến đi này Canuela mang theo 10 bảng, số tiền mà sau một hồi tranh luận cam go với mẹ mình cô mới đồng ý giữ.

“Cùng à, con cần có ít tiền trong người,” bà Arlington căn dặn con gái, “phòng trường hợp có người con cần cho tiền thưởng. Ngoài ra con đâu thể nào hỏi xin senor Lopez được – sau khi anh ta đã đưa ngân ấy tiền cho con – rồi còn tiền quỳên góp trong nhà thờ hay là một xu lẻ cho cây kim cuộn chỉ nữa.”

Bởi chuyện này thực sự làm mẹ cô lo lắng, Canuela đành lấy 10 bảng trong số 300 Ramón đã đưa cho cô, và định bụng nếu còn dư tiền trên đường về cô sẽ mua cho mẹ một món quà. Vì không muốn phí tiền nên cô cuốc bộ trên lối đi lát đá xám trơn trượt cho tới khi ra đến những con đường đầy bụi, rồi leo lên sườn đồi. Lên khá cao phía trên cảng và thành phố thì cô có thể ngắm được quang cảnh hùng vĩ của đảo.

Thật không sai chút nào. Lên trên cao không khí mát mẻ dù mặt trời tỏa nắng nóng gắt, hoa lá và cây cỏ nhiệt đới thật xinh tươi duyên dáng rất đáng với công sức cô bỏ ra. Phía bên dưới chợ búa trông xinh xắn ngộ nghĩnh như đồ chơi trẻ con, và cô nghĩ mình khôn khéo biết bao tránh được mách lới câu khách của các hàng quán đối với du khách.

Vài hành khách đã lên đường du ngoạn trong những chiếc xe trượt cây, rồi tiếp theo cô lưu ý thấy hai người khách đang lái một chiếc xe kéo mui trần dọc theo con đường mà nhìn từ trên cao xuống trông như một dải băng. Đâu có khó gì để nhận ra chiếc áo màu hồng kia là của senora Sánchez đang mặc. Lúc này Canuela đã thấy bà ta đứng trên boong xem mấy đứa trẻ lặn nước, diện mạo giống như một đóa hồng. Nón của bà ta được viền bằng hoa và có quai bằng ribbon thắt dưới cằm. Dù trên thực tế bà Arlington sẽ cho rằng đeo nữ trang như thế là thiếu thẩm mỹ, nhưng toàn thân senora thì lánh lánh kim cương.

“Chả biết hần có yêu bà ta không nhỉ?” thấy cảnh tượng đó Canuela phân vân tự hỏi.

Giờ thì cô thấy đầu họ chụm sát vào nhau tuốt bên dưới chỗ cô đứng và cô thầm hỏi thế họ có cầm tay nhau không. Khi cho xe ngừng lại thế nào họ cũng tản bộ len lỏi giữa những cây cối và ôm ấp thân mật hơn nữa.

“Là phụ nữ đã có chồng thì bà ta phải cư xử đứng đắn hơn chứ!” Canuela nghiêm mặt tự nhủ.

Chồng bà ta, senor Sánchez là một thành viên của chính phủ. Trong lần chót Canuela ở Buenos Aires thì ông ta từng là hội trưởng của ban quản trị thương nghiệp, nhưng qua báo chí cô đọc ở London thì nay ông ta là bộ trưởng tài chính. Cô nhớ được ông ta là người hào nhoáng, tính khí nóng nảy và có phần hung hãn. Canuela có cảm giác là ba mình chưa bao giờ thích người đàn ông đó, dù ba cô từng có khá nhiều giao thiệp với ông ta cách này hay cách khác.

Nhưng dù sao đi nữa thì senor đó hiển nhiên đã tìm cho mình một bà vợ tuyệt đẹp! Canuela có thể cảm giác được ông ta sẽ bất bình nếu biết được vợ mình đang tình tứ với Ramón de Lopez, một nhân vật khét tiếng trên tình trường cũng như là một kỳ mã lừng danh.

Nhìn họ dong xe theo con đường ngoằn ngoèo, Canuela lưu ý thấy đằng sau xe họ còn có một chiếc xe kéo khác nữa trên đó chỉ có một người đàn ông. Thấy thế cô lấy làm lạ là có khách lại tự lái xe đi du ngoạn một mình, rồi cô sực nhớ lại câu chuyện ngày hôm trước nói với cô tiếp viên.

“Tôi thấy có một người đàn ông lúc nào cũng đứng lảng vảng ở hành lang. Ông ta nhỏ người, ngăm đen và có sẹo trên má. Tôi chưa bao giờ gặp người đó trong phòng ăn cả, nên tôi nghĩ ông ta không phải là khách hạng nhất.”

“Thật ra ông ta không phải khách hạng nhất, tôi biết người đàn ông cô nói và có đề cập vấn đề này với tiếp viên trưởng rồi.”

“Chị có nghĩ ông ta là kẻ trộm không?” Canuela hỏi.

“Tôi không nghĩ thế, nhưng tôi nghi hần ta là nhà báo.”

“Điều gì làm cho chị nghĩ ông ta đang làm việc cho báo chí?”

“Ồ, hần rất tò mò, đó là một,” cô tiếp viên trả lời. “Hần đã hỏi tôi hầu hết mọi người trên tầng này.”

“Về tôi à?” Canuela hỏi, bất chợt cô sợ danh tính mình sẽ bị bại lộ.

“Không, không phải về cô, cô Gray, nhưng chắc hẳn có hứng thú với ông chủ của cô.”

“Tôi cũng muốn biết nguyên nhân,” Canuela nhận xét, rồi nghĩ rằng người đàn ông đó có lẽ có liên hệ với một công ty đối thủ mà Ramón không phải là nhân vật đại diện. Cô biết rõ mọi thương lượng hay hợp đồng ký kết ở Anh đều được bảo mật cho đến khi về tới Argentina.

Cô nhận ra được cái cách ông ta cầm nón và kiểu nón ông ta đội khá lạ lùng, và cô còn nhớ được ông ta cầm nón trong tay khi bước dọc theo hành lang. Rồi thỉnh thoảng câu trả lời lóe lên trong đầu cô.

Người đàn ông đó không phải là nhà báo mà là thám tử!

Cô biết đàn ông Argentines ghen vợ mình điên cuồng như thế nào rồi, và Ramón chính là mẫu nhân vật mà người ta, chắc chắn là có lý do, muốn biết vợ mình đang làm gì khi ông chồng không kề cận bên cạnh.

Tận trên đồi cao, ngồi giữa các khóm hoa loa kèn đại Canuela tự hỏi đây có phải là cơ hội báo thù của cô không. Nếu thám tử báo cáo lại, chuyện này thì nhất định rồi, rằng Ramón de Lopez đang ngoại tình với senora Sánchez, chồng bà ta sẽ khiêu chiến với hắn. Hậu quả sẽ là một trận đấu súng, hoặc ông chồng sẽ tìm cách bêu riếu đôi gian tình để bảo đảm họ sẽ bị tẩy chay bởi những thành viên khả kính trong xã hội thượng lưu. Kết cuộc đó sẽ đóng dấu chấm hết cho hoài bão trở thành tổng thống của Ramón de Lopez.

Dân Argentines mến mộ đàn ông thể chất sung mãn cường tráng. Họ có thể chấp nhận anh ta có nhân tình. Họ có thể chấp nhận anh ta ăn chơi phóng túng. Nhưng có tư tình với vợ của người khác thì lại là vấn đề hoàn toàn khác biệt. Người vợ là thuộc quyền sở hữu của người đàn ông, có thể nói là tài sản của người đó! Cũng giống trường hợp một kẻ trộm ngựa bị xử treo cổ thì việc bắn chết kẻ ngoại tình một cách tàn nhẫn sẽ không bị cho là phạm tội sát nhân.

“Đây là cơ hội trả thù của mình,” Canuela thầm nghĩ.

Nhưng suy đi nghĩ lại cô biết mình không thể để chuyện này xảy ra. Việc cô báo thù Ramón de Lopez là một vấn đề, nhưng thấy hắn thân bại danh liệt lại là vấn đề khác!

Nghĩ được thông suốt Canuela trở về bến cảng trước khi Ramón và senora Sánchez lên tàu. Người mặt sẹo tiếp tục theo dõi họ trên một chiếc thuyền khác. Canuela đợi cho đến lúc cô biết chắc Ramón ở một mình trong phòng khách của hắn.

Neo đã được kéo lên và tàu chuẩn bị ra khơi. Nhiều người vẫn đứng trên boong nhìn tàu lui ra khỏi vịnh, nhưng hẳn là khách du hành đã quá dày dạn kinh nghiệm nên không còn hứng thú với những giây phút đó nữa. Khi Canuela bước vào cabin hắn ngược lên nhìn với vẻ mặt mà cô nghĩ là khoan khoái.

“Tôi đang định nhắn cô đến, cô Gray. Tôi có một hai điểm cần thêm vào cái chúng ta làm hôm qua.”

Cô do dự nhưng hắn không lưu ý và tiếp tục nói.

“Cô có lên bờ không?”

“Vâng.”

“Đảo này thật là đẹp.”

“Thực sự rất đẹp, señor.”

Thấy cô không ngồi xuống hắn nhìn cô ánh mắt ra vẻ chất vấn.

“Có chuyện gì thế?” hắn hỏi cô.

“Chiều nay ông đã bị theo dõi,” cô lên tiếng, “có một người đàn ông đang điều tra về ông. Hắn cứ bám sát ở hành lang bên ngoài.”

Ramón sững người.

“Thế cô nghĩ hắn muốn gì?” một hồi sau hắn mới hỏi cô.

“Chuyện đó không đến phiên tôi nói, tôi chỉ nghĩ là ông nên biết thế thôi.”

“Thế tại sao cô lại cất công nói cho tôi biết?” hấn hỏi vặn.

Cô cảm thấy câu hỏi đó thật bối rối, nhưng rồi cô nói thật.

“Dư luận gièm pha sẽ... gây hại cho ông.”

“Nhưng chắc chắn sẽ làm cô hài lòng. Cô đã tỏ thái độ ghét tôi rất rõ ràng kia mà, cô Gray.”

“Ông đã biết... điều đó nhưng vẫn... mang tôi theo?”

“Như cô đã biết rõ, tôi cần cô. Đồng thời tôi cũng lấy làm thắc mắc nguyên nhân nào khiến cô có ý định này.”

Canuela im lặng một lúc rồi nói.

“Senor, tôi nghĩ chúng ta nên... bắt đầu làm việc.”

“Tôi muốn cô trả lời câu hỏi của tôi. Tại sao cô không đứng một bên nhìn tôi mang tai tiếng? Tôi chắc chắn, cô Gray, cô quá thông minh nên đâu đến nỗi không nhận ra tên đàn ông đó là ai.”

“Việc đó... không liên quan đến tôi.”

“Nhưng cô đã lo ngại cho thanh danh của tôi.”

Hấn ngưng một chút rồi nói tiếp.

“Hay cô làm thế vì biết ơn tôi?” Giọng hấn thoáng chậm biếm và sau một lát Canuela trả lời.

“Không, không phải... thế.”

“Vậy tôi cần một lời giải thích.”

Canuela lại im lặng rồi ngập ngừng nói.

“Có một người... tôi rất tôn trọng khả năng phán đoán của người đó... từng nói rằng ông sẽ... trở thành một tổng thống tốt của Argentina.”

“Vậy trước đây cô đã nghe đến tôi?” hấn cao giọng hỏi.

Canuela đỏ bừng mặt, cô biết hấn sẽ không bao giờ bỏ qua một điểm nào.

“Ông là người nổi tiếng mà, senor.” Cô thì thầm.

“Nhưng bên ngoài Argentina thì hầu như không.”

Cô không trả lời sau giây lát hấn hỏi.

“Thế cô có đồng ý với người đó không?”

“Có.”

“Tuy thế cô vẫn ghét cá nhân tôi.”

“P-phải.”

Cô nói đơn từ đó một cách khó khăn.

“Ít ra cô cũng thành thật, cô Gray. Cô có thể nói cho tôi biết vì sao không?”

“Không!”

“Tại sao không?”

“Tôi không có trách nhiệm phải phải làm chuyện đó, senor. Ông cho phép tôi nhắc ông chứ rằng tôi chỉ đến đây để làm việc cho ông thôi? Cảm giác của tôi, hay bất cứ thứ gì khác đều không liên hệ gì đến ông.”

“Nhưng lạ là những thứ đó lại có liên hệ khá nhiều với tôi,” Ramón de Lopez phủ nhận lời cô, “cô Gray, thật sự mà nói tôi thấy tức muốn điên lên được khi làm việc với người mà thái độ chỉ toàn là thù nghịch và mỗi lời nói ra nghe cứ như vừa mới lấy ra khỏi frigorifico!” (phòng lạnh)

Canuela lặng thinh không nói năng gì sau một hồi hần gắt lên như không kiểm chế nổi bản thân mình.

“Cô không còn gì để nói nữa sao? Chỉ có Chúa mới biết thật là điên khùng khi nói chuyện với người đàn bà cứ làm như mình là hiện thân của nhân sư hay là cái gì bí ẩn vậy!”

“Tôi đâu có đến đây để nói chuyện, señor.”

“Nhưng tôi muốn nói chuyện với cô.” Thái độ của Ramón như là một đứa bé nhõng nhẽo vùi vãnh. “Nếu tôi phải khước từ niềm vui được ở chung với senora cho hết chuyến đi này, vậy thì tôi đành phải tự thỏa mãn mình bằng cách trò chuyện cùng cô thôi!”

“Tôi lấy làm tiếc là ông phải chịu khổ đến thế!” Canuela mĩa mai.

Ramón nhìn cô một lúc rồi nói.

“Tôi không biết cô trưởng thành nơi nào, cô Gray, nhưng rõ ràng là cô được tùy nghi sống theo ý mình, đó là sai lầm cho một phụ nữ trẻ. Tôi chỉ hy vọng rằng người bạn trai của cô, dù cô đã nói là không có ai, một ngày nào đó sẽ cho cô ăn đòn vì cô đáng bị như vậy!”

Canuela vẫn không trả lời hần, một lát sau hần giận dữ nói.

“Vậy thì ngồi xuống đi! Ít ra nhiều hay ít thì cô cũng có tính người hơn trong lúc tôi làm việc với cô, cho dù tôi có phải làm tan cái frigorifico này đi chăng nữa, chúng ta cũng phải bắt đầu từ điểm tiếp xúc đã có với nhau.”

Canuela ngồi xuống chiếc ghế cứng và mở sổ ghi chú ra.

“Tôi sẵn sàng rồi, señor,” cô nói bằng giọng điệu nhu mì cố tình làm cho hần tức điên lên.

Đằng sau lớp kính đen mắt cô lóe lên đắc thắng!

À ha, cô đã khiến cho hần bực bội biết chừng nào!

Còn hơn thế nữa cô đã thành công chọc thủng được lớp vỏ phách lối tự mãn của hần!

Đồng thời cô đã ra tay cứu hần!

4. Chương 4

Khi Canuela thay y phục cho bữa tối thì nghe có tiếng gõ cửa, rồi tiếp viên bước vào tay cầm một chiếc hộp.

“Cô à, đây là quà tặng của señor Ramón de Lopez!”

Canuela nhìn chiếc hộp một cách ngờ ngàng. Cô gần như không thể tin nổi là hần là hần gửi hoa lan cho cô, loại hoa mà hần đã mua cho senora Sánchez. Trong giây lát cô định gửi trả lại cho hần, nhưng rồi cô nhận ra có hai lý do tại sao hần ra lệnh mang trâm cài đến cho cô.

Lý do đầu tiên, cô hầu như không ngờ được là hần lại thật thà đến độ tin rằng cô sẽ nhận quà vì đã cảnh cáo hần về vụ thám tử. Lý do thứ hai, hần đã cố tình chuyển hướng chú ý của thám tử từ senora Sánchez sang cô. Canuela ngẫm nghĩ nguyên do sau xem ra hợp lý nhất, nhưng đồng thời việc đó đối với cô vẫn là một điều sỉ nhục.

“Hoa rất là đẹp!” cô tiếp viên suýt soa.

“Vậy để tôi tặng lại cho chị.” Canuela đề nghị khiến cô tiếp viên nhìn cô ngạc nhiên.

“Tôi không thích hoa lan,” Canuela giải thích.

“Nhưng tôi cũng đâu có cơ hội đeo hoa trên tàu,” cô tiếp viên bật cười.

“Biết đâu chừng sẽ có người thích,” Canuela gợi ý.

“À, thật ra là có đấy,” người phụ nữ đáp lại. “Có một bà ở cuối hành lang này mắc bệnh suốt cả chuyến đi. Senora Pinto có ba đứa con, tôi nghĩ món quà này sẽ làm cho bà ấy vui hơn.”

“Vậy chị làm ơn đem đến cho bà ấy đi,” Canuela yêu cầu.

“Nhưng mà hôm nay đi với bộ áo cô đang mặc đẹp lắm,” cô tiếp viên nhận xét khi nhìn chiếc áo rất xinh xắn Canuela vừa mặc.

“Như tôi đã nói, tôi không thích lan. Theo tôi thì hoa này trông lạ và sang trọng quá không thích hợp cho tôi.”

“Tôi nghĩ tại cô quá khiêm tốn thôi, cô Gray,” người tiếp viên mỉm cười nói thêm.

“Tôi nói cho cô biết một chuyện hay lắm.”

“Chuyện gì thế?” Canuela hỏi tới.

“Cô còn nhớ người đàn ông hay thập thò ở hành lang không?”

“Có, tôi vẫn nhớ.”

“Chuyện là thế này, tôi đã mách lại với tiếp viên trưởng về hắn, rồi ông ta đi nói với quản lý, thế là quản lý bắt hắn trở xuống chỗ của hắn ở khoang hạng hai.”

“Được như vậy hay quá...” Canuela toan nói nhưng tiếp viên nói tiếp cắt ngang lời cô.

“Vậy cô nghĩ xem chuyện gì xảy ra? Hắn đã đổi vé đấy!”

“Chị muốn nói là hắn bù thêm tiền để lên khoang này?”

“Đúng y chang! Tôi cho rằng hắn nghĩ khoang hạng hai không mấy tốt cho hắn, hoặc giả là hắn không có đủ người để ‘đảm đạo’ dưới đó.”

“Phải, tôi đoán chắc là lý do đó,” Canuela tán thành.

Vừa đi xuống phòng ăn bên dưới cô vừa nghĩ rằng may là cô đã lưu ý thám tử theo dõi senor Lopez và người đồng hành xinh đẹp của hắn khi họ lái xe dạo chơi quanh đảo. Nếu cô không leo lên sườn núi cao đến thế thì đã dễ dàng bỏ qua những chuyện xảy ra bên dưới, hơn nữa thám tử lại ở cùng hành lang nếu không nhờ cô cảnh cáo senor Lopez chắc chắn ông ta sẽ có đầy đủ báo cáo gửi về cho chủ mình.

Canuela xuống ăn tối trễ hơn thường lệ, lúc cô đến bàn mình thì phòng ăn đã gần đầy. Cô để ý thấy senor Sánchez đã an tọa ngay tại bàn thuyền trưởng, trông rất yêu kiều và khêu gợi trong bộ áo trắng lẻ bằng lụa màu xanh lục rất hợp với chuỗi đeo cổ nạm ngọc lục bảo thật lớn quanh cần cổ trắng ngần. Lúc nào Canuela cũng ngưỡng mộ nhan sắc chín mùi của phụ nữ Argentine ở độ tuổi mười lăm, tuy nhiên họ lại sớm phai tàn khi tuổi còn trẻ. Giờ thì hiển nhiên sắc đẹp senora Sánchez đang ở ngôi vị tối cao, nên Canuela hiểu được khó có đàn ông nào kháng cự được đôi mắt đen và hai cánh môi đỏ mọng gọi kia.

Cô chưa kịp gọi thức ăn thì đã thấy senor Lopez bước vào phòng. Hắn đến thẳng bàn thuyền trưởng đang ngồi cùng với các vị khách quan trọng khác, nhưng thay vì lấy chỗ vẫn ngồi mỗi ngày hắn cúi xuống nghiêm trang thì thầm vào tai thuyền trưởng trong vài giây.

Trước thái độ sững sốt của Canuela hắn đi đến bàn của cô và ngồi xuống chiếc ghế đối diện, trong tay hắn cầm một số giấy tờ.

“Tôi đã giải thích với thuyền trưởng rằng tôi vừa mới nhận một điện tín vô cùng quan trọng cần phải giải quyết ngay lập tức. Vì vậy tôi cáo lỗi không thể ngồi chung với ông ấy để bàn công việc với cô.”

Canuela bỗng dừng cảm thấy có lẽ senora Sánchez sẽ ngạc nhiên lắm trước những chuyện đang xảy ra. Thực ra từ chỗ ngồi của mình cô thấy được senora đang nhìn về hướng Ramón với ánh mắt không những bối rối mà còn là tức giận.

“Có điện tín thật sao?” Canuela hỏi.

“May là có khá nhiều, làm cho câu chuyện của tôi nghe đáng tin hơn.”

Hầm mỉm cười.

“Tuy vậy nếu cô chịu ủng hộ cuộc tranh luận của tôi, mà tôi không tin cô sẽ bỏ rơi tôi đâu, thì cô phải nói chuyện với tôi. Chúng ta đâu thể ngồi thừ ra như cặp vợ chồng trẻ nhạt không còn chuyện gì để nói với nhau.”

Canuela không nén được nụ cười nhẹ và Ramón lấy một bức điện nằm trên cùng xấp giấy tờ trao cho cô.

“Cô đọc đi rồi làm ra vẻ như người Anh đã đặt mua thêm một tấn thịt đông lạnh nữa! Hoặc nếu cô thích hơn thì cứ coi như chúng ta đang đương đầu với sự kiện là Argentina đang phá sản và mình phải bàn xem làm thế nào để lèo lái cơn khủng hoảng kinh tế đó!”

Vì cô cảm thấy như mình phải nhập cuộc trong vở tuồng này, Canuela đọc tờ điện mà cô đã giải mã trước đó, rồi đưa lại cho hắn. Ramón lại đưa cho cô một tờ khác và cứ thế cô lại đóng tiếp vai trò của mình.

Khi hắn gọi thức ăn, tiếp viên lo về rượu đưa cho hắn loại Carte des Vins.

“Cô thích rượu trắng hay đỏ?” señor Lopez hỏi Canuela.

“Tôi đang uống nước,” cô trả lời.

“Một món lâu đời tôi không bao giờ đề nghị uống trên tàu.”

Hắn kêu một chai Piesporter mà Canuela nhớ là một trong những loại Moselles bà cô ưa thích. Vì muốn nếm lại thứ rượu đó nên cô không phản đối khi thấy tiếp viên rót rượu vào ly của cô.

“Nào cho phép tôi khen chiếc áo của cô nhé?” Ramón hỏi.

“Có lẽ tôi nên khen ông thì đúng hơn, señor!” Canuela đáp lại vì nhớ ra là hắn đang nghĩ đã trả tiền cho đồ cô mặc.

“Tôi cảm thấy bộ đồ này thiếu trang sức. Sao cô không nhận hoa của tôi?”

Hắn ngưng một chút rồi hỏi tiếp.

“Cô có lý do nên muốn đeo hoa phải không?”

“Vâng... hai lý do,” Canuela trả lời không được tự nhiên.

“Lý do gì?”

Cô định từ chối không trả lời câu hỏi của hắn, nhưng vì thái độ của hắn gần như là hỏi cung và cũng vì món quà đó khiến cho cô cảm thấy bị xúc phạm, cơn giận đột ngột dâng lên làm cô buột miệng đáp trả.

“Senor, tôi đã chuẩn bị đóng vai bà cô già đi theo tháp tùng anh chàng Roméo đang tuyệt vọng vì tình, nhưng không hề có ý định diễn thế vai Juliet!”

Ngay lúc vừa nói ra cô nhận thấy lời nói của mình nghe khiếm nhã làm sao. Cô thấy mắt Ramón ánh lên kinh ngạc rồi tiếp theo là tức lửa khi hắn cất tiếng.

“Cô Gray, chỉ còn một chút nữa thôi là tôi thấy cô đáng bị đòn lăm!”

“Tàn bạo vũ phu dường như không phải là phương pháp tranh luận tế nhị và văn minh, señor!”

Trong giây lát môi hắn đan lại, rồi hầu như nén cười hắn trả lời.

“Nhưng hề liên quan đến phụ nữ và ngựa thì cần đấy.”

“Cho tôi gửi lời chia buồn đến tàu ngựa của ông, señor.” Vừa nói Canuela vừa ngênh cằm lên.

Cô ước phải chỉ lúc này cô không đeo kính để hắn thấy vẻ thách thức trong mắt cô ra sao. Rồi Ramón nói với giọng rất khê mà cô biết hắn đã ráng hết sức kiềm chế.

“Cô nói có hai lý do không muốn cài hoa. Vậy cái thứ hai là gì?”

“Tôi không thích hoa lan.”

Khóe môi hắn nhếch lên cười như thể hắn cứ ngỡ câu trả lời phải phức tạp lắm, rồi hắn nói.

“Tôi từng nghe người ta ví phụ nữ như hoa. Cô nói đúng! Lan không phải là loại hoa tượng trưng cho cô.”
Hắn dừng lại rồi hỏi tiếp.

“Cô có nghĩ loại nào sẽ thích hợp với cô không?”

“Tại sao không là hoa mồm sói?”

Ramón de Lopez phá lên cười lớn thích thú.

“Cô luôn luôn khó đoán, cô Gray!” hắn thốt lên. “Tôi không thể tưởng tượng được có phụ nữ nào khác dám nói như thế!”

Tiếp viên dọn lên món khác và khi anh ta rút lui Ramón nói.

“Trước đây tôi chưa bao giờ nhận ra môi của đàn bà sao lại sống động đến thế!”

Canuela liếc hắn một cách hoài nghi. Cô biết rõ là hắn đang dàn cảnh trò chuyện cùng cô, nhưng trong lúc này đây không phải là đề tài mà cô trông chờ.

“Trước đây,” hắn nói tiếp, “tôi lúc nào cũng thấy cảm xúc thể hiện qua ánh mắt, nhưng vì tôi không thấy được mắt của cô nên tôi đành phải tìm hiểu cô đang cảm giác gì nơi miệng của cô.”

Nghe thấy thế Canuela tự động mím môi lại.

“Bây giờ thì cô đang lo lắng,” Ramón khẽ nói. “Cô sợ tôi bắt đầu biết được những bí mật cô đang giấu tôi.”

“Ông đang cố tình làm cho tôi bối rối,” Canuela trách móc.

“Tại sao cô phải bối rối, trừ phi cô xấu hổ vì những điều cô đang giấu giếm?”

“Tôi không muốn nói đến bản thân tôi, señor.”

“Nhưng tôi lại thích nói về cô. Cô đã tự ủy nhiệm cô làm thiên thần bảo hộ của tôi, nên bây giờ cô phải nhận lấy hậu quả thôi.”

“Tôi thấy mình đã mắc sai lầm!”

“Thử nghĩ xem cô sẽ tự hào về tôi ra sao khi tôi được bầu làm tổng thống! Thế nào cô cũng nói ‘tôi thành công rồi’ cho mà xem.”

“Ông tự tin quá, señor. Trèo cao thì có ngày ngã đau!”

“Thế nào cô cũng có cơ hội mà, cô Gray.”

“Nếu tôi không nắm lấy thì quả thật đáng tiếc!”

Một món nữa được dọn lên cắt ngang cuộc trò chuyện của họ.

Trong lúc họ dùng món mới, Ramón gọi chuyện nhưng tâm trạng dường như đã thay đổi.

“Tên thám tử có ở trong phòng không?”

“Có. Hắn đang ngồi gần cửa.”

Canuela thuật lại cho Ramón nghe chuyện người đàn ông đó đã đổi vé hạng hai. Cô thấy hắn ngẫm nghĩ về tin tức đó rồi nói.

“Tôi có thể làm cách nào để báo cho senora Sánchez biết mà không cần đến gặp riêng bà ấy?”

Canuela suy nghĩ một hồi rồi chậm rãi đề nghị.

“Tôi có thể nhờ tiếp viên nói lại với người hầu của bà ấy rằng có người đang điều tra về senora.”

Ramón thở ra nhẹ nhõm.

“Nếu cô làm thế tôi sẽ biết ơn cô lắm.”

Canuela im lặng một lúc rồi lên tiếng.

“Tôi muốn đề nghị với ông một việc, senor.”

“Chuyện gì vậy?”

“Điều này có thể... hơi quá đáng.”

“Nếu cô không nói thì tôi làm sao cho ý kiến được.”

“Vậy tại sao trong những ngày còn lại trên tàu ông không ghi xuống giấy những dự kiến của ông về tương lai Argentina?”

Hắn không nói năng gì nhưng cô biết Ramón đang chăm chú lắng nghe trong lúc cô tiếp tục.

“Dường như các đơn vị hành chính của chính phủ thường hoạt động riêng biệt, thiếu một chính sách hợp nhất.”

“Điều này đúng.”

“Nhưng nếu thiết lập được một chương trình phát triển toàn diện, điều chưa từng có trong vài năm qua ở Argentina, như thế với nguồn tài nguyên to lớn đất nước có thể phát triển hơn rất nhiều so với trước đó.”

Canuela đưa ý kiến một cách nghiêm trang, khi cô chấm dứt Ramón hỏi lại giọng điệu đầy vẻ ngờ vực.

“Làm thế quái nào mà cô biết vấn đề này?”

Canuela giật mình. Cô đã quá mải mê suy tưởng đến độ không nhận ra rằng dựa trên quan điểm của mình cô đã nói quá nhiều.

Để khóa lấp việc lỡ lời cô vội nói.

“Tôi... tôi... từng đọc nhiều... nhiều sách báo trong văn phòng ở London.”

Ramón nhìn cô bén ngót như thể hoài nghi điều này không đúng, nhưng quá hấp dẫn bởi lời đề nghị của cô nên hắn bắt đầu khai triển thêm về chiều hướng đó.

“Tôi cho rằng cái mình cần phải làm là viết một tập văn bản với dữ liệu và số liệu có thể phân phát đến mỗi thành viên của chính phủ.”

“Đó là điều tôi hy vọng ông sẽ nói.”

Hắn giương mày.

“Lời lẽ đó của cô hầu như không phải là tình cảm thích hợp dành cho kẻ thù.”

Đôi môi Canuela thoáng nụ cười nhẹ khi cô trả lời.

“Trong hoàn cảnh khẩn cấp thì mọi người cần góp sức thôi!”

Ramón ngả đầu ra sau và lần này thì tiếng cười của hắn vang dội một cách sảng khoái.

-o0o-

Khoảng mười ngày kế tiếp Canuela làm việc cật lực hơn bao giờ hết. Cô dần dà hiểu được một khi Ramón đã nhiệt tình về chuyện gì thì chuyện đó sẽ chiếm cứ toàn bộ tư tưởng và trí sáng tạo của hắn. Thật khó mà thuyết phục được hắn cho cô thời gian để đánh máy lại những bản tốc ký ghi chép ý kiến của hắn. Chỉ vì cần tập thể dục hắn mới tạm ngưng sau những bài đọc dài đằng đẳng để cho cô có dịp về cabin đánh máy.

Rồi còn những bản mật mã phải gửi đi, vào cuối ngày phải nói là hơn một lần cô thấy công sức mình bỏ ra thật đáng đồng tiền nên cũng không cảm thấy áy náy vì đã nhận một số tiền lớn của chủ mình. Nhưng đồng thời cô cũng đam mê với công việc này.

Như cô từng mong đợi Ramón không chỉ lĩnh hội được lập trường tài chính trong Argentina, nhưng mà còn bao gồm cả những tư tưởng canh tân mới mẻ cho toàn thể đất nước thắng tiến trong tương lai.

“Tôi tin rằng,” hắn nói với Canuela cũng như đề cập trong các bản tường trình, “rằng sự thịnh vượng của chúng ta gắn liền một cách mật thiết với Anh quốc.”

Chính phủ Anh đã đầu tư một khoản tiền rất lớn vào Argentina nhưng các nhà đầu tư cá nhân đã bị vỡ mộng và kinh hoàng trước cơn khủng hoảng liên quan đến ngân hàng Baring xảy ra cách đó bốn năm. Nào là tình trạng lạm phát gia tăng, biểu tình trên đường phố, in tiền giả, và nhiều công ty hỏa xa bị phá sản. Những khó khăn này và một số các vấn đề khác hiển nhiên đã khiến các nhà đầu tư trở nên thận trọng, nhưng nếu Argentina muốn phát triển điều chủ yếu là quốc gia này cần sự hỗ trợ của các tập đoàn ngân hàng Anh quốc.

“Sự kiện đang khích lệ cho chúng ta,” Ramón nhận xét, “là cộng đồng Anh đang hấp thu lưu lượng hàng hóa ngày càng gia tăng của Argentina.”

“Nhưng tôi cho rằng vẫn chưa đủ, phải không?” Canuela nói.

“Vẫn chưa,” hấn trả lời, “và hiện tại chúng ta đang thực thi phát triển dưới điều kiện khó khăn vì hàng hóa hạ giá, có nghĩa là những điều khoản thương mại không thuận lợi cho Argentina.”

“Nhưng ông hãy còn lợi điểm nhân công rẻ, và vô số đất đai chưa khai khẩn.”

Hấn lại đưa mắt nhìn Canuela như thể ngạc nhiên về kiến thức của cô, nhưng vì quá hứng thú trong việc khai thác đề tài của hấn nên không khiêu chiến với cô như vẫn thường làm trong các dịp khác.

“Cái mà chúng ta cần là chiến tranh!” hấn nói.

Canuela kinh ngạc nhìn hấn.

“Trong Argentina?”

“Không, dĩ nhiên là không!” hấn đáp lại, “nhưng ở nơi khác trên thế giới. Chiến tranh đòi hỏi số lượng tiêu dùng khổng lồ, và chúng ta có thể cung ứng ngựa, da, thịt bò, cừu, lúa mì, và len.”

“Tôi hy vọng ông cũng sẽ bán những sản phẩm đó trong thời bình.”

“Tôi cũng mong thế,” Ramón tán thành, “nhưng chiến tranh sẽ góp phần thúc đẩy đất nước tiến đến thời kỳ hoàng kim nhanh chóng hơn mà tôi tin tưởng đang nằm ở phía trước.”

Đôi lúc hấn dường như thiếu kiên nhẫn khi đến giờ thay y phục ăn tối hay thậm chí khi đến phòng ăn dùng cơm trưa, nhưng vào những lúc khác hấn sẽ tỏ ra ân cần.

“Tôi khiến cô vất vả quá phải không?” hấn sẽ hỏi đại loại như thế. “Thứ lỗi cho tôi. Nhưng chính vì cô đã gây cảm hứng cho tôi.”

“Tôi có làm như vậy sao?” Canuela hỏi vặn.

“Chứ còn ai vào đây? Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện này cho đến khi cô đề nghị.”

Hấn đứng lên bước qua phía bên kia cabin.

“Ai từng nói là tất cả mọi cái đều được tận dụng để đạt được thành quả tốt nhất trong cái tốt nhất của tất cả thế giới hiện hữu.”

“Tôi nghĩ là Voltaire.”

“Ông ấy nói rất đúng về phần tôi. Nếu không phải do cô và cái mà chúng ta có thể gọi là ‘cơn khủng hoảng ái tình,’ thì bản tường trình này sẽ không được viết ra!”

“Ông nghĩ vấn đề này thực sự quan trọng?” Canuela hỏi.

“Tôi có lòng tin, và tôi sẽ làm cho chính phủ tin tưởng theo.”

Hấn nói với sự quyết tâm thâm lặng khiến Canuela cảm thấy hấn sẽ đạt được điều hấn muốn. Rồi hấn nói thêm.

“Tôi đã nói với cô là có ngày cô sẽ tự hào về tôi.”

Cô cứ nghĩ đến lời hấn nói khi bữa ăn tối chấm dứt và trở về cabin của mình.

Suốt từ khi họ rời Madeira và thám tử theo dõi vào phòng ăn, Ramón không hề trở lại bàn ăn của thuyền trưởng. Mỗi tối hắn đeo theo giấy tờ hoặc đôi khi là sách đến bàn của Canuela. Thỉnh thoảng họ làm ra vẻ như đang tham khảo tài liệu và đôi lúc thảo vài chữ trên giấy như đang ghi chú. Họ có khán giả đang nhìn họ đang làm gì, vì Canuela nhận thức rõ mắt của senora Sánchez đang theo dõi mọi động tĩnh của họ. Bà ta trông hờn dỗi tức tối, giống như một đứa bé bị giành mất đồ chơi. Nhưng dù sao đi nữa họ thật là thỏa mãn khi nghĩ tới thám tử đang phí thời gian của hắn cũng như tiền bạc của chủ hắn, vì chả có gì khả dĩ có thể tường thuật lại.

Ramón de Lopez không về phòng nghỉ ngơi sau khi ăn tối như Canuela, nhưng hắn đến sông bài và vận may phi thường của hắn đã nhanh chóng trở thành một đề tài sôi nổi trên tàu.

“Senor thắng biết bao nhiêu là vàng tối qua,” cô tiếp viên hay nói kể lại cho Canuela. “Cứ cái đà này chẳng mấy chốc phân nửa hành khách sẽ lên bờ không còn đồng xu dính túi và nợ nần chồng chất quanh người cho mà xem!”

“Tôi nghĩ họ có khả năng mà!” Canuela nhận xét.

“Thật vậy đấy,” cô tiếp viên trả lời. “Tôi nghe được ít nhất là có cả tá triệu phú trên khoang hạng nhất!”

Cho dù Canuela có muốn hòa nhập với các hành khách, cô cũng không có cơ hội để làm. Khi cô không ở cùng Ramón thì cô đánh máy. Bởi vì quá hăng hái về công việc của họ, cô phải tự buộc mình đi bộ chung quanh khoang tàu mỗi buổi sáng cũng như vào lúc tối. Khi thì dựa vào lan can ngắm cá heo nhảy nhót nô đùa trên mặt biển biếc xanh, hay chỉ cảm thấy mãn nguyện được đắm mình trong làn nắng ấm.

Mỗi ngày qua đi họ càng lúc càng đến gần chặng cuối cuộc hành trình và Canuela bắt đầu phân vân cô sẽ cảm thấy ra sao nếu chuyến đi kết thúc. Dường như trong thời gian qua cô đang sống trên một hòn đảo nhỏ xíu đơn độc với Ramón de Lopez. Càng ngày cô càng cảm thấy khó khăn hơn để duy trì vẻ kín đáo lạnh lùng và hoàn toàn không thể nào cứ trả lời hắn bằng mỗi một từ cộc lốc như trước. Hắn thường ngưng đọc bài để bàn luận một điểm nào đó với cô, không những hỏi ý kiến cô mà còn muốn tìm hiểu xem những điều hắn nói sẽ tạo được ảnh hưởng hắn mong muốn có nơi những người sẽ lắng nghe ý tưởng của hắn hay không. Đôi khi cô cũng bất đồng ý kiến với hắn. Tiếp theo đó họ sẽ tranh luận sôi nổi và sau đó Canuela tự hỏi tại sao lúc ấy cô không để cho hắn làm theo ý muốn của hắn khỏi cần chống lại hắn làm gì cho mất công.

Bản tường trình của hắn có thành công hay không thì có vấn đề gì tới cô đây?

Nhưng rồi cô tự nhủ là chỉ làm việc đó vì đất nước cô luôn luôn yêu mến và cũng là vì miền đất mà ba cô đã cống hiến bao nhiêu năm đời mình. Đúng ra chính vào những lúc như thế này lẽ ra cô phải tự nói với mình thêm một lần nữa.

“Tôi ghét hắn.”

Nhưng không hiểu sao những từ ngữ ấy giờ đây dường như đã mất đi cảm xúc mãnh liệt thường có khi ở London.

Ngày nào cô cũng viết một đoạn thư cho mẹ mình, và giữ đấy như một kiểu nhật ký để bà Arlington biết được chính xác mọi chuyện xảy ra cho cô từ khi hai người họ xa nhau. Nhưng Canuela xét thấy càng lúc càng khó diễn tả quan hệ của mình với người chủ. Thật khó tiếp tục giữ được vẻ lạnh lùng như hắn từng quy cho cô, hay tỏ ra lạnh nhạt thậm chí căm ghét những thái độ mà cô biết rất khiêu khích.

Trước đây cô chưa hề nhận ra chuyện trò với đàn ông lại thú vị đến dường nào. Chưa bao giờ trong đời cô có dịp dùng cơm trưa hay tối riêng rẽ với bất kỳ đàn ông nào ngoại trừ ba mình. Thêm vào đó từ dạo trưởng thành cô cũng chưa hề một lần được giao thiệp với một người đàn ông quý phái và lỗi lạc như thế. Cô nhận ra trí tuệ mình đang được mở mang, thu thập những ý tưởng mới mẻ và kiến thức sâu rộng hơn về thời kỳ lịch sử so với trước đó. Cô cũng nhận thức được khi cuộc bàn luận có chiều hướng liên quan đến cá nhân, câu chuyện sẽ có phần vui vẻ hưng phấn hơn theo mỗi lời ứng đối hoạt bát sôi nổi của cả hai bên.

Họ như hai tay kiếm đang giao đấu với nhau, đánh một trận chiến không có người thắng hay kẻ bại, và khi bỏ vũ khí xuống phần còn lại của cuộc chiến sẽ là sự hiểu biết mà họ sẽ tiếp tục bàn luận vào ngày hôm sau.

Sau một thời gian làm việc khi bản tường trình đã gần hoàn tất Ramón gọi champagne cho bữa tối.

“Cả hai chúng ta đều xứng đáng thưởng thức rượu này!” hấn nói. “Cô đúng là người giám sát nô lệ hà khắc, cô Gray! Tôi chưa bao giờ trải qua hàng bao nhiêu giờ phải động não liên tục như trong chuyến đi này!”

“Nhưng có cái để trình diễn mà,” Canuela nhận xét.

“Cám ơn cô,” hấn đáp lại.

Ramón nâng ly lên.

“Nào uống để chúc mừng người thư ký năng lực nhất trên thế giới!”

Hấn uống một chút rồi lại nâng ly.

“Chúc mừng một phụ nữ có đôi môi bí ẩn và hấp dẫn!”

Lời lẽ đó thật đột ngột khiến Canuela đỏ ửng.

“Đừng phá hỏng mà,” cô van nài.

“Tôi đang phá hỏng cái gì?” hấn hỏi. “Quan hệ công sở à?”

Cô không trả lời và hấn nói tiếp.

“Cô thật sự nghĩ mình như một nhân viên bình thường, một người đánh máy tôi tình cờ thuê từ văn phòng tìm việc sao?”

Canuela vẫn im lặng và hấn lại nói.

“Chúng ta đã tiến xa nhiều hơn thế, cô và tôi. Nhưng cô vẫn có điều gì đó giấu tôi. Cô vẫn là người phụ nữ bí mật!”

Canuela đặt ly xuống.

“Tôi nghĩ, senor, nếu các bản thảo đó cần làm xong trước khi chúng ta cập bến, tôi phải về phòng. Tôi có ít nhất hai tiếng làm việc trước khi đi ngủ.”

Mắt Ramón lấp lánh trong lúc hấn đáp lời cô.

“Vẫn trốn tránh sao? Trốn khỏi cái gì và vì ai?”

“Câu hỏi đó không có câu trả lời đâu.”

“Bởi vì cô không muốn nói cho tôi biết.”

“Đó là điều tôi không bao giờ làm.”

Cô đứng lên để hấn phải đứng lên theo, rồi cầm xấp giấy lúc nãy hấn đem đến và rời khỏi phòng ăn. Khi về đến cabin cô thay áo ngủ và khoác thêm một cái áo choàng ngủ bằng muslin viền ren của mẹ cô, rồi lấy lược chải tóc. Cô đã hứa với mẹ cách đây nhiều năm là sẽ chải tóc ít nhất 100 nhát lược mỗi tối.

“Cùng à, tóc con rất đẹp,” bà Arlington từng nói. “Màu tóc của con không giống mẹ cũng không giống ba nhưng y hệt như bà ngoại của con. Bà từng được xưng tụng là một trong những nhan sắc khuynh thành khi nữ hoàng Victoria vừa mới lên ngôi.”

“Con không tin là bà còn đẹp hơn mẹ.”

“Bà đẹp lắm, hơn mẹ rất nhiều đấy con à. Tất cả các họa sỹ lừng danh đều muốn họa hình bà. Chân dung của bà được trưng bày mỗi năm tại hội triển lãm Hàn-lâm-viện Hoàng gia, có lời đồn là vị nữ hoàng trẻ tuổi đã ganh tị với bà nhưng điều đó đâu có gì đáng ngạc nhiên!”

“Ông ngoại đẹp trai không hả mẹ?”

“Cho đến khi gặp ba con thì mẹ nghĩ ông ngoại đẹp trai nhất thế giới.”

Giọng bà chất chứa đau khổ khiến Canuela nghĩ mẹ từng yêu ba sâu đậm lắm.

“Mẹ không bận tâm đến chuyện phải rời bỏ gia đình để kết hôn với ba sao?”

“Mẹ không thích qua mặt ông ngoại và lúc nào cũng muốn làm theo ý của ông,” bà Arlington trả lời con gái. “Nhưng tình yêu là điều không một ai trong chúng ta có thể kiềm chế con à.”

“Mẹ muốn nói là khi mẹ yêu ba trong mắt mẹ không còn ai khác quan trọng?”

“Không một ai con ạ! Đó là chuyện sẽ xảy ra khi người ta biết yêu. Tình cảm đó thật choáng ngợp không cách nào cưỡng lại được. Mẹ đã bị tình yêu của ba con cuốn hút, say mê, đến độ lóa cả mắt và mẹ biết...”

Bà ngưng lại và Canuela hỏi.

“Mẹ biết gì hở mẹ?”

“Mẹ biết,” bà Arlington dịu dàng nói, “rằng thiếu ba con mẹ không muốn sống nữa.”

Bà thở dài và nói tiếp, môi thoáng nụ cười.

“Đấy là điều xảy ra khi người ta yêu đương, Canuela! Lúc đó trên thế giới chỉ có mỗi một người tồn tại thôi. Mọi vật và mọi người khác đều biến mất. Anh ấy là một phần của con cũng như con là một phần của anh ấy và bất kỳ hy sinh nào cũng xứng đáng! Đến khi đó con biết là con đang yêu.”

“Con hy vọng có ngày con sẽ cảm thấy như vậy,” lúc ấy Canuela từng nghĩ thế. Nhưng giờ đây theo cô thấy cuộc sống của cô chỉ gói gọn trong công việc và không còn gì khác nữa.

Trong lúc này cho dù cô có cam tâm chấp nhận cái viễn cảnh khắc khổ lạnh lùng đến mấy, cô không thể nén lòng mừng thầm là để tóc xõa dài không bị o ép trong búi tóc tù túng, thành những lọn sóng vàng rực rỡ mềm mại buông xuống vai lấp lánh ánh đỏ. Và đây cũng là lúc cô được thanh thản gỡ xuống đôi kính đen to tướng. Ít ra trong khi đánh máy cô không cần phải đeo kính. Mỗi lần lấy tóc ký là mắt cô phải căng ra quá độ qua làn kính tối, và gọng kính lại quá nặng trên sống mũi thon nhỏ của cô.

Khi Canuela vừa chải xong nhất lược thứ 100 thì nghe tiếng gõ cửa, và khi cô kêu vọng ra, “mời vào,” thì thấy cô tiếp viên thò đầu vào.

“Cô Gray, làm ơn mở lòng từ bi giúp tôi được không?”

“Ồ được mà,” Canuela trả lời. “Chị cần tôi làm gì?”

“Cô làm ơn cho baby của senora Pinto bú sữa được không? Cô nhớ bà ấy chứ, vị phu nhân cô tặng hoa lan đó?”

“Vâng, tôi còn nhớ,” Canuela đáp lại.

Cô tiếp viên bước hẳn vào trong cabin và Canuela thấy chị đang bế một đứa bé quấn trong khăn choàng trắng.

“Mẹ của cậu bé này tối nay người không khỏe,” chị giải thích. “Khi tôi pha sữa xong bà ấy dường như ngồi dậy không nổi để cho bé bú.”

“Tôi sẽ cho bé ăn,” Canuela vừa nói vừa mỉm cười.

“Tôi không dám nhờ cô đâu,” chị nói tiếp. “nếu không bị năm sáu cái chuông gọi tôi, còn hai người tiếp viên kia đi ăn cơm tối rồi. Có trời mới biết được họ làm cái chi mà lâu thế! Giờ chỉ còn mình tôi thôi!”

“Đừng lo,” Canuela trấn an chị, “chú bé này có vẻ ngoan đây.”

“Khi nó không đói thì ngoan lắm!”

Dường như nhận ra lúc này cần phải nhắc đến bụng đói của mình, baby bắt đầu khóc lên oe oe.

Canuela đón lấy đứa bé, cô tiếp viên đưa cho cô chai sữa rồi khuất bóng.

Trước kia Canuela từng có dịp săn sóc cho các babies một đôi lần. Khi cô và ba mẹ sống ở ngoại quốc lúc nào trong nhà cô cũng có con cái của các nhân viên ngoại giao khác đến chơi hay cần chăm sóc. Bà Arlington là chỗ mọi người đến nhờ vả mỗi khi họ gặp trở ngại. Vào một lần có dịch đậu mùa trong Lisbon nhà họ nhận không dưới ba đứa trẻ nhỏ để khỏi bị lây bệnh từ các anh chị em khác.

Baby háo hức bú sữa chùn chụt và khi bình cạn là nhắm mắt ngủ ngay trong tay Canuela. Chú bé này thật xinh xắn bụ bẫm làn da trẻ thơ mịn màng như hoa mộc lan, đặc điểm thừa hưởng từ giòng dõi Tây Ban Nha, vài nhúm tóc đen lơ thơ bắt đầu mọc trên vàng trán đầy đặn.

Canuela đang đưa baby nhẹ nhàng và bỗng dừng tự hỏi có ngày nào trong đời sẽ được bế con của mình không. Cô biết khi định hướng đường đời mình như thế cơ hội làm mẹ sẽ là con số không, tuy nhiên sâu trong tâm khảm có điều gì đẩy cứ nổi lên chống đối ý tưởng đó. Cô từng mong muốn có con cái của riêng mình. Cô muốn yêu thương triu mến chúng và được con cái yêu thương mình. Nhưng cô hiểu được muốn đạt được điều đó có nghĩa là sẽ bao gồm luôn cả tình yêu đối với một người đàn ông.

Cô phân vân tự hỏi khi yêu một người như mẹ cô từng mô tả cảm giác đó sẽ như thế nào, để thấu hiểu rằng không có gì khác quan trọng trên cõi đời ngoại trừ cô được ở bên người ấy. Nhưng giờ đây lòng cô nhói lên cảm giác gần như là nỗi đau thể xác khi biết quá rõ không có bất cứ người đàn ông nào sẽ có cảm giác đó cho cô. Làm sao họ có thể chứ?

Cô là con gái của người bị buộc tội mưu phản – người mà thiên hạ tin rằng đã bán đứng tổ quốc và chức nghiệp của mình.

“Thật không công bằng!” Canuela chỉ muốn gào thét lên.

Trong lúc cô đang miên man suy nghĩ thì có tiếng gõ cửa.

“Mời vào,” cô lên tiếng vì biết đây là cô tiếp viên.

Khi cửa mở Canuela vẫn nhìn xuống đứa bé trên tay cô.

“Cậu bé này ngoan lắm cơ, vừa xong bình sữa là ngủ ngay!”

Không nghe tiếng trả lời cô ngẩng đầu lên. Người đứng bên trong cửa không phải là chị tiếp viên nhưng chính là Ramón de Lopez! Thấy hình ảnh đó Canuela có cảm giác như toàn thân mình không cử động nổi. Hẳn dường như thật vạm vỡ, thật cao trong căn phòng này. Trong lúc hấn cứ đứng nhìn cô đắm đắm như thế, dáng dấp hấn có vẻ trông choáng ngợp quá.

Rồi cô chợt sực tỉnh nhận ra là mình chỉ mặc mỗi một lần áo khoác muslin mỏng manh bên ngoài áo ngủ, rằng tóc mình đang buông dài trên vai, và mắt không che phủ bằng lớp kính đen kỳ quặc.

Còn hình ảnh Ramón de Lopez thấy là đôi mắt màu lục thật to trên khuôn mặt thon nhỏ.

Vì quá sững sờ khi thấy diện mạo hấn trong cabin mình hai cánh môi cô khê hé mở nhưng dường như trong lúc ấy cô gần như không thở nổi.

Bầu không khí trong phòng chìm vào yên lặng thật lâu, rất lâu.

“Thì ra đó là nguyên nhân cô che dấu mắt mình!” Mãi đến cuối cùng hấn cất tiếng bằng giọng thật khê.

Phải cố lắm Canuela mới trả lời nổi.

“Ông... muốn... cái gì?” Cô không thể cử động được vì đứa bé trong tay. Và không hiểu sao cô không thể rời mắt khỏi Ramón.

“Tôi đến đây,” hấn nói sau một hồi ngập ngừng, như thể cố tập trung tư tưởng, “để hỏi cô quyền mã tự lúc này cô đem theo cùng với xấp giấy tờ khi rời phòng ăn.”

Thấy Canuela vẫn không trả lời, hấn nói tiếp như để giải thích.

“Cô nói với tôi cô sẽ làm việc trong khoảng hai tiếng nữa.”

“Vâng... vâng, đương nhiên rồi, tôi vừa định... bắt đầu.”

“Tại sao cô phải cải trang?” hấn hỏi cô, rồi thêm vào, “có lẽ đây là câu hỏi ngu xuẩn.”

“Vì đó... là cách duy nhất tôi... có được an toàn.”

“Tôi có thể hiểu được.”

Thâm tâm Canuela dấy lên cảm giác thật lạ thường hình như họ đang trò chuyện với nhau không phải bằng lời nhưng bằng phương thức rất khác lạ. Bất chợt cô có ý nghĩ điên điên rằng họ đang nói với nhau xuyên suốt cả khoảng thời gian vô tận và gặp lại nhau hàng bao nhiêu thế kỷ sau.

Rồi cô hết sức cô lập bấp.

“Cuốn... mã tự... ở trên bàn.” Trong lúc nói cô nhìn xuống đứa bé đang ngủ trong lòng mình và tóc cô buông xuống như một tấm màn dấu đi gương mặt.

Cô nghe Ramón tiến một bước tới bàn viết, rồi sau đó có tiếng giấy sột soạt và hắn nói bằng giọng kiêu chề thật cẩn trọng.

“Chúc ngủ ngon, cô Gray! Tôi lấy làm tiếc vì đã làm phiền cô.”

Canuela vẫn không trả lời. Cô chỉ cảm thấy một điều gì đó lạ lùng, điều gì đó thật hệ trọng vừa mới xảy ra. Cảm tưởng của cô lúc này như màn đã kéo lên sau màn kịch thứ hai và cô vẫn chưa biết đích xác chuyện gì sẽ xảy ra.

Nhưng cô tự nhủ mình chỉ khéo tưởng tượng thôi. Nếu Ramón de Lopez thấy cô không đeo kính thì có vấn đề gì? Với tư cách là chủ của cô chuyện đó hầu như chẳng làm nên bất kỳ điều gì khác biệt đến quan hệ của họ. Cô từng nói với mình là cô căm ghét hắn, và nếu cô vẫn tiếp tục làm hắn bực bội cô biết mọi chuyện sẽ trở về chỗ cũ như trước đây.

Nhưng cùng lúc cô lại lo sợ.

-o0o-

Sáng hôm sau khi Ramón đi tập thể dục về Canuela đã chuẩn bị tinh thần trong phòng khách của hắn.

Lúc này khi thay áo cô tưởng chừng như không bước nổi vào đây và cô biết chắc chắn mắt hắn đang nhắm vào cô, thế nào hắn thắc mắc muốn hỏi cái câu mà cô không có lời giải đáp.

Thay vì thế cô vẫn ngồi vào chỗ cũ, đặt các giấy tờ đã đánh máy xong trên bàn về phía của cô. Cô cũng xếp luôn cả chồng sách dùng để tham khảo sẵn trên bàn, và mở đúng ngay trang họ cần đọc.

Khi hắn bước vào cabin không hiểu tại sao cô cảm thấy tim mình bỗng dưng đập dồn dập.

“Tôi khờ quá đi thôi!” cô tự trách mình. “Tối qua hắn không có quyền bước vào phòng mình, và nếu là người lịch sự hắn không nên nhắc đến chuyện đó nữa.”

Ramón ngồi xuống chiếc ghế thường dùng. Hắn quan sát cô một lúc rồi nói khẽ.

“Cô biết rõ là cặp kính này không tốt cho thị lực của cô. Khi không có ai khác cô đâu cần phải mang kính.”

“Nhưng tôi thích đeo.” Canuela vặn lại. Cô không biết vì sao nhưng cảm thấy cặp kính đối với cô như là cái phao cô cần bám vào.

“Thật là phi lý!” Ramón phản bác. “Cô đâu còn lý do nào để mang kính nữa.”

Hắn ngưng lại rồi tiếp tục.

“Tôi hiểu rằng một phụ nữ diện mạo như cô thật khó làm việc trong sở làm bình thường mà không phải đối diện với những sự lăng mạ quá quắt từ những đồng nghiệp đàn ông khi họ không thể nào để cho cô ấy được yên.”

Canuela không ngược mắt lên hắn lại nói.

“Nhưng cô đã thể hiện rõ là cô ghét tôi nên tôi bảo đảm với cô tôi vô cùng ý thức được khuyết điểm của mình khi liên quan đến cô. Vì thế tôi đề nghị cô nên tháo cái lớp cải trang đã hết hữu hiệu kia ra đi.”

Trong giây lát Canuela lưỡng lự.

Tự bao giờ cô đã dần dần cảm thấy cặp kính của mình như lớp áo giáp, cởi ra cô sẽ yếu đuối trở trọi biết bao nhiêu. Nhưng cô tự nhủ lý lẽ của hắn không thể bác bỏ được. Hơn nữa từ chối sẽ khiến hắn nghĩ là cô sợ và càng có cơ để theo đuổi tấn công cô.

Đó là lý lẽ đôi chiều và cô nghĩ nếu cô chấp thuận một cách lịch sự thì sẽ tỏ ra cô chừng chặc hơn là để hẳn tiếp tục tranh luận với cô, chuyện này thì cô chắc chắn hẳn sẽ không bỏ qua.

Bằng cử chỉ khổ sở cô lấy kính xuống.

“Vậy thì được, senor, nhưng tôi vẫn đeo cái mà ông gọi là ‘cái trang của tôi’ bên ngoài cabin này. Nếu không lúc trước mẹ tôi sẽ không cho tôi đi chuyến này đâu.”

Vừa nói ra cô cảm thấy lời lẽ của mình nghe có vẻ giả dối, mặt cô bỗng dưng đỏ bừng và cô thấp giọng nói.

“Việc này hoàn toàn... không đúng vì... thật ra tôi không còn... cách nào khác!”

“Chính vì việc đó nên tôi rất cảm kích!” Ramón đáp lại một cách xã giao thông thường. “Chúng ta bắt đầu làm việc được chứ?”

Cô biết hẳn tế nhị để giúp cô vượt qua giây phút ái ngại và thầm biết ơn ngồi đợi hẳn đọc chữ đầu tiên.

Bản tường trình đã hoàn tất trong ngày hôm đó. Vì thế, Canuela tự nhủ cô không còn lý do để lưu lại trong phòng khách của Ramón nữa ngoại trừ đến giao bản đánh máy cô đã làm xong. Cô vẫn đeo kính trong bữa ăn, nhưng giờ đây cô có cảm giác hẳn đang nhìn xuyên qua làn kính dò xét đôi mắt của cô điều mà hẳn chưa bao giờ làm dạo trước.

Trong bất cứ trường hợp nào hẳn không hề nói điều gì để gây hiểu lầm cho cô nhưng trực giác của phụ nữ cho Canuela biết rằng hẳn ngưỡng mộ cô. Cô thật không thể nào quên được vẻ mặt của Ramón khi hẳn bước vào phòng và thấy cô đang bế đứa bé say ngủ.

“Tuy nhiên không hề có sự so sánh nào giữa mình và senora Sánchez!” Canuela thầm nhủ.

Nhưng cô biết, vì thường xuyên làm việc chung với nhau, giữa cô và Ramón de Lopez có cảm giác gần gũi hẳn chưa bao giờ có nơi các người đàn bà khác. Hẳn có thể tán tỉnh họ, khao khát họ, nhưng cô chính là người kích thích trí não hẳn, là người hữu dụng đối với hẳn. Giờ thì chỉ đợi xem sự hữu dụng đó kéo dài được bao lâu.

Dường như thật kỳ lạ đối với cô rằng dạo này hẳn không còn cố tình khiêu khích cô như hẳn thường làm vào lúc cuộc hành trình bắt đầu. Ngoài ra còn vô số vấn đề hẳn muốn hỏi ý kiến cô nhưng những chuyện này đều mang tính chất khách quan và chính trị. Tuy nhiên Canuela cảm thấy hãnh diện vì hẳn chịu lắng nghe ý kiến của cô.

Nhưng hẳn là người đàn ông đã thấy cô trong tình cảnh không có khả năng tự vệ, trên người không mặc y phục thường lệ và tóc xõa trên vai.

Một người đàn ông!

-o0o-

Khi họ bắt đầu thấy hình ảnh bờ biển nam Mỹ phía tây xa xa, Canuela bất chợt có cảm giác sợ hãi đến không ngờ.

“Điều gì sẽ đón đợi mình đằng trước đây? Senor có thấy tôi không còn hữu dụng với hẳn không?”

“Hẳn có muốn tôi trở về Anh ngay lập tức không?”

Họ chưa bao giờ bàn đến việc chấm dứt hợp đồng làm việc của cô và lúc nào cô cũng canh cánh trong lòng về tấm vé khứ hồi trong xách tay. Bất cứ lúc nào hẳn cũng có thể lên tiếng cảm ơn công sức của cô và sau đó là cô sẽ lên đường trở về Anh. Cô sẽ làm gì đây khi đơn độc về lại London? Làm cách nào cô có thể đối diện với bốn bức tường trong căn phòng chung cư Bloomsbury thiếu vắng mẹ mình?

Đối với mọi người trên tàu chặng cuối hành trình đồng nghĩa với niềm náo nức được đoàn tụ với gia đình. Hành khách ai nấy đều lộ rõ vẻ bồi hồi xao xuyến. Các nhân viên trên tàu trông bảnh bao lịch thiệp hơn, và thủy thủ đều tất bật đánh bóng, sơn sửa, và lau chùi mọi nơi mọi góc.

Làn nước xanh biếc của Đại Tây Dương bắt đầu nhường chỗ cho màu nước đục ngầu của River Plate. Người Spaniards từng đặt tên cho cửa sông này là Rio de la Plata, có nghĩa là “giòng sông bạc,” nhưng danh hiệu ấy không dành để mô tả bất cứ cảnh sắc nào ngoài niềm mơ ước của dân Tây Ban Nha.

Nước sông bị nhuộm màu bùn là vì đất phù sa của những đồn điền bạt ngàn và cây cối mục nát từ những cánh rừng khổng lồ. Giòng sông không tuôn chảy qua những miền đất trù phú đầy những mỏ bạc như tên gọi.

Canuela đang đứng trên boong, nhìn về phía xa xa đến những kiến trúc có mái vòm và tháp nhọn của Buenos Aires. Tuy không quay đầu lại nhưng cô biết Ramón de Lopez theo cô phía sau.

“Bây giờ là điểm kết thúc hay bắt đầu của chuyến phiêu lưu?” hấn cất tiếng hỏi.

“Tôi cho là đã đến lúc... kết thúc,” Canuela trả lời. Khi lời nói vừa thoát ra cô nhận thấy giọng mình nghe thờ ơ đến thất vọng làm sao.

“Chuyện đó là do cô quyết định,” hấn phủ nhận. “Mỗi người chúng ta đều chọn con đường riêng của mình.”

“Điều đó không đúng,” Canuela đáp lại và chợt nhớ đến ba mình.

“Tôi nghĩ thế nào cô cũng tìm cách vạch hướng đi riêng cho cô!”

Cô liếc hấn một cách phân vân, không hiểu hấn đang ám chỉ điều gì.

Hấn rời mắt nhìn về hướng thành phố đến những cột buồm và những con tàu của các quốc gia khác nhau đậu san sát ngay cửa sông và nói tiếp.

“Tôi đến để hỏi cô tôi cần phải làm gì với những hộp hoa đang nằm trong phòng lạnh.”

Giọng nói hấn thoáng nét thú vị như thể hấn nhận ra Canuela đang trông chờ câu hỏi nào đấy quan trọng hơn hay khó khăn hơn.

“Tôi nghĩ nếu ông cho các cô tiếp viên đeo khi họ lên bờ,” cô trả lời, “họ sẽ vui lắm.”

“Tôi sẽ làm thế, tôi đã nghĩ đến một loại hoa tượng trưng cho cô nếu cô hứng thú muốn biết.”

“Là hoa gì?” Canuela hỏi tới.

“Tôi không nghĩ là cô biết loại hoa đó, đối với dân Argentines hoa đó được gọi là Lágrimas de la Virgen.”

Trước khi Canuela kịp trả lời hấn đã bỏ đi. Cô vẫn đứng đấy nhìn giòng sông, nhớ rất rõ hình ảnh Lágrimas de la Virgen. Từ đó có nghĩa là “Nước mắt trinh nữ.”

Đó là một loại thảo lan hương thơm thật thanh thoát, mọc thành bụi, mỗi cụm có khoảng hai mươi hoặc ba mươi nhánh và cao độ hai feet rưỡi. Vào mùa hoa nở, mỗi nhánh cho đến cả tá hoa mọc riêng rẽ giữa những cụm lá, hình dáng và kích thước trông tương tự như hoa hồng đại Anh quốc.

Nhưng điều lạ về Lágrimas de la Virgen là ngay sau khi hái những cánh hoa duyên dáng mỏng mảnh sẽ rũ xuống ngay tức thì. Vẻ mong manh và nhạy bén của hoa khiến dân thôn quê tin rằng hoa có tính khí đặc biệt nên không người phàm tục nào có thể sở hữu được hoa.

Rồi Canuela nhớ thêm một chuyện khác.

Dân tay chăn bò ở miền nam đặt một tên khác cho giống thảo lan này – họ gọi hoa là “Những giọt lệ tình yêu.”

5. Chương 5

Khi Canuela thu dọn hết mọi đồ đạc của mình, luôn cả sách vở và giấy tờ liên quan đến Ramón de Lopez thì chợt nhận ra cô đã bỏ quên hộp bút chì trong phòng khách của hấn.

Cô vào cabin thấy phòng vắng vẻ nên đi lại chỗ cô để bút trên bàn, đối diện với chỗ cô ngồi thường lệ để lấy tốc ký. Lúc vừa cầm chiếc hộp lên thì cô thấy Ramón đi ngang qua cửa dẫn vào phòng ngủ. Hấn nhìn Canuela và nhận thấy cô đã chuẩn bị lên bờ.

Hôm nay cô mặc bộ áo đi đường của mẹ cô thật thanh lịch màu xanh dương. Vì tiết trời ẩm áp nên cô không cần khoác áo choàng không tay có lớp lót dày cùng một bộ với áo đầm, thay vì thế cô chỉ định mặc chiếc áo khoác ngắn cài nút đến eo vào lúc chót. Nón bonnet của cô còn cầu kỳ hơn bất cứ cái nào cô thường đội bên Anh. Giống như bộ áo, nón này được đặt làm ở Pháp, kiểu cách rất đặc biệt mà thời trang ở các quốc gia khác khó lòng cạnh tranh được.

“Cô đã sắp xếp xong mọi thứ rồi sao, cô Gray?” Ramón hỏi cô.

“Tôi hy vọng thế, señor.”

“Nhân viên của tôi sẽ lo liệu các hành lý nặng,” hấn báo cho cô biết, “và xe kéo đã đợi sẵn ở bến tàu để đưa chúng ta về nhà của tôi.”

Hấn ngưng lại rồi nói thêm.

“Tôi sẽ thưởng tiền cho tiếp viên của cô.”

“Ông không cần làm vậy đâu, señor,” Canuela đáp lại. “Chị ấy đã chăm sóc cho tôi, nên tôi cần thưởng cho chị ấy.”

“Nhưng tôi đoán chắc cô sẽ cần tiền cho những việc khác.”

“Tôi muốn cho tiền tiếp viên của tôi.”

Dường như lời lẽ của cô đã khiến hấn phật ý.

“Trời ơi!” hấn bực bội thốt lên. “Cô nhất định phải cãi từng li từng tí như vậy sao? Tôi sẽ lo liệu việc thưởng tiền cho tất cả tiếp viên trên tàu, trước đây cũng thế bây giờ cũng thế.”

Giọng hấn nghe có vẻ khó chịu đến nỗi Canuela chỉ biết ấp úng nói khe khẽ.

“Ông đã đưa cho tôi nhiều tiền... rồi, tôi cũng có lòng tự hào của tôi.”

“Tự hào!” hấn thốt lên cáu kỉnh. “Cô Gray, chính cô đã nhắc tôi người quá tự hào sẽ ngã đau mà, ngày nào đó câu nói đó sẽ xảy ra cho cô.”

Canuela ngược nhìn hấn đầy ngạc nhiên.

“Ông muốn... nói gì?”

“Tôi muốn nói,” hấn trả lời một cách gay gắt, “rằng có ngày cô sẽ khiêm tốn hơn, cô sẽ dịu dàng mềm mỏng, có lòng thương xót và biết rơi nước mắt!”

Qua làn kính đen Canuela sững sờ nhìn hấn đăm đăm trong lúc hấn nói thêm.

“Khi nào cô khóc cô sẽ biết mình đang yêu!”

Canuela hít một hơi dài.

“Senor, với tôi chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra! Nhưng tôi sẽ để ông thưởng tiền thù lao cho tiếp viên.”

Cô bước ra khỏi cabin và đóng cửa lại phía sau. Chỉ đến khi đi dọc theo hành lang cô mới nhận ra rằng mình đang run rẩy một cách khác thường.

“Tại sao tôi lại làm cho hấn tức tối dữ vậy?” cô băng khuâng tự hỏi.

“Tại sao cô chỉ cố xử theo cách mà cô nghĩ là đúng thì hấn lại thấy phiền?”

Cứ bần khoăn hoài nhưng cô vẫn không có câu trả lời và hai mươi phút sau cô nhận ra tàu đã cập bến, cầu tàu đã kéo xuống và đã đến lúc phải lên bờ.

Trước khi hành khách được xuống tàu cả một rừng bạn bè thân nhân đã ủa lên tàu. Hình ảnh này khiến Canuela nhớ lại ngày xưa lúc nào cũng có nhân viên của ngoại giao đoàn và đông đảo bạn bè của cha mẹ cô đứng đón mỗi khi họ đi xa về. Rồi còn có hoa cho mẹ và chocolate cho cô. Khung cảnh này dường như lúc nào cũng là sự đoàn tụ gây ấn tượng mạnh mẽ và có quá nhiều trải nghiệm để thuật lại, quá nhiều chuyện để nghe.

Nhưng hôm nay hoàn cảnh thật khác lạ, cảnh đoàn tụ vẫn diễn ra trước mắt nhưng không hề có một ai trò chuyện cùng cô.

-o0o-

Cô thấy senor Juan Sánchez, mặt mày đỏ ửng dấp điệu khoa trương, đang chào vợ ông ta và nhìn quanh đám đông đang đợi xuống tàu, ánh mắt sầm soi từng người một.

Canuela dường như thấy, cũng có thể đấy chỉ là tưởng tượng của cô, khi mắt ông ta dừng lại nơi Ramón ông ta cau mày.

Tuy nhiên, ông ta vẫn bước về phía Ramón và chìa tay ra.

“Ông ra sao rồi, de Lopez? Tôi nghe nói ông đi chuyến này.”

“Rất mừng được về nhà,” Ramón đáp lại. Hắn quay qua senora lúc này đang đứng cạnh chồng bà ta, và nhắc nón chào.

“Tôi hy vọng, senora, chuyến đi này thoải mái đối với bà?” hắn hỏi ra điều xã giao. “Thật đáng tiếc là chúng ta gặp nhau ít quá, nhưng không may công việc đã chiếm hết thời gian của tôi.”

“Công việc?” Senor Sánchez ngờ vực hỏi.

“Sau này ông sẽ có dịp nghe tất cả mọi chuyện,” Ramón hứa hẹn. “Đấy là bản dự thảo để chính phủ nghiên cứu và tôi nghĩ với tư cách là bộ trưởng tài chính văn kiện này có liên quan đặc biệt đến ông.”

Hắn vừa nói vừa quay đi, và ra hiệu cho Canuela đi xuống cầu tàu trước. Một số đông bạn bè của hắn đã đợi sẵn trên bến để thăm hỏi Ramón, chúc mừng hắn về nhà. Cuối cùng hắn cũng xoay sở tách ra được và lên ngồi bên cạnh Canuela trên chiếc xe thanh lịch mui trần, được kéo bằng đôi ngựa giống quý. Sau khi hắn yên vị họ bắt đầu rời bến và trực chỉ trung tâm thành phố.

Đối với Canuela trở về Buenos Aires như quay ngược về quá khứ đã xa. Mọi con đường đều có vẻ quen thuộc và là một phần đời thơ ấu không thể chia lìa của cô. Ngay cả những khu vực khác của Buenos Aires cũng trở lại với cô trong tiếng ngân vang du dương nhiệm màu gợi lại trong cô những câu chuyện thần thoại.

Này là Palermo với khu vườn dài tăm tắp, kia là La Recoleta với hàng cây cổ kính rợp bóng, đó là El Pasque Lezama với những thung lũng nhỏ huyền bí, và La Costanera với lối đi dạo xinh đẹp viền bằng những thân bạch dương cao vút.

Tất cả những hình ảnh này tạo nên một Buenos Aires kỳ diệu mà ba cô đã ấp ủ trong trí óc của cô khi kể cho cô nghe Argentina đã thành hình như thế nào. Thoạt đầu người Spaniards không đoái hoài đến thành phố này vì họ chỉ chú ý đến vàng thoi bạc nén và động vật tự nhiên ngoại trừ đà điểu vì theo họ giống chim này không có giá trị xuất cảng. Nhưng đứng sừng sững bên bờ giòng sông mênh mang màu nước như bộ lông của mãnh sư thành phố càng ngày càng tăng trưởng mang hai sắc thái – nét nghiêm trang của Anh quốc kết hợp với các khuôn viên đủ sắc màu của Lima (thủ đô của Peru) cổ kính.

Ramón de Lopez yên lặng lái xe một đoạn ngắn và khi họ đến khu vực quan trọng hơn của thành phố Canuela reo lên thích thú. Đây là những phố xá và nhà cửa được trang hoàng với cơ man cờ quạt. Chỗ này người ta đang chằng các biểu ngữ ngang những đại lộ, nơi khác dân chúng đang treo những dải băng dài lên các cột đèn đường và gắn những vòng cung đến ban đêm sẽ tỏa sáng với các gas-globes (quả cầu kính trang trí trên các vòi bơm dầu). Nhìn thấy những cảnh tượng này Canuela đột nhiên nhớ lại hôm nay là ngày nào trong tháng, và ngay lúc ấy Ramón nói:

“Ngày mai là 25 tháng năm, lễ kỷ niệm Độc Lập. Cô sẽ có dịp ngắm Buenos Aires vào lúc từng bừng nhất.”

“Đồ trang hoàng nhiều màu sắc quá,” Canuela nhận xét.

Cô hy vọng giọng của mình nghe có vẻ ngạc nhiên, và tự dặn mình không nên tỏ ra biết quá rõ thành phố từng bừng nhộn nhịp ra sao vào ngày lễ lớn này. Thế nào cũng có biểu ngữ, âm nhạc, và các cuộc diễn hành rầm rộ và pháo hoa khắp nơi.

Te Deum (thánh ca) được đồng ca trong vương cung thánh đường, có tổng thống và các bộ trưởng đến tham dự thánh lễ trong trang phục thật long trọng theo cấp bậc riêng của họ. Rồi cô cũng biết dân chúng sẽ tràn

ồ ạt xuống phố, làm nghẽn đường xe chạy, và chồm qua balconies ngắm các cuộc diễn hành. m thanh tiếng động vang dội khắp nơi, bởi vì mỗi khi dân Argentines ăn mừng họ đều ồn ào náo nhiệt không thể tả. Pháo hoa được đốt từ sáng đến tối trong mọi ngôi làng hẻo lánh cho đến thủ đô, đạn pháo hoa nổ tung mù mịt rền vang như sấm động.

Cũng chính vì ngày hội nên thiên hạ bày ra biết bao nhiêu là trò đùa nghịch, đôi lúc trở thành quá quắt mất cả thú vị. Lionel Arlington từng kể cho Canuela nghe hội hè có thể gây phiền đến cỡ nào khi ông vừa mới tới Argentina.

“Nếu con dám bước chân ra khỏi nhà là sẽ bị người ta ném loạn xạ vào người mình, mà cũng chẳng biết từ đâu phóng tới.”

“Người ta ném cái gì?” Canuela hỏi ba cô.

“Pomitos,” ông trả lời. “Đó là những gói chứa giấy vụn li ti trộn với bột mì hay tiêu. Con cứ tưởng tượng xem những thứ đó bám dổ mấy thằng bé biết chừng nào.”

Canuela phá lên cười.

“Nếu không bị ném ngay mặt hay vào quần áo,” ba cô nói tiếp. “Thì thế nào cũng có nguy cơ bị tạt nước, tạt bột, hay bị ném trứng thậm chí quăng đá nữa.”

“Nghe ghê quá ba à.” Canuela rùng mình kêu lên.

“Trò đùa đã trở nên quá đáng đến nỗi cảnh sát cấm không cho tạt nước trong thành phố, và pomitos không được đựng bất cứ thứ gì gây tổn hại đến người khác ngoại trừ hương liệu!”

Lễ hội Canuela có dịp thấy cách đây ba năm thật vô cùng rực rỡ. Từ balcony của sứ quán Anh cô được ngắm toàn bộ cảnh tượng và hơn hở biết bao với đoàn diễn hành mang thánh tượng. Rồi còn có những nhóm thanh niên trẻ thuộc các hội đoàn hay các tổ chức, trong trang phục hội hè hay y phục cải trang mang tính chất lịch sử. Ai nấy đều rất vui vẻ phấn chấn. Và còn tiết mục như một phần không thể thiếu được trong ngày Độc Lập là đua ngựa của dân tay chân bò, vẫn còn đọng lại trong tâm trí Canuela như là tiết mục vui nhộn nhất.

Nhiều người trong số họ dành dụm cả năm chỉ để thắng một bộ bánh bao lần này. Những đồ phụ tùng của ngựa được lau chùi sạch sẽ và đánh bóng sáng loáng, bờm và đuôi được cắt sát. Họ ganh đua với nhau xem ai phô trương nhiều bạc nhất, không chỉ trên thân ngựa mà còn trên người họ.

Kiều hãnh như các hiệp sỹ thời trung cổ, họ dong ngựa tới trước để thử tài kỵ mã với tất cả những tay đua đang tới. Cuộc đua đơn giản mục đích chỉ là thử thách lòng gan dạ của người, tốc độ, và sức chịu đựng của vật. Nhưng cả hai đều cố hết sức bình sinh trở tài. Giải thưởng cho cuộc đua được đánh giá cao vì nói lên tầm quan trọng của tài cưỡi ngựa xuất chúng.

“Ngày mai cô có thể theo dõi các chuyến diễn hành từ nhà tôi,” Ramón cất tiếng, “tôi mong khi về nhà mọi việc đã sắp xếp đâu vào đấy trong lúc tôi vắng mặt, mà đúng lý ra tôi phải tham gia.”

Hắn không nói thêm lời nào và Canuela cảm thấy hình như hắn đang báo trước cho cô chuyện gì đấy sắp xảy ra.

Đường đến quảng trường Victoria, công viên chính của thủ đô, cũng không mấy xa. Cô lại thấy được vương cung thánh đường nơi an táng thánh Martin, tòa điện tổng giám mục, và biệt điện Rosa sơn màu hồng rất huy hoàng là nơi cư ngụ của tổng thống. Rồi xe lăn bánh đến quảng trường thánh Martin và cô thấy một số dinh thự mà mẹ cô từng diễn tả là “cung điện” của giới quý tộc.

Vây quanh bởi các khu vườn và mang màu trắng lấp lánh, các tòa nhà trông thật nguy nga trong ánh nắng âm áp. Và biệt thự của Ramón de Lopez là tất cả mọi điều Canuela hình dung và còn hơn thế nữa.

Cảm giác đầu tiên là quá đồ sộ, và khi vào bên trong cô nhận ra nhà như có một làn mờ mờ tối mát mẽ che chắn cho nhà khỏi những tia nắng nóng gắt. Bầu không khí không hề có vẻ trang trọng, huy hoàng, hay thậm chí xa hoa. Cô không thể tự giải thích tại sao ngoại trừ căn nhà dường như ấm cúng dễ chịu. Nhưng rồi cô tự nhủ mình chỉ khéo ảo tưởng thôi, chẳng qua đây là vì không khí này gợi lại trong cô những năm tháng êm đềm hạnh phúc cô từng trải qua ở Buenos Aires.

Mẹ cô từng nói Ramón có cả “đạo quân hầu” và trong đó chắc chắn có nhiều người lắm. Sau cùng cô được một người mà cô đoán chừng là quản gia chỉ đường cho cô lên phòng nằm ở lầu trên.

Tương tự như các kiểu nhà thường thấy ở Argentina, nhà này xây chung quanh nhiều vuông sân, nhưng chưa bao giờ Canuela thấy được đài phun nước chạm bằng đá lớn và đẹp đến thế, cứ liên tục phun những tia nước lỏng lách như ngũ sắc vào vầng dương trên cao. Chung quanh đài nước cơ man là hoa, trông thật thanh nhã như một áng thơ đầy màu sắc. Tô điểm cho khung cảnh hữu tình là những gốc cam trầu quả và các loại dây leo như dâm bụt và hoa giấy rực rỡ trên nền nền cẩm thạch trắng.

Quang cảnh mỹ miều đến độ Canuela không nói nên lời, và khi cô được đưa vào phòng ngủ cô nhận ra nơi này cũng là một phần bổ sung cho vẻ đẹp của “cung điện.”

“Tôi mong cô ở được thoải mái, *senorita*,” quản gia nói với cô. “Tôi đã phân công một người hầu đến chăm sóc cô. Tên cô ấy là Dolores.”

“Cám ơn.”

Một lát sau Dolores bước vào phòng. Cô gái này rất duyên dáng, khuôn mặt trái xoan, và đôi mắt to đen được viền bằng rèm mi dài. Canuela đoán cô ấy độ 17 tuổi. Dolores cúi chào cô và nói rằng cô rất hân hạnh được phục vụ một quý cô thanh lịch từ ngoại quốc đến.

Hành lý của cô đã được mang lên lầu và trong lúc Dolores dỡ đồ đạc cô gái trò chuyện rất thân mật như phần nhiều tính cách thường thấy của người Argentine.

“Em có mong đến ngày mai không?” Canuela hỏi, biết rằng đó là ngày quan trọng ra sao đối với người dân của Buenos Aires.

“Em có một cái áo đầm mới, *senorita*, để đi khiêu vũ với chồng sắp cưới của em. Ba mẹ em cũng đi chung với chúng em,” cô nhanh chóng nói thêm phòng khi Canuela nghĩ ngợi có điều gì sai sót trong cách hành xử như thế.

“Ồ tất nhiên rồi,” Canuela tán thành. Cô biết rõ các thiếu nữ Argentines muôn đời phải chịu sự giám sát của cha mẹ họ hay một *duena* (phụ nữ lớn tuổi).

“Con gái bất cứ tầng lớp nào cũng không bao giờ được thoát ra khỏi vòng kiểm soát,” cô từng nghe ba mình dạy như thế, “từ lúc còn nằm trong nôi cho đến lúc thành hôn, để tránh khỏi bị cám dỗ.”

Canuela thầm nghĩ sự việc cũng giống nhau thôi, tương tự như kiểu cách các thiếu nữ Anh được tháp tùng và không một giây phút nào được cho phép ở riêng biệt với đàn ông. Nhưng cô nhận ra tình cảnh của mình thật khác thường, sau khi ghé đảo Madeira cô đã ở riêng rẽ với Ramón gần như là mười hai ngày. Cô hình dung đến cảnh những người bạn đồng song trước đây của mẹ cô sẽ kinh ngạc đến chừng nào nếu họ biết được, và thực ra ba cô cũng không bao giờ cho phép cô làm như vậy. Nhưng cô không sợ là nếu gặp lại bạn của ba họ sẽ nhận ra cô.

Thuở còn là học trò cô không bao giờ được phép tham dự bất cứ buổi hội họp nào vì đối với xã hội bên ngoài cô chưa được chính thức ra mắt. Đến giờ cơm cô phải dùng bữa trong phòng học với gia sư. Nếu cô ra ngoài đi dạo trong công viên hay vòng quanh phố thì phải đi với cô Johnson và hoàn toàn không có chuyện xem đua ngựa. Đến rạp hát cô chỉ được phép xem những màn trình diễn đặc biệt của Shakespeare hay một trong các tác giả cổ điển, nhưng chỉ là xem vào buổi chiều.

“Kể từ khi ra ngoài làm việc mình có nhiều thời gian tự do,” Canuela thầm nghĩ, “hơn bất kỳ cô gái nào cùng tuổi và vị thế trong xã hội.” Rồi cô hiểu từ ngữ đó diễn tả thật xác đáng – một “cô gái trong vị trí của cô.” Cô là một đứa con gái không có một vai trò nào trong xã hội vì cha cô bị cáo buộc mưu phản. Cô là một đứa con gái mà không bất cứ nhân vật đứng đắn trong Buenos Aires muốn biết đến, nếu như họ có chút khải niệm nào về danh tính của cô.

Canuela thấy mình run lên trước viễn ảnh bị phát hiện, và tự hỏi Ramón sẽ phản ứng ra sao nếu thân thể cô bị phơi bày. Đương nhiên hắn sẽ tin ba cô là kẻ có tội. Có khi nào hắn sẽ đuổi cô về Anh không buồn nói một lời cảm kích công sức của cô không? Cô không tin hắn nỡ ra tay như thế, nhưng làm sao cô có thể tin được ai đây?

Giá mà Ramón đừng quay lưng lại với ba cô, người lúc nào cũng xem hấn là bạn? Giá mà hấn đừng giống như những người Argentines kia chỉ biết sẵn lòng phỉ báng và hủy diệt người hấn từng khen ngợi tán dương hàng bao nhiêu năm qua?

“Không một ai có thể phát hiện được tôi cả,” Canuela thầm nhủ.

Khi đến lúc phải rời khỏi đây cô sẽ lẳng lặng bỏ đi và trở về với thân phận tối tăm mờ mịt bên Anh. Thậm chí cô còn nghĩ đến việc cô và mẹ sẽ phải thay tên đổi họ một lần nữa. Thay được một lần rồi thì cả chục lần nữa có vấn đề gì khác biệt đâu?

Giá mà cô có thể kiếm đủ tiền, mẹ con cô có thể di chuyển từ nơi này sang nơi khác, khuất danh ả tánh, không ai để ý. Chỉ có hai chiếc bóng lạng cảm không một ai màng đoái hoài tới.

Canuela khẽ thở dài và ấn chặt đôi kính đen vào sát mũi hơn nữa. Cặp kính này bảo đảm thân phận nặc danh cho cô trước những con mắt soi mói tọc mạch. Là khiên giáp của cô.

“Tôi phải hết sức cẩn thận mới được,” cô tự cảnh giác mình, “để khỏi lộ ra là tôi từng ở đây dạo trước.”

Một lát sau cô được đưa tới một văn phòng nhỏ kế bên căn phòng rất lớn, mà cô đoán chắc là nơi Ramón làm việc. Vào phòng đã có nhân viên của hấn thông báo cho Canuela nhiệm vụ cần làm.

“Senor yêu cầu cô giải quyết những sự vụ quan hệ với Anh quốc, và bản tường trình mà theo tôi hiểu senor đã đọc cho cô khi ở trên tàu.”

Canuela cúi đầu.

“Tất cả thư từ và điện tín từ Anh sẽ được mang tới cho cô, senorita, thư tới đây vẫn còn nguyên chưa mở,” ông ta nói tiếp. “Nếu cô cần bất cứ cái gì, làm ơn cho tôi biết. Tên tôi là Náo – Marcela Náo.”

“Cám ơn ông, senor Náo,” Canuela nói. “Ngoại trừ việc cần thiết tôi cũng không muốn làm phiền ông nhiều, nhưng xin ông hiểu cho có thể nhiều điều vẫn còn lạ và khó hiểu đối với tôi.”

“Tôi rất hân hạnh và vui mừng được trợ giúp cô, senorita,” ông ta đáp lại.

Trước lời lễ lịch sự của ông ta cô cảm thấy phần khởi được tiếp xúc lại với cung cách lễ độ lịch thiệp, đôi khi có phần dài dòng ở Argentina. Ở đây cô không phải nghe những giọng điệu hách dịch gay gắt vẫn thường xảy ra trong các công sở ở London.

Chỗ này mọi người đều nhã nhặn và tôn trọng lẫn nhau, nếu không nói là có đôi chút màu mè. Nhưng tựu trung cung cách ở đây có nét khả ái của truyền thống cũ và dễ chịu cho người nghe hơn nhiều so với thái độ cộc lốc đôi khi làm cô nhói cả người. Nhưng đồng thời Canuela quá thấu hiểu cách ăn nói hòa nhã như thế thường phản ánh vấn đề thiếu khả năng ẩn đằng sau các quan hệ thương mại của người Argentine.

-o0o-

“Con có thể tóm gọn mọi việc chỉ trong vài từ,” ba cô tươi cười nhận xét. “Manana, pasado manana, la semana que viene.”

“Ngày mai, ngày kia, tuần tới,” Canuela thông dịch.

Những từ ngữ đó đã là lá chắn của cô.

“Chính xác!” ba cô nói. “Thời gian qua đi mọi việc sẽ lắng xuống. Trong lúc này tài trí của người ta sẽ bị thử thách đến mức tận cùng để có thời gian cho mọi việc được an định vĩnh viễn.”

Tối hôm đó Canuela dùng cơm tối một mình. Theo lời người hầu cô biết senor Lopez ăn tối bên ngoài. Phần ăn của cô được dọn trong phòng ăn nhỏ trông ra khuôn viên mà cô đoán là nơi senor thường ăn sáng. Đến lúc này cô thấy căn nhà dường như kéo dài đến vô tận. Nhà còn có nhiều những khoảng sân khác nữa, và nằm tuốt đằng sau trông ra vườn là một phòng khiêu vũ khổng lồ.

Chỉ nội khu vườn thôi đã tuyệt đẹp rồi, vườn đầm bóng mát bởi những tàn cây keo và đơm đầy các loại hoa xinh đẹp rực rỡ cô vẫn thường nhớ đến khi ở bên Anh. Thấy cảnh này cô phân vân không biết cô vẫn còn có thời gian ngồi dưới nắng mơ mộng như cô từng mơ mộng thuở còn nhỏ không.

Đạo trước cô vẫn hằng tin thế giới này chỉ toàn là những người cao thượng, tử tế, thân tình những người cô thương yêu cũng như họ sẽ thương yêu cô. Mọi thứ trải ra trước mắt cô dường như đều vàng son tuyệt diệu như những đồng cỏ hoang trải dài đến vô tận. Đồng cỏ hoang, cánh đồng trống “trơ trọi cây cối” của thi sỹ là xứ sở thoáng đãng bạt ngàn mà dưới trận cuồng phong cũng “dậy sóng ào ạt như biển khơi.”

Cánh đồng hoang đó đã từng kích thích trí tưởng tượng của cô và khiến cô cảm thấy đời sống cô như trải dài đến chân trời vô định. Nhưng giờ đây cô phải học hiểu một cay đắng rằng chân trời của cô đã bị giới hạn bởi tội phản quốc và thiếu thốn tiền bạc, đã thu gọn vào căn phòng nhỏ hẹp trên đường Bloomsbury.

Tuy nhiên trong hiện tại cô đã thoát được khung cảnh tù túng đó!

“Tôi phải hưởng thụ từng giây từng phút này. Tôi phải nhớ cho kỹ. Tôi phải khắc sâu vào tâm khảm,” Canuela tự nhủ, “để sau này tôi sẽ vĩnh viễn không quên.”

Cô sẽ giữ những hình ảnh này cho đến khi senor Lopez không cần cô nữa và phải quay về Anh quốc, đến lúc ấy cô sẽ nhắm mắt lại và hồi tưởng đến những cảnh sắc đã làm cô say đắm, nghe được tiếng chim hót như những khúc nhạc cô không bao giờ quên.

Thỉnh thoảng khi trời London trở nên tối tăm xám xịt, sương mù giăng mắc và mưa như trút nước, cô từng hình dung đến những giòng sông nông lòng lầy lội tuôn chảy cuộn cuộn trên các đồng cỏ hoang mà ba thường đưa cô đi dạo. Tránh khỏi những mảng cục đại khổng lồ đầy gai, họ dong ngựa xuống vùng đất trũng cỏ mọc cao đến tận thắt lưng và cơ man là hoa.

Quang cảnh trông giống như các đồng cỏ Anh quốc vào tháng sáu và họ tìm thấy được cả những dòng suối thỉnh thoảng vì mưa nhiều lan rộng như sông. Rồi còn không biết bao nhiêu là chim chóc. Nào là vịt trời, thiên nga, chim cao cổ, cò mỏ cong, diệc, cò mỏ thìa tất cả mọi loại mà ba cô nêu ra được. Thỉnh thoảng, đó là lúc cô cao hứng nhất, cô thấy được loại chim cao cổ mang hai sắc lông trắng và hồng, mỗi khi chúng giương cánh nền lông ánh lên sắc hồng thắm thật lộng lẫy. Đó là chim hồng hạc, dù cô vẫn thường xuyên tìm kiếm chúng nhưng chỉ thấy được loại chim này trong vài dịp hiếm hoi.

“Tôi phải nhớ. Tôi phải nhớ hết mọi thứ!” Giờ đây cô tâm niệm như thế.

Trong lúc này thật là khó dời mắt khỏi khu vườn và quay vào căn nhà yên tĩnh mát mẻ. Cô đã dùng xong cơm tối và bước ra sân đi dạo. Giữa sân là một đài phun nước bằng đá rất lâu đời kiểu Tây Ban Nha, từng được chạm khắc thật tài tình bởi những nghệ nhân đã qua đời từ lâu. Cô nhận ra được nền đá chạm nổi tỉ mỉ là công trình thủ công của thợ Indian được người Jesuits thuê vào làm.

Tiếng nước rơi rì rào vào bể đá đã át tiếng chân của ai đó đang bước tới gần. Cô giật mình khi bất ngờ nghe tiếng Ramón hỏi.

“Cô đang ngưỡng mộ đài nước của tôi phải không, cô Gray?”

“Đẹp tuyệt!” Canuela buột miệng khen. “Nhưng lúc đó công trình điêu khắc của người Indian luôn luôn...”

Cô vội nhận ra mình suýt chút nữa đã lỡ lời nên vội khóa lấp.

“... luôn luôn được mô tả qua sách vở như là vừa đẹp vừa nổi bật.”

“Đúng thế,” hần đồng ý. “Thế cô đã thám hiểm hết nhà tôi chưa?”

“Tôi chỉ mới xem chút ít thôi,” Canuela trả lời.

“Còn khu vườn thì sao?”

“Vườn của ông đẹp lắm.”

Cô có cảm tưởng hình như hần đang ép cô phải thừa nhận là thán phục tài sản của hần thì phải, rồi hần nói tiếp.

“Ngày mai, ngày Độc Lập, mọi người thường mở tiệc tùng. Trước khi tôi đi vũ hội đã được chuẩn bị cho bạn bè tôi trong nhà này, và tôi cũng tham gia chung với nhà kế bên thuộc về một thành viên của chính phủ.”

Hần dừng lại, nhưng Canuela không lên tiếng, chỉ không hiểu tại sao hần lại phải cất công giải thích cho cô biết.

“Vào dịp hội hè mọi người đều lấy làm thú vị được ẵm danh,” Ramón nói tiếp, “tất cả bạn hữu của tôi và chủ nhân nhà lán giềng đều mang mặt nạ. Phần lớn cũng sẽ mặc theo kiểu hoá trang. Tôi hy vọng cô nhận lời mời của tôi tham dự tiệc.”

Trong giây lát Canuela hãy còn nghĩ là mình chưa hiểu hết ý hẩn rồi cô hỏi.

“Như là khách?”

“Phải là khách!” Ramón lập lại. “Tôi không muốn ra lệnh cho cô tham dự, cô Gray, nhưng mời cô đến.”

Canuelas suýt buột miệng nói ra là cô đồng ý, nhưng rồi cô hiểu quá rõ việc chấp thuận của cô sẽ gây ra hậu quả gì. Ở đó biết đâu sẽ có người cô từng gặp khi trước. Nếu quả thật như vậy, cô cũng không phải biết nói gì với họ, còn đối với mọi người khác cô chỉ là kẻ xa lạ. Với tư cách là chủ nhà Ramón không thể nào có nhiều thời gian để trò chuyện với cô, và cô cũng đâu quen biết ai.

Cô chỉ đành phải lang thang đó đây mang cảm giác ngượng ngùng bối rối và sợ hãi từng giây từng phút, dù không có nguy cơ bị ai đó đoán ra cô là con gái của Lionel Arlington.

“Cám ơn ông có lòng mời tôi, señor,” cô trả lời, “nhưng tôi đành phải từ chối.”

“Tại sao chứ?” hẩn hỏi một cách đột ngột.

“Vì tôi không muốn tham dự tiệc tùng.”

“Lý do đó thật hoang đường,” hẩn phản bác. “Cô còn trẻ và tất cả thanh niên trẻ đều muốn khiêu vũ, nhất là trong dịp lễ hội.”

“Ông đang nói đến người Argentines, señor. Còn tôi là người Anh.”

“Cô hãy còn trẻ mà, lúc tôi còn ở London mỗi tối tôi đều được mời tham dự vũ hội, có vài đêm còn tới hai ba buổi dạ vũ nữa.”

“Nhưng trường hợp của tôi khó lòng giống như thế, señor.”

“Các vị nữ gia chủ người Anh tiếp đón tôi nồng nhiệt lắm. Bây giờ với tư cách là chủ nhà Argentine tôi sẵn sàng chiêu đãi như thế đối với cô.”

“Tôi cảm ơn ông, nhưng tôi đã trả lời ông rồi.”

“Cô lại tỏ ra khó khăn sao?”

“Không phải khó, mà là thực tế,” Canuela trả lời. “Tôi là nhân viên của ông, và ông cũng như tôi đều biết rõ là các vị khách đến tham dự vũ hội của ông tối mai sẽ không trông mong chen vai với một thư ký quèn, và họ sẽ cảm thấy vô cùng sỉ nhục nếu bị giới thiệu một cách khinh suất với người mang thân phận thấp kém trong xã hội.”

Ramón không nói năng gì một lúc lâu, nhưng Canuela hiểu những gì cô vừa nói hẩn không thể phủ định được.

Trong một số khía cạnh xã hội Argentina rất ư là khe khắt, hẹp hòi. Dân tộc Argentine cũng tương đối giống như dân Anh, họ tin rằng cơ cấu xã hội dựa trên tôn ti trật tự. Hơn nữa, người Argentine trong mọi tầng lớp đều đặt niềm tin vào cách hành xử mẫu mực như là thuần khiết, liêm chính, và danh dự. Tất cả những điều này dựa trên một quy tắc xã hội mà khi liên quan đến phạm vi gia đình thì đều hẹp hòi và mù quáng.

Canuela biết cho dù mẹ cô là người tử tế, hiểu biết, và cảm thông bà cũng không thể nào mời thư ký của chồng ăn trưa cùng với bạn bè mình. Các vị nữ chủ Argentine thì lại càng không thể thừa nhận hay thậm chí gặp gỡ Canuela, vì cô là thư ký của Ramón và đã du lịch cùng hẩn không có người tháp tùng suốt từ Southampton tới Buenos Aires.

“Mọi người đều che mặt mà,” Ramón nói nhỏ. “Tôi rất mong cô có mặt.”

“Để làm gì? Thấy cái gì? Nghe cái gì? Canuela chất vấn.

Hẩn không trả lời và cô nói tiếp.

“Tôi rất ý thức vị trí của mình, senor. Chỗ của tôi là văn phòng của ông, và đó là nơi tôi nên lưu lại.”

Hắn khẽ thở dài.

“Tôi nghĩ biết đâu cô có tinh thần phiêu lưu hơn và đỡ khuôn sáo hơn hầu hết các cô gái đồng tuổi cô.”

Thấy cô vẫn im lặng hắn nói như tự giải thích với chính mình.

“Nhưng một thiếu nữ Anh bình thường chắc chắn không thông minh như cô hay có được nền học vấn như cô.”

“Một cô gái Anh, nếu cô ấy là kiểu phụ nữ ông mời tham dự vũ hội thì sẽ không bao giờ làm việc cho ông, senor. Điều đó càng cho thấy tôi nên giữ vị trí của mình thưa ông.”

“Tôi chỉ phân vân không hiểu điều đó là gì,” hắn trầm ngâm nói.

“Tôi được thông báo là phải giải quyết các thư từ giao dịch với bên Anh. Tôi đoán chắc thể nào cũng có khá nhiều điện tín vào sáng mai. Nếu ông tham dự lễ hội tôi không dám làm phiền ông với mớ giấy tờ đó cho đến hôm sau.”

“Cô thật chu đáo đấy cô Gray!” Giọng hắn đượm vẻ châm biếm.

“Tôi chỉ cố hết sức thôi, senor.”

Nói xong, cô vội nhún chào và quay đi. Không cần nhìn lại cô vẫn biết hắn đang dõi theo cô. Canuela mong rằng dáng đi của mình không những trông chừng chặc, mà thậm chí còn uyển chuyển nữa. Nhưng rồi cô cương quyết tự nhủ mình không có quyền nghĩ đến những chuyện như thế.

Cô đi đứng ra sao thì có gì quan trọng đây?

Cô chỉ là một thư ký, chỉ như thế thôi và lại càng không nên xem việc hắn mời cô đi dự tiệc như là lời khen tặng. Lời mời của hắn, cô tự nhủ, chủ ý chẳng qua chỉ là muốn khoe khoang. Hắn muốn cho cô thấy chung quanh hắn toàn là thành phần xuất chúng của Buenos Aires, để cô phải thán phục phương thức tổ chức yến tiệc của hắn, để ngắm thưởng khu vườn xinh đẹp của hắn rực rỡ lấp lánh với biết bao gas-globes và đèn nền lung linh.

Ồi những “ánh đèn tiên”, cô vẫn gọi như thế từ thuở ấu thơ, vẫn nhớ được mình kiễng chân chồm qua balcony xem ba mẹ khiêu vũ trong lúc những ánh đèn màu lấp lánh trong các khóm cây và hoa cỏ. Rồi còn những ngọn đèn lồng Trung Hoa rải ánh vàng trên những vòm che nắng dưới các lùm cây, nơi các cặp ngồi nghỉ chân và chuyện vãn với nhau trong lúc họ không khiêu vũ.

Còn mẹ cô thì giống như công chúa thần thoại. Đây chính là hình ảnh Canuela hình dung mẹ trong chiếc áo dạ hội trắng hiện đang xếp trong rương mà mẹ nhất định muốn cô đem theo.

“Thương cho mẹ tôi quá – vì mẹ chẳng biết tí gì về vị thế của con gái mẹ hiện giờ.”

Đối với cô lúc này, chẳng có áo dạ hội trắng tinh, chẳng có khiêu vũ giữa những ánh đèn màu lấp lánh, cũng chẳng được dự phần trong ngày hội quốc khánh đang khiến bao người dân Argentine như đang phát điên lên kia.

-o0o-

Dù phòng Canuela ngủ nằm phía bên trong sân, trời vừa hừng sáng là cô đã bị đánh thức bởi tiếng đạn pháo hoa rít chói tai trên không trung.

Trong lúc cô thay áo tiếng ồn càng lúc càng vang lộng, và ngay sau đó là tiếng trống và kèn trumpet của dàn nhạc đã vẳng tới từ xa xa rồi kể đến là tiếng chuông nhà thờ đổ. Hình như cứ mỗi giờ là giai điệu hùng hồn của quốc ca lại vang lên, nhạc điệu mà Lionel Arlington thường diễn tả là “du dương, khơi động tinh thần ái quốc, và là tuyệt tác của thi ca.”

Trong nhà gia nhân đang hối hả tất bật, theo Canuela thấy hình như kiểu bận rộn của họ có vẻ khác thường. Khi tới văn phòng thì cô mới biết là hôm nay không có thư từ hay điện tín nào. Tối hôm qua nói chuyện với Ramón cô đã quên bẵng là bưu điện đóng cửa vào ngày náo nhiệt nhất, rảnh rỗi nhất trong năm! Sớm hay muộn thể nào cô cũng phải đứng chung với senor Náo và các nhân viên khác trên balcony xem náo nhiệt.

Dưới đường một cuộc diễu hành đang diễn ra, họ khênh một bức tượng Thánh thật lớn và vô số biểu chương được thêu thùa của các giáo đường. Theo sau Thánh tượng là những giáo dân thống hối mặc áo choàng nâu như tu sỹ, đi chân đất và đọc kinh cầu nguyện. Trong đám rước còn có các binh sỹ giúp tay đẩy các Thánh tích dọc theo con đường lát đá, và đối với Canuela lúc này như đang có cả ngàn tiếng kèn đồng lạnh lạnh tràn ngập không trung.

Người ta reo hò, cười nói, ca hát. Khắp nơi người nào người nấy đều thỏa thuê vui đùa. Trẻ con thì dĩ nhiên là ném pomitos, Canuela đoán chắc thể nào mấy cái gói đó cũng chứa những thứ tinh nghịch gì khác chứ không đơn giản là hương liệu. Từ các balcony phụ nữ ném hoa xuống các binh sỹ đang đều bước diễu hành và các tay chân bò bên dưới.

Những đóa hoa xinh tươi được bắt lấy vô cùng tài tình, rồi được giắt lên nón, lên tai hay cài vào khuy áo đồng phục kèm theo nụ cười tươi tắn, và đổi lại là những sóng mắt yếu điệu mơ màng từ balcony.

Canuela biết hoa trong ngày lễ hội tượng trưng cho khởi đầu của hàng trăm cuộc tình mới tinh khôi. Có những cuộc tình kết thúc bằng đám cưới sau đó trong năm, và rất nhiều những mối tình khác chấm dứt trong nước mắt.

Phụ nữ hàng hoàng đứng đắn không thể lang thang trên đường phố, nhưng đối với đàn ông là cơ man những khuôn mặt yêu kiều kêu gọi, với đôi môi mời gọi, và ánh mắt long lanh đưa đẩy.

“Có lẽ tối nay thay vì đi đến vũ hội mình sẽ thử ra đường xem sao!” Canuela tự nhủ. Nhưng rồi cô lại nghĩ mẹ mình sẽ kinh hoảng đến dường nào khi biết được chuyện này!

Ngày qua đi thật nhanh chóng với bao nhiêu thứ để trông để ngắm. Vào buổi chiều Canuela biết mọi nhân vật quan trọng đều đi xem đua ngựa. Thật là đáng tiếc khi còn ở đây thì cô hãy còn quá nhỏ nên không được tham dự. Giờ thì lại càng không có cơ hội vào khu vực đặc biệt dành riêng cho giới quý tộc của Buenos Aires. Cô không quan tâm đến điều này lắm, nhưng cô muốn xem ngựa, muốn thưởng thức cuộc đua.

Nhưng trên hết cô thích ngắm vẻ sôi nổi nồng nhiệt của đám đông. Ba cô thường mô tả cho cô mọi thứ liên quan đến cuộc đua. Thắng một trận đua là đưa những tay đánh cuộc ủng hộ người quán quân lên đến tận mây xanh! Thua là đồng nghĩa với thất vọng thường làm cho những kẻ dễ xúc động rơi nước mắt!

Đương nhiên trong trận đua này Ramón sẽ cưỡi ngựa của hắn, mà nghe nói là một trong những loại ngựa thượng đẳng trong toàn thể Argentina. Vì hắn là nhân vật nổi tiếng, tất nhiên sẽ có thêm nhiều người đặt tiền chỉ riêng cho tài nghệ của cá nhân Ramón hơn là cho tàu ngựa kiệt xuất của hắn. Và đến lúc hắn thắng, điều này thì nhất định rồi, vì hắn bỏ nhiều tiền trên ngựa của mình hơn mọi người khác, chiến tích đó sẽ làm cho danh tiếng hắn lẫy lừng hơn và đưa hắn đến gần ngôi vị tổng thống hơn.

Dường như thật lạ lùng rằng dân chúng Argentine lại ăn mừng quá sôi nổi những bốn mươi tám năm sau khi họ dành được độc lập vào ngày 25 tháng 5 năm 1810. Sau dấu mốc lịch sử đó đại diện chính quyền của Tây Ban Nha đã hoàn toàn ngưng thực thi quyền lực trong Buenos Aires ngoại trừ một góc nhỏ của địa phận thuộc về Rio de la Plata vẫn chịu quyền quản hạt của kinh lược sứ, nhưng quyền hạn ấy không bao lâu sau cũng bị giải trừ. Vào ngày Độc Lập của Argentina kinh lược sứ, hầu tước de Sobremonte, đã bỏ trốn khỏi thủ đô.

Như Lionel Arlington vẫn thường kể cho Canuela sau ngày quốc khánh vẫn có người trung thành với Tây Ban Nha sẽ đóng vai trò quan trọng trong những sự kiện về sau nhưng thể chế chủ động trong các tổ chức và hoạt động chính trị đã chuyển sang cộng đồng Creole (người Tây Ban Nha hay châu Âu sinh ở Argentina).

Khi kinh lược sứ đào thoát khỏi Buenos Aires và chuyển giao thành phố vào tay thành phần đối nghịch không va phải sự phản kháng nghiêm trọng nào, ông ta truyền lệnh cho Montevideo (thủ đô Uruguay) gửi quân vào thủ đô. Nhưng ông ta đã mất quyền kiểm soát. Dân chúng đã tự ra tay giải thoát các thành phố của họ, những đồng cỏ hoang, và dòng sông vĩ đại luân lưu qua bao làng mạc phố xá. Biết bao cuộc chiến đã nổ ra, biết bao đau khổ chồng chất, nhưng cuối cùng Argentina với tư cách một quốc gia đã thành hình.

Canuela nghĩ rằng buổi đầu lập quốc đã sản sinh ra những đại gia tộc như của gia tộc Ramón de Lopez. Họ vẫn bảo tồn tất cả những tinh túy trong đặc tính Tây Ban Nha, loại bỏ thành phần mực nát, và trở thành đồng nhất với tổ quốc cho đến khi hoàn toàn có tính cách của riêng họ.

Và có điều gì đây nơi Ramón de Lopez mà cô thấy thật khác biệt so với nam giới ở các quốc gia khác cô từng gặp. Cô không thể giải thích điều ấy là gì cho dù với chính mình, ngoại trừ biết rằng tính chất ấy vừa có phần kiêu hãnh, vừa tự mãn, lại vừa cao ngạo mà cô từng ghét. Nhưng dần dà cô đã nhận ra tính cách đó vốn bản chất là niềm tin nơi bản thân hấn, niềm tin vào định mệnh của hấn.

Hấn biết hấn có thể giúp Argentina. Hấn biết hấn có giải pháp cho nhiều vấn nạn đang đè nặng trên nền kinh tế và dân chúng trong nước vào thời điểm đặc biệt này. Canuela thực sự nghĩ rằng nếu mọi người đều có lòng tự tin một cách toàn tâm toàn ý, biết bao nhiêu điều sẽ được thực hiện.

Nhưng không phải ba cô cũng thường tự tin nơi bản thân mình hay sao. Thật không thể nào đè nén nỗi căm ghét Argentina và mọi thứ trong đất nước ấy đang dâng lên ào ạt trong lòng! Tuy nhiên, cô vừa ghét lại vừa yêu miền đất này.

-o0o-

Tất cả người trong nhà càng lúc càng bận rộn sắp đặt mọi việc cho tối hôm nay.

Canuela bước ra vườn và thấy những ngọn đèn màu nhỏ được giăng mắc khắp nơi, và đèn lồng lớn đã treo trong lùm cây. Toàn bộ các cửa sổ của vũ sảnh được tháo ra hết để chứa một vách trống nhìn ra vườn.

Căn phòng rất đẹp, được gắn những phiến gương khung mạ vàng và trần treo những chùm đèn pha lê. Tường được phát giấy lụa Trung Hoa – với những họa tiết hoa lá và các giống chim lạ. Sàn được đánh bóng như gương soi, thấy cảnh này bỗng dưng cô ao ước được nhảy vì đã hai năm qua cô không hề có cơ hội.

Canuela chưa bao giờ tham dự một vũ hội thực sự nào, nhưng dạo trước có nhiều tiệc tùng được tổ chức cho các thiếu nữ trạc tuổi cô và ba cô thường nhảy với cô vào các buổi đó trong lúc mẹ cô đệm đàn dương cầm.

“Con phải nhảy cho giỏi,” ba từng nói với cô. “Ba không thể chịu nổi phụ nữ nhảy cứ bị vấp hay di chuyển nặng nề đâu.”

Ông mỉm cười và nói thêm.

“Mẹ con thân hình nhẹ như lông tơ. Ba chưa bao giờ gặp ai nhẹ nhàng và uyển chuyển như mẹ con vậy!”

“Vì em thích khiêu vũ với anh thôi,” mẹ cô bật cười.

Họ trao nhau tia mắt đong đầy hạnh phúc, cảm thấy hơi ganh tị vì không được ba chú ý Canuela kì kèo.

“Nhảy với con nữa đi ba! Nhảy với con nữa đi mà!”

Thế là hai cha con lại lướt vòng quanh phòng trong điệu waltz và lúc đó ba dạy cô thêm điệu tango, sử dụng những bước thật kiêu cợ khiến mẹ cô sững sốt kêu lên.

“Nếu Canuela nhảy như thế trong vũ sảnh, các bà phu nhân khó tính sẽ giơ hai tay lên kêu trời đấy!”

“Mẹ nói hoàn toàn đúng đấy con!” ba cô đáp lại. “Điệu nhảy này rất khiêu khích.”

“Khiêu khích cái gì hả ba?” Canuela ngạc nhiên.

“Khi nào con lớn ba sẽ nói cho con nghe,” ba cô trả lời.

Giờ đây đi ngang qua vườn, Canuela tự hỏi không biết Ramón nhảy ra sao. Chắc là rất tài tình rồi. Dù thân hình cao lớn như thế, hấn có nét cường tráng uyển chuyển của người Argentine lúc có tư thế đẹp nhất trên lưng ngựa, nhưng dáng dấp vẫn chứa nét phong nhã khi lướt trên sàn nhảy.

Còn người Anh thì cứng nhắc, mọi cái phải hợp lẽ hợp lối, và rất ư chú trọng đến tầm quan trọng của bản thân. Để trở thành một tay khiêu vũ giỏi họ rất chăm chú không bao giờ bỏ qua bất cứ phương thức tập luyện chủ yếu nào.

“Phải, Ramón đương nhiên là nhảy giỏi rồi,” Canuela vừa thở dài vừa bước lên lầu. Cô thầm hỏi không hiểu có khi nào hấn sẽ ôm senora Sánchez trong tay không, hay biết đâu bà ta quá thận trọng không dám nhảy với hấn khi có chồng mình hiện diện. Nhưng cho dù señor Sánchez có níu kéo hấn hay không thì cũng còn bao nhiêu người khác quá háo hức lao vào vòng tay hấn.

Chỉ một lát sau Dolores đã kể hết cho cô nghe.

“Tối nay vũ hội lớn lắm, señorita,” cô gái nói. “Tiếc là chúng tôi không được ngắm, vì señor tuyệt đối cấm.” Canuela hiểu Ramón cấm như thế vì không muốn những đôi mắt tò mò của gia nhân theo dõi hần và khách khứa.

“Toàn thể phụ nữ đẹp trong Buenos Aire sẽ tham dự tiệc của señor,” giọng Dolores đầy hãnh diện.

“Nhưng vẫn còn những tiệc khác mà,” Canuela nhận xét.

“Cả hàng trăm tiệc lận, señorita, nhưng chỉ có mỗi một señor de Lopez thôi, các tiểu thư trẻ đều muốn lấy ông ấy, còn những người khác – em phải nói như thế nào nhỉ – à họ thích ve vãn ông ấy!” Cô gái nói bằng tiếng Tây Ban Nha, tuy từ ấy không được phiên dịch nhưng ý nghĩa đã quá rõ.

“Họ có thấy... ông ta thu hút không?” Canuela nói như thể tự nhủ với mình.

“Ai lại không chứ?” Dolores hỏi. “Mọi cô mọi bà đều nói ông ấy là người đàn ông thu hút nhất, quyến rũ nhất, và tình tứ nhất trong Buenos Aires!”

Canuela không hiểu sao nhưng cảm thấy có điều gì đấy thật lạ đang xảy ra trong thâm tâm mình.

“Tình tứ?” cô hỏi Dolores.

“Dĩ nhiên rồi, señorita, người ta nói như vậy là khen đấy! Đàn ông phải thế mới được, và señor nổi tiếng là người có nhiều, nhiều cuộc tình lắm!”

“Dolores,” Canuela lạnh lùng nói, “tôi nhờ em mang cơm tối lên lầu cho tôi. Như thế tôi không cần ra khỏi phòng.”

“Em sẽ mang lên cho cô, señorita, nhưng đáng tiếc cô lại không dự tiệc.”

Canuela gỡ kính và ngồi xuống ghế trong lúc Dolores trải chiếc áo đầm lã ra cô sẽ mặc khi dùng cơm tối.

“Tôi chỉ là thư ký thôi, Dolores,” cô trả lời cô hầu.

“Em biết mà, señorita, nhưng cô đẹp quá... rất là đẹp! Còn đẹp hơn cả những tiểu thư đến dự tiệc chu môi làm điệu với señor nữa, cứ mong được ông ấy hôn.”

“Có thật không chứ?” Canuela phản đối. “Làm như thế không đứng đắn tí nào.”

Dolores phá lên cười ngặt nghèo.

“À, señorita, cô không biết chuyện gì tiếp theo đâu. Bọn em là gia nhân, nên thấy được nhiều chuyện lắm! Máy bà có chồng làm bộ hỏi señor cho ý kiến nên mua loại ngựa nào cho sinh nhật chồng họ.”

Cô gái lại cười thích thú.

“Còn có bà thì,” cô tiếp tục. “trong dạ vũ tìm mọi cách lôi kéo ông ấy ra khỏi chỗ đèn sáng lấy cớ là họ cảm thấy chóng mặt nhức đầu, cần phải ngồi nghỉ, hay là quai giày bị tuột gì đó.”

Dolores vung tay.

“À – bọn em nghe được hết mấy cái cớ đó rồi cười họ muốn chết!”

“Vậy señor... có... đồng tình không?”

“Có đàn ông nào lại từ chối một quả đào ngon lành mà không cần phải cất công hái đâu có!”

Canuela bật cười, nhưng đồng thời cô biết lời lẽ của Dolores không phải là bịa đặt. Đàn bà đẹp như senora Sánchez không chỉ muốn gần gũi Ramón mà còn muốn môi hần ve vuốt nữa.

Tại sao không được chứ khi hần đẹp trai, hần tài cán, hần lại giàu!

Không những thế hần còn có tính cách khiến các đàn ông khác phải lu mờ, trở thành tầm thường khi đứng bên cạnh hần, và hơn nữa, hần còn độc thân!

“Tại sao señor không lập gia đình?” cô hỏi Dolores, dù biết tục mạch với gia nhân là điều không nên. Nhưng cô lại quá thắc mắc và cũng chẳng có ai để trò chuyện.

“Có lẽ señor chưa tìm được người phụ nữ ông ấy thực sự yêu,” Dolores trả lời. “Tất cả đàn ông đều giống nhau cô ạ, họ muốn tìm người hoàn mỹ, một phụ nữ mà họ nghĩ là khác biệt với những người khác trong khi bản thân họ thứ nào cũng không có!”

Canuela lại bật cười.

“Em rất có nhận thức đấy, Dolores. Ai dạy em suy nghĩ như thế?”

“Chồng sắp cưới của em nói là em nghĩ ngợi quá nhiều và hay chỉ trích,” Dolores trả lời, “nhưng ba em luôn luôn khuyến khích em.”

“Ba em làm nghề gì?”

“Ba em có một hiệu thuốc nhỏ, señorita, nhưng người ta thích ông lắm và thường tới mua đồ vì ba em hay nói chuyện tiểu lâm với họ! Đôi khi ba em nói còn nhiều hơn ông ấy bán hàng!”

“Nhưng em lại thích ở đây, làm việc trong nhà này thay vì làm trong tiệm ba em?”

“Em phải kiếm tiền, señorita. Em muốn kết hôn nên phải dành dụm và dành dụm.”

“Chuyện đó nhắc tôi nhớ một điều,” Canuela nói, “tôi cứ ngỡ em ra ngoài với hôn phu của em tối nay chứ. Em nói với tôi là đã mua chiếc áo đầm đặc biệt cho dịp này mà.”

Dolores khẽ thở dài.

“Mọi chuyện đều dự định hết rồi, nhưng đừng một cái chủ của anh ấy lại trả thêm tiền để làm trong nhà hàng tối nay nên bọn em không đi hội được. Như em đã nói, señorita, chúng tôi đang để dành tiền.”

“Ồ, Dolores, thế thì chán thật!” Canuela than thở.

“Phải rất là chán,” Dolores tán đồng. “Nhưng chúng em được kết hôn sớm hơn. Cái đó còn đáng hơn là đi khiêu vũ.”

“Em thật biết nghĩ ghê!” Canuela mỉm cười.

“Thế là phí cái áo đẹp,” Dolores thở dài, “nhưng năm tới em sẽ mặc.”

“Tôi hy vọng thế,” Canuela an ủi.

Thình lình Dolores đi tới một bước và nói.

“Em có ý kiến này, señorita. Tại sao cô không mặc áo của em xuống dự tiệc?”

Canuela ngạc nhiên nhìn cô gái.

“Em sẽ tìm mặt nạ cho cô,” Dolores nói tiếp. “Trong hành lang dưới lầu để nhiều lắm cho khách nào không mang theo. Chẳng có ai vào vũ sảnh hay ra vườn không đeo mặt nạ cả. Señorita, nếu cô mặc áo của em và che tóc lại, đâu có ai nhận ra cô.”

“Không được... không được đâu!” Canuela phản đối. “Tôi biết là em rất tốt, nhưng không thể nào đâu.”

“Tại sao không?” Dolores vẫn kéo nài. “Cô có thể phiêu lưu một chuyến mà. Này nhé cô là người Anh, chưa bao giờ thấy vũ hội ở Buenos Aires. Huy hoàng lắm cô à! Năm ngoái em có giúp đưa khách vào vũ sảnh và em chưa bao giờ thấy điều gì hứng thú như thế cả.”

Cô gái vung hai tay.

“Cả hàng trăm bộ áo hóa trang khác nhau, cái nào cũng giống như trong tranh vậy. Có chú hề và hoa Columbine, dũng sỹ Tây Ban Nha, rồi các mệnh phụ với bộ tóc giả to tướng, đàn ông trang phục như quý sứ, còn nhiều, nhiều lắm, señorita, các tiểu thư quý phái giả dạng như thôn nữ Tây Ban Nha nữa.”

Canuela mê man lắng nghe.

Ý kiến này thật là hoang đường, khủng khiếp, tuy nhiên cô ngẫm nghĩ cũng có thể thực hiện được mà.

Trang phục trong bộ áo thôn nữ của Dolores, với một chiếc khăn tay bao tóc bên trên là chiếc nón rộng vành, rồi đeo mặt nạ, ngay mẹ cô cũng không nhận ra nổi đâu. Cô biết đích xác là mình sẽ mặc kiểu áo cải trang nào, vì hồi nhỏ cô đã mặc một lần khi tham dự tiệc hoá trang.

“Nếu như... nếu như cô chỉ tham dự vũ hội nửa tiếng thôi thì sao nhỉ?”

Cô có thể đi vòng quanh khách khứa ngắm các phụ nữ đẹp đang tìm cách lôi cuốn Ramón de Lopez. Biết đâu thêm một lần nữa cô lại phát hiện một tên do thám nào hay thám tử đang thay mặt các đức ông chồng ghen tuông bắt gian tình nhỉ.

“Ôi không được... không... ý tưởng này thật hoang đường hết sức, đúng ra Dolores không nên gợi ý cho cô mới phải!

“Đợi em một chút, senorita,” nói xong, Dolores chạy vụt đi.

Canuela đứng dậy và bước tới bàn trang điểm và ngắm mình trong gương. Trong căn phòng được soi sáng bằng gas-globes, mái tóc cô ánh đỏ trội hơn sắc vàng và đôi mắt màu lục xám thẫm tối như mặt hồ bí ẩn.

Cô vẫn nhớ như in nét mặt của Ramón khi thấy cô xoay qua nhìn hắn đứng trong cabin của cô, và trong tay cô là đứa bé đang ngủ. Lúc ấy hắn sững sốt lắm – thật ngạc nhiên! Trong lúc đó ánh mắt hắn còn có vẻ gì khác nữa, vẻ ấy cô từng thấy trong mắt các đàn ông khác.

“Ai là người hắn sẽ nhìn với ánh mắt đó tối nay?” cô tự hỏi.

Canuela có cảm giác là hắn đã hết chú ý tới senora Sánchez. Cuộc tình của họ, nếu từng xảy ra, thì đã chấm dứt đột ngột và hắn có vẻ hài lòng để mặc chuyện như thế. Nhưng vẫn còn biết bao phụ nữ khác. Vẫn còn những người đàn bà xinh đẹp, quyến rũ, lạ lùng như các loài trên thiên đường đang phô trương tuổi tóc đen như mun và làn da mịn màng như thạch cao trước mắt hắn. Canuela hãy còn nhớ những đôi môi mọng đỏ, dáng dấp gợi cảm của họ mà cô từng đọc trong tạp chí là biểu hiệu của bản tính khêu gợi, nồng nàn.

Có phải đây là bản chất senor Ramón de López muốn có nơi những người phụ nữ của hắn không? Cô cũng biết là phụ nữ Argentine có nét duyên dáng hoạt bát mà senor không tìm thấy nơi các phụ nữ quý tộc Anh quốc.

“Họ khiến mình lóa cả mắt, giác quan chao đảo,” một nhân viên ngoại giao trẻ nhạy cảm từng nhận xét với bà cô khi Canuela có mặt ở đó.

“Họ là những động vật xinh đẹp,” Lionel Arlington đáp lại.

“Nói như vậy là khiêm nhã đấy Lionel! Họ rất quyến rũ, thú vị, và đáng yêu!”

Lionel Arlington bật cười.

“Tham vọng tột đỉnh của họ chỉ gồm ba lĩnh vực thôi: biết chơi đàn dương cầm, nói được tiếng Pháp, và có cả lô nhân tình!”

“Bậy bạ quá!” bà Arlington thốt lên phản đối, nhưng lại bật cười.

“Phụ nữ Argentine chỉ có một khuyết điểm thôi,” bà cô nghiêm trang nhận xét, “ngoại trừ điều họ không có sức hấp dẫn về mặt tinh thần như em.”

“Khuyết điểm gì?” mẹ cô thắc mắc.

“Giọng nói!”

Canuel biết điều đó không sai.

Phụ nữ Argentine thường có giọng nói thô, nghe hơi chất tai. Thật là ngạc nhiên dù họ xinh đẹp là vậy giọng nói lại không êm ái. Không hiểu Ramón có lưu ý đến điểm này không.

Trong lúc cô đang suy nghĩ vu vơ thì cửa sịch mở và Dolores đã ào vào trong phòng.

Trên tay cô gái là bộ y phục váy đỏ, áo cánh thêu màu trắng, và áo chên đen của các cô thôn nữ Argentine. Rồi còn cả những lớp váy lót trắng tinh đã được giặt và hồ cứng, áo yếm viền ren, và khăn tay để bao tóc bên dưới nón sombrero rộng vành.

“Đây là áo của em hả?” Canuela hỏi chiếu lệ.

“Bây giờ thì là của cô!” Dolores trả lời. “Mặc vào đi, señorita, em muốn xem coi mặc áo này cô đẹp đến chừng nào!”

CHAPTER 6

“Cô rất là đẹp, señorita,” Dolores suýt soa.

Bóng của Canuela trong gương nói với cô rằng bộ áo cải trang trông rất xứng với cô. Thân áo chên đen phô bày vòng eo thon, và chiếc áo cánh cổ cắt thấp bằng muslin thêu những đường nhún hình tổ ong màu đỏ càng tôn thêm vẻ mỏng mịn của làn da.

Bên dưới vành nón sombrero mái tóc được bao kín bằng khăn tay đỏ, và đôi mắt trông thật to trên khuôn mặt thanh tú.

“Đeo mặt nạ lên đi, señorita,” Dolores nhắc, cho cô. Trong lúc Canuela thay áo, cô gái đã xuống dưới lầu đem lên chiếc mặt nạ này. Canuela thấy món đồ rất xinh xắn, nhưng che rất kín. Phần vòng qua mũi và chung quanh mắt làm bằng nhung, nhưng dưới đáy gắn tua bằng ren đen theo kiểu Venetian hầu như che khuất môi. Cô mang mặt nạ vào và nhận ra người nào tinh mắt lắm mới đoán được danh tính của cô.

“Bây giờ cô xuống dự tiệc được rồi,” Dolores tuyên bố.

“Tôi không thể nào... em biết mà tôi không thể xuống dưới đâu!” Canuela phản đối.

“Tại sao lại không được, señorita?” Dolores hỏi tới. “Em hứa với cô, không có ai nhận ra cô đâu, bảo đảm cô sẽ thích thú tất cả các bộ đồ hóa trang tuyệt vời đó cũng như em vậy.”

Cô gái nhỏ giọng như sợ có người nghe trộm và nói thêm.

“Em tiết lộ cho cô một bí mật nhé: señor mặc đồ như quý tộc Anh hồi xưa đấy.”

“Tôi không biết mình cải trang như vậy có đủ không?” Canuela nói với chính mình hơn là với Dolores.

Rồi cô nghĩ điều mình nên làm là cởi bộ áo ra ngay lập tức và lên giường đi ngủ cho xong. Ở địa vị của cô mà gia nhập với những người dự hội hè đình đám dưới kia thì thật hoang đường, tuy vậy Ramón lại mời cô tham dự chung với khách khứa của hắn khiến cô ngỡ vực không hiểu động cơ của hắn là gì. Nhưng đồng thời cô không thể biện hộ cho tính rụt rè của mình bằng cách cho rằng mình không được mời.

Vậy thì cô rụt rè, e lệ, hay nhút nhát đây? Cô tự hỏi mình và cảm thấy xấu hổ vì cô chưa bao giờ là người nhút nhát cả. Cô lúc nào cũng nghĩ về mình như là người can đảm có óc phiêu lưu, tuy nhiên không hiểu vì lý do nào cô lại e sợ dẫn thân vào chuyến phiêu lưu này mà suy cho cùng chỉ là một mạo hiểm nhỏ nhoi.

Trước kia cô chỉ là khán giả – là người ngoài cuộc đứng xem những lễ hội chỉ quan trọng đối với dân chúng Argentine. Nhưng bây giờ giả sử cô chỉ đi vài phút thôi – chỉ để xem vườn tược, đèn màu, và vũ sảnh được trang hoàng ra sao thôi. Như cảm giác được tâm trạng do dự của cô, Dolores thúc giục.

“Mau đi, señorita – đi mau đi! Chuyện nguy hiểm nhất là bị bắt gặp lúc đi xuống thang lầu, nhưng em sẽ dẫn cô đi lối khác và đến khi xuống vũ sảnh thì cô đã lẫn vào đám đông rồi.”

Không sai, năm phút sau Canuela mới nghĩ ra.

Cô đã len vào được trong đám đông.

Cô đoán chắc không có ai lưu ý đến cô trong lúc cô len lỏi giữa rừng người trang phục vui nhộn đang dạo trong vườn, khiêu vũ trong phòng, hay đứng tán gẫu với nhau. Dường như có khá nhiều phụ nữ giống như cô, đứng riêng một mình, hay có lẽ đang đi tìm người đàn ông đặc biệt giữa bao đàn ông ẩn danh.

Dolores hoàn toàn đúng khi nói rằng đồ hóa trang đẹp đến độ mê ly. Trước mắt cô là vô số các bộ y phục như những loài hoa Columbines, rồi vũ công ballet, Harlequines (vai hề trong tuồng câm), và các chú hề

ngộ ngĩnh. Rồi còn một số giả trang trong váy tròn phồng to và đội tóc giả to tướng theo thời trang khởi xướng bởi hoàng hậu Pháp Marie-Antoinette trong thế kỷ 18.

Kia là gần cả chục Portias (vệ tinh của thiên vương tinh) trong đồ lụa đỏ, loại đồ thích hợp với những người tóc màu sẫm, và đây là sáu bảy Persephones (hoàng hậu của địa ngục trong thần thoại Hy Lạp) mà Canuela định ninh là đang đội tóc giả bạc kim.

Khi dỗi mắt tìm hấn, dù cô không muốn thừa nhận điều này ngay cả với chính mình, Canuela thấy Ramón de Lopez trong đám đông. Hấn đang đi từ vũ sảnh ra ngoài vườn và đang dìu một nàng Carmen (cô gái du mục trong tiểu thuyết Prosper Mérimée) trong trang phục thật ấn tượng. Hấn mặc bộ dạ phục vừa khít người, áo khoác đuôi tôm và quần chèn màu champagne theo kiểu quý ông thời Georgian. Cravat trắng tinh được hồ cứng cao đến tận đường cằm sắc nét. Hấn che mặt nhưng Canuela vẫn nhận ra được hấn ở bất cứ nơi nào.

Cô không thể nào quên được vầng trán vuông vức, mà cô thường ngắm mỗi khi dùng cơm với hấn trong suốt mười hai ngày trên tàu, hay là mái tóc dày màu sẫm và đường viền môi hấn. Cô vẫn nhớ như in vành môi đỏ uốn lên châm biếm hay đánh lại như thế nào khi cô khiến hấn nổi giận.

Giờ thì hấn đang trò chuyện sôi nổi với người đi bên cạnh, thấy thế Canuela vội vã rẽ sang hướng ngược chiều. Rồi cô thấy họ đang đi về phía những luống hoa, nơi đó chỉ có ánh đèn lồng mờ ảo quyến rũ và những ánh đèn màu nhấp nháy như đưa đường dẫn lối vào sâu trong bóng tối của lùm cây.

Canuela không dần nổi câu hỏi cứ thôi thúc trong lòng mình rằng nàng Carmen duyên dáng bên cạnh Ramón sẽ dùng cái cớ nào để cám dỗ hấn vào chỗ khuất như vậy. Nhưng cô lại tự trả lời mình hấn đâu cần đến bất cứ cái cớ nào. Cô từng biết quá rõ suốt thời gian trên tàu hấn đã phải ép mình sống như nhà tu khổ hạnh, thì giờ hấn phải tìm kiếm lại những nét lôi cuốn và mọi sự dãi ngộ nơi những người đàn bà khêu gợi chứ.

Phải cố hết sức Canuela mới tự nhủ rằng đây không phải là lúc nấn ná xem Ramón sẽ làm gì trong vườn, nhưng phải nắm lấy cơ hội tham quan vũ sảnh. Cô đi vào trong phòng ngang qua lối đi đã được tháo cửa sổ. Buổi sáng khi ghé qua đây cô chưa nhận ra là Ramón đã có ý thấp sáng căn phòng chỉ bằng đèn sáp. Những ngọn nến lung linh tỏa ánh sáng quyến rũ trên những người đàn bà đang dìu dắt trong điệu waltz với bạn nhảy của họ trên sàn nhảy bóng loáng. Hoa được trưng bày khắp nơi – trên những dây hoa treo dọc theo tường, chất cao trong các góc phòng, và hầu như che khuất cả ban nhạc trên sân khấu nhỏ.

Hương hoa, mùi các loại nước hoa lạ, và tiếng cười nói dường như hoà lẫn với giai điệu lãng mạn. Toàn thể khung cảnh nơi đây đều đẹp đẽ, đồng thời thật thú vị cho những ai chưa một lần được tham dự vũ hội của những người trưởng thành.

Lần đầu tiên Canuela thấy được dáng dấp phụ nữ tao nhã như thế nào trong lúc khiêu vũ, làn váy rộng xòe quanh thân người như những cánh hoa, rồi đầu cô gái ngửa ra sau để ngược lên nhìn người bạn nhảy.

Thế rồi điệu nhạc waltz đã chấm dứt và giờ đây các cặp đang đưa nhau ra vườn dạo hay đến bên dãy bàn dài trên đây là thức ăn hay các món giải khát đã được dọn sẵn trong phòng bên ngoài thông với vũ sảnh.

Canuela đang phân tự hỏi không biết có ai để ý cô đang đứng một mình trong lúc nhạc bắt đầu trở lên hay không. Lần này dàn nhạc chơi điệu tango. Cô lúc nào cũng muốn xem điệu nhảy này vì ba từng dạy cho cô, nhưng giờ thì cô không thể ra nhảy và chỉ đành đứng ngắm điệu vũ uyển chuyển với những bước nhảy cầu kỳ và đôi khi khó khăn được trình diễn ngay trước mắt cô.

Trong lúc cô đang say mê thưởng thức thì bỗng có giọng nói vang lên bằng tiếng Tây Ban Nha.

“Senorita, cho tôi hân hạnh được nhảy với cô bản này chứ?”

Nghe tiếng nói cô giật mình hoảng sợ và trước khi kịp quay đầu lại cô đã biết ai đang đứng đó. Trong giây lát cô vẫn đứng đờ người không cất tiếng nói, cảm thấy giọng mình như tắc nghẹn trong cổ. Rồi cứ xem như cô đã chấp thuận Ramón choàng tay qua eo cô và dìu cô ra sàn nhảy.

Canuela cảm nhận được bàn tay vững vàng của hấn trên hông mình. Vì mặc y phục nông dân nên như mang găng thì không hợp nên cô để tay trần, không những thế bàn tay trái của Ramón cũng không đeo găng. Khi hấn chạm vào ngón tay cô, Canuela cảm thấy một luồng rung chuyển như đang xuyên suốt thân thể mình mà cô nghĩ đấy là vì lo sợ.

“Tôi e rằng tôi nhảy không tương xứng với hân,” cô băn khoăn.

Nhưng cô nhận ra họ đang phối hợp thật hài hoà trong những kiểu cách lạ lùng mà thậm chí hân vừa nhảy bước này là cô đã đoán được bước kế tiếp của hân là gì. Cô thật không biết nguyên do vì sao, có lẽ là do tay hân đang áp trên eo cô hay là vì cô đang ở sát bên hân quá chặt.

Cô chỉ biết mình bước thật dễ dàng theo bất cứ kiểu nào hân muốn, và không cần nghĩ suy gì ngoại trừ niềm vui thú được khiêu vũ với người đàn ông tài nghệ điêu luyện.

Hân lên tiếng hỏi sau khi họ di chuyển đến nửa vòng quanh phòng.

“Cô thích dạ vũ này không?”

Cô toan trả lời nhưng chợt nhận ra nếu nói bằng tiếng Tây Ban Nha hân sẽ biết được giọng cô. Trong phút chốc cô ngáp ngừng, rồi bỗng tâm trí cô lóe lên một ý tưởng.

“Buổi dạ vũ này rất vui, signor,” (ông, anh) cô trả lời bằng tiếng Ý.

Ramón chưa bao giờ nghe cô nói tiếng Ý, cho dù cô không thạo thứ ngôn ngữ này như tiếng Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha nhưng cô từng được Maria, đầu tiên là bà vú rồi sau này là người hầu của cô, chỉ dạy.

Lionel Arlington từng cương quyết bắt Canuela phải học tiếng Ý, nhưng cô lại học được ở Maria cách nói tiếng lóng, thường gọi là “Lunfardo.” Thứ tiếng này được hình thành bởi thành phần người Ý nhập cư và được sử dụng trong các bài hát Argentine, đặc biệt là các bản điệu tango. Canuela biết hân chắc chắn không thể nào hình dung được cô biết nói “Lunfardo.”

“Thì ra cô đang sống trong Buenos Aires, signorita,” (cô) Ramón nhận xét.

Giờ thì hân cũng nói tiếng Ý nhưng là thứ tiếng Ý thuần túy và có văn hóa của thành phần quý tộc.

“Si, signor.” (vâng, thưa ông)

Canuela hy vọng rằng hân đừng hỏi cô nhiều quá. Dù thế nào đi nữa, trong ngày lễ hội mà cổ truy nguyên danh tính của bạn nhảy mình là điều không phải. Vì cái vui của ngày hội là được ẩn danh khuất tính! Có như thế thì người chồng không nhận ra được vợ mình đang mặc áo nào để biết đâu cô vợ mình có thể tán tỉnh mình mà anh ta vẫn không hay biết. Còn riêng đối với các tiểu thư Argentine thì đây luôn luôn là dịp để đoạt được nhân tuyển kết hôn mới hay khám phá thêm người ái mộ bất ngờ.

Dường như Ramón đoán được ý nghĩ của cô họ tiếp tục nhảy trong yên lặng và Canuela biết hân phối hợp với cô rất ăn ý nên các bước của cô hầu như không có tí vết nào. Ramón không đưa cô vào những bước mà theo lời mẹ cô nói là sẽ khiến những bà phu nhân khả kính phải kinh hoàng, nhưng hình như hân nhận ra cô rất thành thạo nên họ lại càng tạo những kiểu rối rắm hơn khó khăn hơn.

Canuela thăm nghĩ một cách hãnh diện, “tôi vẫn chưa để lộ sơ xuất nào.”

Cuối cùng bản nhạc cũng kết thúc Canuela cảm thấy hân nắm tay cô bên ngay bên dưới khuỷu tay và đưa cô len lỏi qua đám đông ra ngoài vườn. Tâm trạng vẫn còn nửa bàng hoàng nửa hưng phấn với điệu nhảy cô chưa kịp nhận ra hân đang đưa cô đi, cho đến khi cô thỉnh linh nhận ra mình đang đứng trên lối đi hẹp viền đèn màu và họ dường như đã bỏ lại đám đông mãi phía sau.

Cô tự nhiên dừng lại ngay và ngược mắt lên nhìn hân.

“Cô nhảy rất đẹp, signorita,” hân trầm giọng nói.

“Grazie,” (cám ơn) cô đáp lại, giọng nhỏ rút gần như là thì thào.

Hân không nói tiếp câu nào và dường như đối với Canuela sự im lặng của hân đầy ý nghĩa – ý nghĩa nào đây cô không cách nào hiểu nổi.

Ramón cúi xuống nhìn cô và cô cảm thấy hân áp đảo làm sao, áp đảo như lần hân bước vào cabin của cô và đáng dấp hân hình như quá to lớn trong căn phòng ấy.

“Chúng ta phải... quay trở lại,” cô ấp úng nói.

“Nếu cô muốn vậy,” hân đáp lại.

Hắn vẫn nhìn xuống cô, dọ dẫm. Cô bứt rứt suy nghĩ chắc hắn muốn nhìn tận phía sau lớp mặt nạ của cô để đoán xem cô lại có thể là ai. Nhưng hắn tuyệt nhiên không hề cử động và Canuela cảm thấy chân mình như bị chôn chặt. Rồi thật bất ngờ hắn đưa tay ra cầm lấy tay cô.

“Cám ơn nhé,” hắn nói thật khẽ và hôn lên tay cô.

Cô cảm nhận được làn môi hắn ấm áp, áp mạnh trên da mình và cảm giác thật lạ lùng như một lần chớp bạc đang xuyên ngang thân thể. Rồi hầu như có điều gì đấy thật khó hiểu đang kiểm tỏa họ, hai người họ quay bước trở về khu vườn tràn ngập khách khứa.

Khi họ đến gần nhóm người đầu tiên đang đứng trò chuyện trên tay cầm rượu champagne, bỗng một bóng người trong y phục La Dame aux Camélias (trà hoa nữ) tách khỏi đám đông và kêu lên nho nhỏ.

“Em tìm anh từ nãy đến giờ – em đang đợi anh đấy.” Giọng điệu cô ta lộ rõ vẻ nồng nàn.

Không đợi nghe câu trả lời của Ramón Canuela quay đi nhanh như cắt và không hề quay đầu lại cô len lỏi qua nhóm người đang đứng trên cỏ tiến về phía ngôi nhà. Cô vào qua lối cửa ngõ, khi thấy hành lang vắng lặng cô lên lên lầu không để cho ai hay biết.

Cô lao vội đến phòng mình, đóng ngay cửa lại phía sau và kéo nón xuống. Giờ đây toàn thân cô như hãy còn rộn ràng thao thức với tiếng nhạc và điệu vũ tuyệt diệu.

Họ vừa cùng nhau khiêu vũ điệu tango!

Bây giờ cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra, không ai có thể tước đoạt đi hồi ức đẹp đẽ đó. Cô được khiêu vũ như cô hằng ao ước với người mà bước nhảy thật tương xứng với cô, và di chuyển với tài nghệ điêu luyện mà cô phải công nhận là hiếm có.

Thật chậm rãi Canuela lần lượt cởi chiếc váy đỏ, áo chên đen, và chiếc áo cánh thêu, rồi mặc áo ngủ và tháo khăn choàng đầu để tóc buông dài xuống vai. Tận xa xa cô nghĩ mình hãy còn nghe được tiếng nhạc dập dìu.

Vào giường nằm lặng im trong bóng đêm, cô suy ngẫm lại những chuyện vừa mới xảy ra. Cho đến bây giờ cô vẫn không nhận rõ được khi hai người nhảy tango người đàn ông sẽ ôm người đàn bà gần đến thế. Thâm tâm cô hãy còn bồi hồi với cảm giác thắm kín khi ngực cô tựa vào ngực anh.

Họ đã gần bên nhau – rất gần đến độ cô hơi e ngại anh nghe được nhịp tim của cô. Chỉ đến lúc này cô mới cảm thấy lạ là họ nói với nhau ít quá. Tuy nhiên cô biết thật khó mà nói khi họ đang nhảy những bước thật khó khăn phức tạp và uyển chuyển của điệu tango. Nhưng chắc chắn nếu chỉ là người bạn nhảy bình thường cô sẽ có rất nhiều điều để nói với Ramón. Thế nào cô cũng khuyến dụ anh như “trà hoa nữ” hiển nhiên đang làm trong lúc này, sẽ chu đôi môi đỏ như senora Sánchez, sẽ ngửa ra sau phô bày cổ trắng mịn màng. Nhưng kiểu nào Canuela cũng không thực hiện.

Cô cảm thấy e thẹn vì, dù rằng Ramón không hề biết, vẫn cảm nhận thật rõ rệt khi anh hiển hiện bên cô. Thân thể anh toát lên vẻ nam tính vừa uy nghi vừa mạnh mẽ làm sao. Đáng về đó cứ quấy nhiễu cô khi họ làm việc chung với nhau và mỗi khi cô tự nhủ là mình căm ghét anh.

Nhưng giờ đây cô lại dao động.

Tay cô vẫn còn cảm giác mang dấu ấn nụ hôn của anh.

“Tôi đã sai rồi khi đi dự tiệc của anh ấy. Ramón đã phản bội ba và vì chuyện đó mà tôi căm thù anh.”

Nhưng không hiểu sao trong căn phòng phủ đầy bóng tối cô chỉ cảm nhận được đôi môi anh áp trên tay mình.

-o0o-

Vì cảm thấy lương tâm áy náy vì cách hành xử của mình tối qua, sáng hôm sau Canuela xuống làm việc thật sớm.

Xuống đến nơi cô đã thấy một số thư và khá nhiều điện tín đã nằm trên bàn của cô, Canuela liền đi mở thư và giải mã. Khi cô tự hỏi không biết khi nào Ramón sẽ gọi cô thì señor Náon đã bước vào phòng.

“Buenos dias, senorita,” ông chào cô. “Tôi hy vọng đêm rồi cô ngủ ngon và không bị tiếng nhạc làm phiền?”

“Không có gì đâu, senor, cảm ơn ông hỏi thăm. Tôi ngủ ngon lắm,” Canuela đáp lại, dù điều đó không mấy thành thật.

“Vậy thì tốt, tôi thấy là cô đã sẵn sàng bắt tay làm việc.”

“Vâng, đúng vậy,” Canuela trả lời. “Thế senor có trong văn phòng không?”

“Không, sáng nay ông ấy ra ngoài cưỡi ngựa.”

Senor Náon mỉm cười nói thêm.

“Thông thường khi senor ngủ trễ ông ấy ‘ra ngoài vận động cho tinh thần sảng khoái,’ như cách nói trong tiếng của cô bằng cách chạy ngựa dữ lắm. Ông ấy nói làm thế tốt cho gan.”

“Ba tôi cũng thường nói như vậy!” Canuela reo lên, nhưng bất chợt cô nhận ra nói như thế sẽ tiết lộ bản thân mình, điều mà cô không bao giờ muốn.

“Ba cô cũng thích ngựa à?” Senor Náon hỏi han.

“Như hầu hết người Anh,” Canuela lạnh lùng nói. “Tôi hy vọng senor Lopez sẽ không đi lâu. Có một số điện tín từ Anh cần hồi đáp.”

Senor Náon nở nụ cười.

“Senor lúc nào cũng làm theo đường lối của ông ấy. Ngoài ra, ông ấy có thể đang tìm những lối thông thường ra khỏi thành phố vì đường xá sáng nay đã bị chặn.”

Thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Canuela senor Náon nói tiếp.

“Tối qua xảy ra bạo động và Liên-đoàn-nhân-dân-cấp-tiến đã dựng rào cản trong một vài nơi, có lẽ cảnh sát chưa kịp dọn đi.”

“Tình trạng bất an sao?” Canuela hỏi.

“Rắc rối hơn thường ngày một chút. Tôi không hiểu cô có nghe về thành phần cấp tiến mới này trong Buenos Aires hay chưa.”

Quả tình Canuela đã nghe tới nhưng cô cảm thấy mình tốt hơn nên giữ im lặng, thay vì thế cô chỉ nói.

“Ông nói có những thành phần chống đối à? Nghe đáng sợ quá!”

“Bắt đầu từ bốn năm qua rồi, trong năm 1889,” senor Náon nói, thái độ ông tỏ rõ hài lòng khi giải thích cho Canuela, vì ông tin cô không am tường vấn đề này. “Và khởi sự bằng những sự tố cáo các hành động xấu xa của nouveaux riches (nhà giàu mới phát) bởi các thành viên của giới quý tộc thủ cựu, bảo thủ.”

“Tôi nghĩ ông nói họ là những người cấp tiến?”

“Họ là một số thành viên bất bình và ảo tưởng trong xã hội, bọn người này thấy mình có vài điểm tương đồng với nỗi bất mãn, cay đắng của công nhân,” senor Náon giải thích.

“Thế nên họ lập thành tổ chức?” Canuela hỏi một cách gợi ý, vì có cảm tưởng senor đang chờ cô hỏi câu đó.

“Đó là tổ chức chính trị gọi là Liên-đoàn-nhân-dân-cấp-tiến, và họ tập hợp những người trong các phe phái chống đối và bạo động.”

“Họ thành công chứ?” Canuela chất vấn.

“Họ gây cho mọi người nhiều trở ngại lắm,” senor đáp lại. “Đã có những cuộc biểu tình đại chúng rầm rộ xảy ra và họ đã khởi đầu phong trào chống chính phủ, vì có sự hậu thuẫn của hải quân.”

“Hải quân cũng chống đối sao?” Canuela ngạc nhiên hỏi.

“Chính vì họ có khả năng tấn công quân đội chính phủ, vấn đề này khiến tổng thống phải cân nhắc lại vị thế của ông ấy. Tổng thống đã cố bám víu vào chức vụ, nhưng đã hết hy vọng và ông ấy phải từ chức.”

Canuela thật sự ngạc nhiên.

Cô từng nghe danh của Liên-đoàn-nhân-dân-cấp-tiến trước khi rời Buenos Aires, nhưng không nhận thức rõ họ đã phát triển mạnh mẽ đến tầm cỡ nào hoặc trên thực tế đã trở thành một đảng phái lớn mạnh đủ để chính phủ cần lưu ý một cách nghiêm trọng.

Senor Náoan thở dài.

“Dĩ nhiên, như tình trạng lúc nào cũng xảy ra với các sự kiện này, phần tử phiến loạn đã vượt khỏi tầm kiểm soát, và đây là chuyện xảy ra tối qua.”

“Họ đã gây chuyện gì?” Canuela hỏi.

“Đập nát cửa kính trong các cơ sở của chính phủ, gây trở ngại cho cảnh sát, và không cần phải nói cũng biết họ là đầu dây mối nhợ của rất nhiều cái chết.”

Canuela biết sự việc này cũng không phải mới mẻ gì trong ngày quốc khánh. Đồng thời cô nhớ lại phiến quân trở thành phần tử nguy hiểm thế nào khi họ chống đối an ninh trật tự hết sức cực đoan.

“Chúng ta hãy hy vọng senior không gặp phải chống đối nào trên đường đi.”

“Chuyện đó thì tôi thấy khó lòng lắm,” senior Náoan đáp lại, “nhưng tôi không quá sốt ruột đợi ông ấy về đâu, seniorita. Nếu cao hứng, biết đâu ông ấy đến tận estancia cũng không chừng.”

“Từ đây đi chắc cũng mất khoảng hai tiếng?” Canuela kêu lên hầu như thất thần.

“Tôi không tin là senior mất nhiều thời gian như thế,” senior vừa cười vừa nói. “Mặt khác biết đâu ông ấy có thể trở về bất cứ lúc nào.”

Canuela nghĩ đúng là thái độ điển hình của dân Argentine.

Sau một hồi cô bỏ cuộc hết nóng lòng trông ra cửa đợi Ramón về, và nhấn lại cho người trong văn phòng biết họ có thể đi đâu tìm cô, Canuela bỏ ra vườn. Ngoài đó khá nhiều gia nhân đang lúi húi thu dọn rác rến từ tối qua. Hoa đã được đem khỏi vũ sảnh, các ly đĩa dơ cũng được gom lại. Các người làm vườn đang gỡ đèn lồng trên cây xuống và tháo luôn những dây đèn màu khỏi những lối đi.

Không để ý đến đôi chân đã đưa mình đến đâu, Canuela thấy mình đang đi dọc theo lối đi hẹp đã cùng sống bước với Ramón. Tại sao khi điệu vũ chấm dứt họ gần như không nói lời nào với nhau? Có thể nào anh ấy cũng có cùng cảm giác nhàm chán như cô khi bước nhảy của họ rất đồng nhất với nhau không?

Giờ đây cô nhận ra rằng giây phút ấy say mê đến không ngờ khiến cô khiêu vũ điệu tango cùng anh thật hài hòa, không một chút nào ngập ngừng hay vấp vấp, hay thậm chí lo lắng đến bước kế tiếp sẽ là gì.

“Chúng ta phối hợp thật hoàn hảo!” cô tự nhủ.

Rồi không muốn nghĩ tới anh nữa, cô vội vã quay trở lại. Vào đến văn phòng, cô lại dọn dẹp dù đã sắp đặt ngay ngắn đâu vào đó trước khi đi, và đến cuối cùng cô lấy một quyển sách kinh tế ra đọc. Nhưng toàn bộ thời giờ cô chỉ chú tâm nghe ngóng đến khi nào chủ mình trở về một cách lo lắng. Cô tự bảo mình đó chẳng qua vì cô muốn biết anh sẽ trả lời điện tín từ Anh tới ra sao.

Cơm trưa của cô được dọn trong căn phòng trông ra sân, cùng nơi cô dùng cơm tối đêm đầu tiên đến đây. Nhìn qua các ô cửa sổ đang mở cô thấy được nền cẩm thạch được điêu khắc tuyệt đẹp trên đài nước và nghe tiếng nước diu dặt phun lên không trung rồi lại rớt xuống bể đá. Cô thấy mình đang ngắm nghía đài nước, tuy nhiên vẫn có cảm giác mình đang chờ đợi, nghe ngóng.

Nóng lòng với cả chính mình, Canuela ngồi xuống viết một bức thư dài cho mẹ. Cô cố nhớ mọi chi tiết nhỏ nhặt sẽ làm cho mẹ thích thú – Buenos Aires trông ra sao, rồi mô tả về ngôi nhà của Ramón, vũ hội nhộn nhịp tối qua.

“Con đã khiêu vũ cùng senior Lopez...” cô mở đầu thư với hàng chữ ấy, rồi lại xóa đi. Cô không thể giải thích vì sao mình làm vậy, nhưng cô không muốn mẹ biết họ đã cùng nhau khiêu vũ.

Cô viết xong thư, ghi địa chỉ, dán tem rồi bỏ hòm thư. Khi senior Náoan vào văn phòng thì vừa đúng bốn giờ. Canuela biết ông vừa nghỉ trưa khoảng hai tiếng sau khi dùng cơm.

“Vẫn chưa có tin tức của senor Lopez. Theo tôi đoán, chắc ông ấy đã đi estancia. Tôi thật ngạc nhiên vì cứ nghĩ mai ông ấy mới đi.”

“Có lẽ ông ấy lo lắng muốn xem mọi người đã trở lại làm việc chưa,” Canuela mỉm cười nói. “Tôi cho rằng họ cũng ăn mừng quốc khánh như mọi người khác.”

“Cái làng nhỏ đó sẽ được trang hoàng,” senor Náon trả lời, “senor Lopez cũng cung cấp cho họ pháo hoa. Mọi người ở đó đều do ông ấy thuê vào làm mùa.”

“Có nhiều người không?” Canuela hỏi.

“Hơn hai trăm,” senor đáp. “Làng đó là một làng có kiểu mẫu đặc trưng, được xây chung quanh một ngôi nhà thờ cổ.”

“Tôi mong ngày nào đó có dịp xem.” Canuela nói.

“Tôi chắc thế nào senor cũng mời cô đến estancia,” senor đáp lại nhưng giọng ông lại thiếu sức thuyết phục.

Khi cô toan trả lời ông thì cửa đột nhiên mở toang và một gia nhân bước vào phòng. Nét mặt anh ta có vẻ lạ lùng miệt mài thì nói một hơi.

“Senor Náon, là Alberto. Anh ta vừa về tới!”

“Alberto?” Senor Náon ngạc nhiên kêu lên.

Ngay sau đó một người đàn ông bước vào văn phòng, anh ta mặc quần áo gaucho trông lịch sự của người phục vụ cá nhân.

“Senor Náon! Ông không thể nào tin – không thể nào hình dung chuyện gì đã xảy ra đâu, nhưng tôi được phái mang tin nhắn về cho ông. Ông phải hành động – ông phải hành động ngay tức thời!”

“Toàn bộ chuyện này là sao đây?” senor Náon lo âu hỏi.

“Senor de Lopez – họ bắt ông ấy rồi. 15 đứa cả thảy. Chúng tôi không còn cách nào – không làm gì được cả!”

Canuela đứng dậy. Cô thấy Alberto đưa cho senor Náon một mảnh giấy, ông ta cầm lấy và chậm rãi đọc.

Canuela không thể kiềm chế được nữa.

“Chuyện gì đã xảy ra? Chuyện gì vậy?”

“Bọn du kích quân, senorita,” Alberto trả lời. “Bọn du kích của Liên-đoàn-nhân-dân. Họ đã bắt giam senor.”

Cô nhận ra ngay đó là chữ viết của Ramón và trong thoáng chốc những hàng chữ ấy như nhảy múa trước mắt cô.

Tôi đã bị các thành viên của Liên-đoàn-nhân-dân bắt giữ. Họ đòi tiền chuộc một triệu peso, phân nửa số tiền phải giao bằng vàng. Họ cho tôi biết nếu tiền không được giao vào 12 giờ trưa mai, tôi sẽ bị bắn. Alberto có chỉ thị về địa điểm liên lạc với họ.”

Ramón de Lopez

Canuela chậm chạp đọc mảnh giấy và cảm thấy những từ ngữ đó không thể nào ngấm vào trí não cô.

“Không thể nào là sự thật! Không thể nào cả!” Senor Náon thốt lên hoài nghi.

“Đó là sự thật, senor,” Alberto rầu rĩ bảo đảm với ông. “Bọn chúng đến quá bất ngờ. Chúng tôi đang ra khỏi estancia. Chúng tôi phóng nhanh lắm, vì senor có ngựa mới.”

Anh ta hoa tay diễn tả.

“Dù cho ngựa còn sung sức, chúng tôi cũng không thoát kịp. Bọn nó đón đầu chúng tôi và thoát đầu chúng tôi không nhận ra chúng là ai.”

“Anh nói có 15 đứa?” Senor Náon hỏi.

“Khoảng 15 đứa, senór, có lẽ hơn. Tôi đâu có đếm. Lúc đó tôi rất là hoảng, rất sợ! Rồi chúng bao vây chúng tôi.”

“Lúc đó senor làm gì?”

“Ông ấy hỏi bọn nó muốn gì,” Alberto trả lời. “Chúng nói với ông ấy một lúc lâu. Tôi không nghĩ là có chuyện gì nghiêm trọng. Tôi chỉ nghĩ bọn nó nhờ senor giúp đỡ gì đó thôi.”

“Tôi hiểu được,” senor Náon xen vào. “Làm sao anh lại cho rằng senor, chứ không là ai khác, lại bị nguy hiểm?”

“Họ nói họ tranh cãi không phải vì cá nhân ông ấy,” Alberto giải thích, “nhưng vì họ muốn tiền. Vì vậy chúng quyết định bắt cóc người giàu đầu tiên nào ra khỏi thành phố mà không có người bảo vệ đi kèm.”

“Anh có mang súng lục chứ?” Canuela hỏi.

“Chỉ có hai người chúng tôi, senorita,” Alberto trả lời, “chỉ có hai thôi! Ngoài ra, khi chúng nó đang bao vây muốn bắn đi chẳng nữa cũng đâu có lợi ích gì.”

Anh ngưng lại rồi nói tiếp một cách áo nã.

“Chúng tôi chỉ có thể hạ hai đứa, nhưng bọn nó sẽ giết sạch chúng tôi.”

Quả thật là lý lẽ không thể nào có câu trả lời và Canuela nói.

“Vậy chuyện gì xảy ra khi senor nắm được ý bọn chúng?”

“Ông ấy yên lặng và bình tĩnh lắm, senorita. Ông ấy bảo bọn nó làm vậy chả có lợi lộc gì, nhưng tụi nó không chịu nghe.”

“Rồi chuyện gì xảy ra nữa?” senor Náon vặn hỏi.

“Chúng nói chúng phải có một triệu pesos, và senor là người đề nghị tôi mang tin về.”

“Ông ấy muốn cứu anh khỏi bị bắt giữ,” Canuela nhận xét.

“Tôi hiểu được, senorita, nhưng tôi thà là đi chung với ông ấy,” Alberto đáp lại. “Nhưng ông ấy không cho, nên tôi phải quay về đưa tin cho senor Náon, senor sẽ biết phải làm cách nào.”

“Tôi sẽ biết phải làm gì à?” Senor Náon kêu lớn. “Nhưng tôi phải làm gì đây? Làm cách nào tôi có thể đưa cho bọn nó một triệu? Cái lũ hạ tiện – cái bọn cặn bã! Bọn chúng sẽ dùng tiền đó để mua thêm vũ khí giết thêm người!”

“Quân đội có thể làm gì không?” Canuela hỏi.

Senor Náon lắc đầu.

“Họ sẽ tấn công đám du kích nếu tìm được chúng,” ông trả lời, “nhưng đồng cỏ hoang ở khắp mọi nơi và một tên đề tiện như tụi nó chỗ nào chẳng chui rúc được.”

“Trước đây quân du kích có làm như vậy không?” Canuela hỏi.

“Năm ngoái họ bắt cóc một nhà chính trị,” senor Náon đáp lại. “Nhưng ông ta nghèo và đảng của ông không cho ông là người có ảnh hưởng quan trọng. Khi chúng nó không nhận được tiền, mỗi ngày chúng gửi một ngón tay về thành phố.”

“Ồ không phải như thế chứ!” Canuela kêu lên kinh hoàng.

“Cuối cùng thì tiền cũng gửi tới,” senor Náon tiếp tục, “nhưng nạn nhân xui xẻo đó thì mãi đời thiếu năm ngón tay.”

“Thật là kinh tởm... khủng khiếp... khủng khiếp quá! Canuela lắc bả.

Cô nghĩ đến những ngón tay của Ramón chạm vào người cô tối qua và cảm giác lạ lẫm cô có được khi họ khiêu vũ với nhau. Thật không thể nào chịu đựng nổi khi nghĩ đến anh lâm vào cảnh tàn tật.

Cô thở sâu.

“Ông phải nghĩ cách lấy tiền ngay đi, señor Náon!” cô cố nài. “Vì señor thì con số đó đâu phải lớn lao gì.”

“Tôi không nghĩ là lớn lao,” señor Náon trả lời. “Tôi sẽ ra ngân hàng giải thích với họ.”

“Trước khi tôi đi bọn nó còn nói với tôi một điều nữa,” Alberto lên tiếng.

“Điều gì?” Canuela gặng hỏi.

“Họ nói rằng: ‘mang tiền tới một mình. Nếu mang lính hoặc cảnh sát theo, bọn ta sẽ giết señor.’”

“Điều đó thì mình cũng đoán được,” Canuela thấp giọng nói.

“Thật là nhục nhã!” Señor tức tối kêu lên, “quá nhục nhã rằng vào thời buổi này mà một quốc gia văn minh còn phải chịu những hành động vi phạm trắng trợn như vậy.”

Giọng ông vang lộng khi ông tiếp tục.

“Bọn nó cũng tự bôi tro trát trấu vào mặt bọn nó – là sự sỉ nhục với đảng của chúng! Đưa tiền cho chúng chỉ càng tạo điều kiện cho chúng gây tội ác dễ dàng hơn – càng ngày càng gia tăng khiến không chúng ta không có ngày yên ổn.”

“Nhưng trong lúc này mình phải cứu señor!” Canuela khê nói.

“Tôi sẽ đi ngân hàng.”

Señor Náon quay ra cửa nhưng Canuela ngăn ông lại.

“Nếu tôi là ông tôi sẽ không nói quá nhiều về những chuyện xảy ra,” cô đề nghị, “ngoại trừ có thể nói riêng với giám đốc ngân hàng thôi.”

Thấy señor Náon có ý đợi cô tiếp tục.

“Thế nào cũng có nguy cơ các thành viên chính phủ có thể sẽ suy nghĩ giống ông, rằng trao tiền cho du kích sẽ khuyến khích bọn chúng hơn nữa. Biết đâu họ sẽ nhất quyết phái quân đội đến cứu señor – trong trường hợp đó ông ấy sẽ mất mạng!”

“Tôi hiểu ý của cô,” señor Náon nói. “Tôi sẽ bắt giám đốc ngân hàng phải thề giữ bí mật. Khi nào trở ra có lẽ señor de Lopez sẽ có cách trừng trị bọn này.”

Ông ngưng lại rồi nói tiếp.

“Tôi hy vọng sau khi nhận tiền bọn chúng sẽ thật sự thả người.”

Canuela nín thở, vì cô chưa từng nghĩ đến điều đó. Đối với cô không có gì quan trọng nữa ngoại trừ anh được phóng thích.

Señor rời khỏi phòng và Alberto vẫn đứng đấy một lúc nhìn Canuela. Cô có cảm tưởng anh ta đang cố tìm từ ngữ để giải thích rằng anh ta không phải là người hèn nhát – anh ta không rút súng chỉ vì lúc ấy đã hết hy vọng. Cô thấu hiểu lòng kiêu hãnh của gaucho là họ không bao giờ thừa nhận bị đánh bại. Họ là bị giết còn hơn phải chịu đầu hàng!

Trước khi anh ta kịp lên tiếng cô nói thật khê.

“Tôi biết anh không thể làm gì hơn nữa, Alberto.”

“Tôi thà là chết vì señor – cô có nghe tôi nói không, señorita? Tôi có thể chết vì ông ấy! Nhưng lúc tôi rút súng ông ấy nói: ‘Đừng, Alberto,’ nên tôi biết ông ấy đã quyết như vậy.”

“Tôi chắc chắn ông ấy có ý như vậy,” Canuela nói. “Quăng bỏ mạng sống của anh thì thật vô nghĩa.”

“Cám ơn cô hiểu cho tôi, señorita.”

Anh ta toan đi ra khỏi phòng nhưng Canuela chặn lại.

“Anh nghĩ bọn họ đưa ông ấy đi đâu, Alberto? Họ sẽ giấu ông ấy ở đâu?”

Alberto so vai.

“Có nhiều chỗ lắm, senorita, gần đầm lầy, gần sông, hay là biển.”

“Nếu bọn chúng có 15 đứa,” Canuela nói, “và cộng thêm senor là 16, như thế thì khá đông. Cho dù đồng cỏ hoang cỏ mọc cao cũng không thể che kín bọn họ hoàn toàn.”

“Đúng vậy, senorita, nhưng tôi không cho rằng bọn nó sẽ đi đến đồng cỏ hoang. Lũ rác rưởi đó muốn nấu ăn, và cho ngựa nghỉ ngơi. Bọn nó sẽ nấp ở đâu đó.”

“Phải... nhưng ở đâu mới được?” Canuela hỏi.

Alberto lại đưa tay làm cử chỉ và định quay ra cửa.

“Khi anh bỏ đi, anh đi ngược về hướng thành phố. Vậy anh có nhìn lại không?”

“Có, senorita, tôi nhìn lại thấy bọn nó dong ngựa đi chung quanh còn senor thì ở giữa. Tôi đoán chúng sợ senor bỏ trốn.”

“Tôi chắc chắn bọn chúng nghĩ như thế,” Canuela tán thành. “Thế bọn chúng đi hướng nào? Đông hay tây?”

“Khi tôi nhìn lại lần đầu thì bọn chúng đi về hướng nam, senorita, và rồi tôi nhìn lại lần thứ nhì thì bọn chúng đã đi xa lắm, nhưng lại rẽ về phía đông.”

Canuela thở dốc.

Khi Alberto vừa nói đến đây thì dường như có ai mách bảo cho cô biết bọn du kích đã đưa Ramón đi đâu. Cô tin chắc như thể nhìn thấu được sự việc.

“Nghe đây, Alberto,” cô hạ giọng nói, “anh sẽ chuẩn bị tinh thần tối nay đi với tôi để đi cứu senor chứ?”

Anh ta nhìn cô, đôi mắt đen giương to vì sửng sốt.

“Cứu ông ấy sao, senorita? Nhưng chúng ta đâu có biết bọn nó dẫn ông ấy đi đâu.”

“Tôi nghĩ rằng tôi biết... tôi đoán chắc tôi biết,” Canuela nói, “nhưng nếu cho mọi người trong nhà biết dự định của mình thì sẽ có sơ suất. Họ sẽ cản mình.”

“Cô muốn nói là chỉ có cô và tôi, senorita, là có thể cứu được senor sao?” Alberto hỏi một cách ngờ vực.

“Chỉ có tôi và anh thôi, Alberto,” Canuela đáp lời. “Nếu có thêm người ngoài hai chúng ta sẽ rất nguy hiểm khi đến gần chỗ trốn của bọn du kích, chúng ta phải đi riêng.”

“Senorita, cô không nghĩ là sẽ báo cho senor Náoan biết chứ?”

“Mình không nói với ai cả!” Canuela cương quyết, “anh phải hứa danh dự với tôi, Alberto, là anh sẽ giữ bí mật. Tôi hứa với anh đó là cách duy nhất chúng ta có thể cứu senor.”

“Để cứu senor tôi sẽ làm bất cứ điều gì!” Alberto khẳng định. “Bất cứ điều gì!”

Anh ta ngưng lại rồi chán nản nói thêm.

“Tôi biết người khác sẽ nghĩ sao khi họ nghe chuyện này. Họ sẽ cho tôi là đồ chết nhát nên mới bỏ rơi ông ấy. Và đúng ra tôi phải giết bọn người cầm tù ông ấy.”

“Anh đã làm đúng và đó là ý của senor muốn anh làm, và bây giờ tôi cần anh giúp. Tôi biết tôi có thể tin cậy ở anh.”

“Tôi sẽ làm theo lời cô, senorita.”

“Vậy hãy đi nghỉ đi,” Canuela nói. “Khi trời tối tôi sẽ gặp anh ở chuồng ngựa. Nhớ đừng nói với ai mình định làm gì. Chúng ta sẽ cần ba con ngựa.”

“Ba sao, senorita?”

“Một cho anh, một cho tôi, và một cho senor để cưỡi về nhà.”

Alberto lẩm bẩm.

“Tôi mong là cô tính đúng, senorita. Mang ông ấy về nhà không cần trả tiền chuộc là một chiến công lớn.”

“Không phải là vấn đề tiền bạc, nhưng một là để bọn du kích thành công sách hoạch âm mưu độc ác của chúng – hai là đánh gục bọn chúng.”

“Cô nghĩ mình có thể đánh bại tụi nó sao, senorita?”

“Nếu trong phạm vi con người có thể làm được,” Canuela trả lời, “anh và tôi sẽ đưa senor về nhà với chúng ta tối nay.”

Cô thấy mắt Alberto sáng lên và nói thêm.

“Không được hé nửa lời với bất cứ ai, Alberto. Anh hiểu chứ? Mọi việc sẽ tùy thuộc vào sự kín miệng của anh đấy.”

“Thề có Chúa, tôi sẽ không hé miệng với bất cứ ai!”

“Vậy tôi sẽ đến tàu ngựa ngay khi trời sụp tối.”

Alberto chào cô và đi ra khỏi phòng. Chỉ đến khi anh ta đi khuất Canuela mới nhận ra người mình đang run bần bật. Không hiểu tại sao cô vẫn chưa thể tin được Ramón bị phiên quân giam giữ, rằng anh sẽ cảm thấy bẽ mặt nếu phải nhượng bộ đòi hỏi của bọn chúng. Cho dù trả tiền chuộc, lấy gì bảo đảm bọn chúng sẽ không sát hại anh vì Ramón đã thấy mặt bọn chúng và biết chỗ chúng ẩn nấp.

Liệu bọn chúng trong hoàn cảnh đặc biệt nào đó sẽ sẵn lòng thả anh đi, vì biết rằng nếu chúng bị bắt tự do của bọn chúng chứ không phải là mạng sẽ bị thiệt hại không?

“Tôi phải tìm anh ấy bằng được!” Canuela thầm nghĩ, và bỏ về phòng.

Dolores đã soạn tất cả mọi rương đồ của cô, Canuela thấy hai bộ đồ đi ngựa treo trong tủ áo. Một bộ là của mẹ cô, rất trang nhã được may bởi thợ may London. Mặc bộ đó bà Arlington rất được ngưỡng mộ mỗi khi bà cưỡi ngựa. Còn bộ kia là của Canuela mặc lúc còn nhỏ, may theo kiểu Mexican bằng da mềm màu lá cây đậm, và váy da viền tua được xẻ chính giữa để cô có thể cưỡi ngựa hai hàng. Đi xa với ba cô mà cưỡi một bên hay mặc váy liền thì thật không tiện dụng, mặc như thế chỉ thích hợp cho các quý cô đi dạo trong công viên mà thôi.

Đi cùng với chiếc váy xẻ vào áo chemise lụa là một chiếc áo chên không tay bằng da viền tua. Canuela biết bây giờ cô đã quá lớn để mặc những kiểu như thế. Nhưng hiện tại điều quan trọng là cô cần phải đi nhanh và không bị vướng víu bởi bộ y phục thời trang.

Vì biết vài giờ nữa sẽ vô cùng hối hả mệt nhọc, cô ép mình phải nghỉ ngơi để tập trung toàn bộ sức lực cho những giờ phút sắp tới. Cô lại còn thấy mình cầu xin mong cứu được anh. Thật quá khó để nghĩ về anh như tù nhân, thậm chí còn kinh khủng hơn khi nghĩ đến cảnh anh bị tàn phế. Ngón tay bị chặt đứt bởi lũ người thô bạo dã man, bọn người chỉ chực chờ hứng thú theo dõi cảnh anh bị hành hạ.

“Chuyện đó không thể nào xảy ra với anh ấy được... không thể nào!” Canuela dốc lòng cầu nguyện.

Bản tính anh rất cao ngạo, rất chuyên chế – cho dù chỉ hình dung anh phải dưới quyền bọn du kích thôi cũng là điều không tưởng tượng được. Một lần nữa Canuela lại tự hỏi không biết bọn chúng có chịu thả anh không.

Tối qua anh ấy dường như trông uy nghi quá... rất uy nghi... trong lúc họ sóng bước bên nhau dọc theo lối đi giăng đèn màu. Tim cô đang đập rất nhanh, cảm giác cứ như họ vừa cùng nhau khiêu vũ, và cô đã nhận ra họ đứng sát bên nhau đến độ nào. Lúc đó cô cảm nhận thật rõ rệt sự gần gũi của anh, tuy nhiên khi ở trong vườn dù anh không chạm vào cô nhưng anh dường như vẫn thật gần.

Ngày mai anh có thể mất mạng!

Ý tưởng này thật hoang đường – nhưng vẫn có nguy cơ xảy ra!

“Tôi phải cứu anh ấy... tôi nhất định phải làm được!” Canuela tự bảo mình. “Ôi Chúa ơi, xin hãy giúp con! Hãy giúp con với!”

Những ngón tay cô đan chặt vào nhau khi cô hết lòng nguyện cầu, và đến khi thấy tay mình trắng nhợt vì siết quá mạnh cô biết vì sao mình cảm thấy quá đổi tuyệt vọng! Tại sao ý tưởng Ramón bị cầm tù cứ như lưỡi dao nhọn xoáy vào tim cô.

Cô biết mình đã yêu anh!

Cô yêu anh, nhưng tình yêu ấy len lỏi vào tim cô thật kín đáo nên cô vẫn chưa cảm nhận được. Trong một lúc lâu cô vẫn không tin đây là sự thật, rằng cô không chỉ thuê dệt nên tình cảnh này và tưởng tượng ra cảm xúc của chính mình. Nhưng rồi cô nhận ra mình yêu anh từ lâu lắm.

Cô đã yêu anh khi họ ngồi giao đầu với nhau trong phòng ăn trên tàu hay bàn bạc giấy tờ vương vãi khắp nơi trong cabin. Cô đã yêu anh khi bế đứa bé trên tay và ngược lên thấy ánh mắt anh, ánh mắt ấy đã làm cho cô có cảm tưởng như hơi thở mình tắc nghẹn trong cổ.

Cô đã yêu anh đêm hôm qua khi họ khiêu vũ cùng nhau, và cảm giác tay anh chạm vào tay cô không phải là sợ hãi... mà là yêu đương!

“Sao mình ngu quá không biết được!” Canuela thầm trách mình.

Đột nhiên lòng cô quặn thắt đau đớn như viên đạn vừa xuyên qua thân thể cô biết tình yêu của mình như bị đóng dấu ấn tử nhục. Sao cô lại có thể đi yêu người từng phản bội ba mình? Người đã bỏ rơi ba, người là hiện thân của Judas đối với bạn bè cơ chứ!

Ramón de Lopez là kẻ phản bội! Là người đàn ông cô từng căm ghét! Là người đàn ông cô hằng ao ước phải chịu cảnh bị sỉ nhục, bị bẽ mặt.

Nhưng giờ đây cô lại yêu người đàn ông đó!

Và cô tuyệt vọng biết rằng bằng bất cứ giá nào cô cũng phải cứu anh ấy, cho dù cô có phải bỏ chính mạng của mình.

6. Chương 6

“Cô rất là đẹp, senorita,” Dolores suýt soa.

Bóng của Canuela trong gương nói với cô rằng bộ áo cải trang trông rất xứng với cô. Thân áo chèn đen phô bày vòng eo thon, và chiếc áo cánh cổ cắt thấp bằng muslin thêu những đường nhún hình tổ ong màu đỏ càng tôn thêm vẻ mỏng mịn của làn da.

Bên dưới vành nón sombrero mái tóc được bao kín bằng khăn tay đỏ, và đôi mắt trông thật to trên khuôn mặt thanh tú.

“Đeo mặt nạ lên đi, senorita,” Dolores nhắc, cho cô. Trong lúc Canuela thay áo, cô gái đã xuống dưới lầu đem lên chiếc mặt nạ này. Canuela thấy món đồ rất xinh xắn, nhưng che rất kín. Phần vòng qua mũi và chung quanh mắt làm bằng nhung, nhưng dưới đáy gắn tua bằng ren đen theo kiểu Venetian hầu như che khuất môi. Cô mang mặt nạ vào và nhận ra người nào tinh mắt lắm mới đoán được danh tính của cô.

“Bây giờ cô xuống dự tiệc được rồi,” Dolores tuyên bố.

“Tôi không thể nào... em biết mà tôi không thể xuống dưới đâu!” Canuela phản đối.

“Tại sao lại không được, senorita?” Dolores hỏi tới. “Em hứa với cô, không có ai nhận ra cô đâu, bảo đảm cô sẽ thích thú tất cả các bộ đồ hóa trang tuyệt vời đó cũng như em vậy.”

Cô gái nhỏ giọng như sợ có người nghe trộm và nói thêm.

“Em tiết lộ cho cô một bí mật nhé: senor mặc đồ như quý tộc Anh hồi xưa đấy.”

“Tôi không biết mình cải trang như vậy có đủ không?” Canuela nói với chính mình hơn là với Dolores.

Rồi cô nghĩ điều mình nên làm là cởi bộ áo ra ngay lập tức và lên giường đi ngủ cho xong. Ở địa vị của cô mà gia nhập với những người dự hội hè đình đám dưới kia thì thật hoang đường, tuy vậy Ramón lại mời cô tham dự chung với khách khứa của hắn khiến cô ngỡ vực không hiểu động cơ của hắn là gì. Nhưng đồng thời cô không thể biện hộ cho tính rụt rè của mình bằng cách cho rằng mình không được mời.

Vậy thì cô rụt rè, e lệ, hay nhút nhát đây? Cô tự hỏi mình và cảm thấy xấu hổ vì cô chưa bao giờ là người nhút nhát cả. Cô lúc nào cũng nghĩ về mình như là người can đảm có óc phiêu lưu, tuy nhiên không hiểu vì lý do nào cô lại e sợ dấn thân vào chuyến phiêu lưu này mà suy cho cùng chỉ là một mạo hiểm nhỏ nhoi.

Trước kia cô chỉ là khán giả – là người ngoài cuộc đứng xem những lễ hội chỉ quan trọng đối với dân chúng Argentine. Nhưng bây giờ giả sử cô chỉ đi vài phút thôi – chỉ để xem vườn tược, đèn màu, và vũ sảnh được trang hoàng ra sao thôi. Như cảm giác được tâm trạng do dự của cô, Dolores thúc giục.

“Mau đi, *senorita* – đi mau đi! Chuyện nguy hiểm nhất là bị bắt gặp lúc đi xuống thang lầu, nhưng em sẽ dẫn cô đi lối khác và đến khi xuống vũ sảnh thì cô đã lẫn vào đám đông rồi.”

Không sai, năm phút sau Canuela mới nghĩ ra.

Cô đã len vào được trong đám đông.

Cô đoán chắc không có ai lưu ý đến cô trong lúc cô len lỏi giữa rừng người trang phục vui nhộn đang dạo trong vườn, khiêu vũ trong phòng, hay đứng tán gẫu với nhau. Đường như có khá nhiều phụ nữ giống như cô, đứng riêng một mình, hay có lẽ đang đi tìm người đàn ông đặc biệt giữa bao đàn ông ẩn danh.

Dolores hoàn toàn đúng khi nói rằng đồ hóa trang đẹp đến độ mê ly. Trước mắt cô là vô số các bộ y phục như những loài hoa Columbines, rồi vũ công ballet, Harlequines (vai hề trong tuồng câm), và các chú hề ngộ nghĩnh. Rồi còn một số giả trang trong váy tròn phồng to và đội tóc giả to tướng theo thời trang khởi xướng bởi hoàng hậu Pháp Marie-Antoinette trong thế kỷ 18.

Kia là gần cả chục Portias (vệ tinh của thiên vương tinh) trong đồ lụa đỏ, loại đồ thích hợp với những người tóc màu sẫm, và đây là sáu bảy Persephones (hoàng hậu của địa ngục trong thần thoại Hy Lạp) mà Canuela định ninh là đang đội tóc giả bạc kim.

Khi dôi mắt tìm hắn, dù cô không muốn thừa nhận điều này ngay cả với chính mình, Canuela thấy Ramón de Lopez trong đám đông. Hắn đang đi từ vũ sảnh ra ngoài vườn và đang dìu một nàng Carmen (cô gái du mục trong tiểu thuyết Prosper Mérimée) trong trang phục thật ấn tượng. Hắn mặc bộ dạ phục vừa khít người, áo khoác đuôi tôm và quần chèn màu champagne theo kiểu quý ông thời Georgian. Cravat trắng tinh được hồ cứng cao đến tận đường cằm sắc nét. Hắn che mặt nhưng Canuela vẫn nhận ra được hắn ở bất cứ nơi nào.

Cô không thể nào quên được vầng trán vuông vức, mà cô thường ngắm mỗi khi dùng cơm với hắn trong suốt mười hai ngày trên tàu, hay là mái tóc dày màu sẫm và đường viền môi hắn. Cô vẫn nhớ như in vành môi đỏ uốn lên châm biếm hay đánh lại như thế nào khi cô khiến hắn nổi giận.

Giờ thì hắn đang trò chuyện sôi nổi với người đi bên cạnh, thấy thế Canuela vội vã rẽ sang hướng ngược chiều. Rồi cô thấy họ đang đi về phía những luống hoa, nơi đó chỉ có ánh đèn lồng mờ ảo quyến rũ và những ánh đèn màu nhấp nháy như đưa đường dẫn lối vào sâu trong bóng tối của lùm cây.

Canuela không dằn nổi câu hỏi cứ thôi thúc trong lòng mình rằng nàng Carmen duyên dáng bên cạnh Ramón sẽ dùng cái cớ nào để cám dỗ hắn vào chỗ khuất như vậy. Nhưng cô lại tự trả lời mình hắn đâu cần đến bất cứ cái cớ nào. Cô từng biết quá rõ suốt thời gian trên tàu hắn đã phải ép mình sống như nhà tu khổ hạnh, thì giờ hắn phải tìm kiếm lại những nét lôi cuốn và mọi sự dãi ngộ nơi những người đàn bà khêu gợi chứ.

Phải cố hết sức Canuela mới tự nhủ rằng đây không phải là lúc nấn ná xem Ramón sẽ làm gì trong vườn, nhưng phải nắm lấy cơ hội tham quan vũ sảnh. Cô đi vào trong phòng ngang qua lối đi đã được tháo cửa sổ. Buổi sáng khi ghé qua đây cô chưa nhận ra là Ramón đã có ý thấp sáng căn phòng chỉ bằng đèn sáp. Những ngọn nến lung linh tỏa ánh sáng quyến rũ trên những người đàn bà đang dìu dắt trong điệu waltz với bạn nhảy của họ trên sàn nhảy bóng loáng. Hoa được trưng bày khắp nơi – trên những dây hoa treo dọc theo tường, chắt cao trong các góc phòng, và hầu như che khuất cả ban nhạc trên sân khấu nhỏ.

Hương hoa, mùi các loại nước hoa lạ, và tiếng cười nói dường như hoà lẫn với giai điệu lãng mạn. Toàn thể khung cảnh nơi đây đều đẹp đẽ, đồng thời thật thú vị cho những ai chưa một lần được tham dự vũ hội của những người trưởng thành.

Lần đầu tiên Canuela thấy được dáng dấp phụ nữ tao nhã như thế nào trong lúc khiêu vũ, làn váy rộng xòe quanh thân người như những cánh hoa, rồi đầu cô gái ngửa ra sau để ngược lên nhìn người bạn nhảy.

Thế rồi điệu nhạc waltz đã chấm dứt và giờ đây các cặp đang đưa nhau ra vườn dạo hay đến bên dãy bàn dài trên đây là thức ăn hay các món giải khát đã được dọn sẵn trong phòng bên ngoài thông với vũ sảnh.

Canuela đang phân tự hỏi không biết có ai để ý cô đang đứng một mình trong lúc nhạc bắt đầu trở lên hay không. Lần này dàn nhạc chơi điệu tango. Cô lúc nào cũng muốn xem điệu nhảy này vì ba từng dạy cho cô, nhưng giờ thì cô không thể ra nhảy và chỉ đành đứng ngắm điệu vũ uyển chuyển với những bước nhảy cầu kỳ và đôi khi khó khăn được trình diễn ngay trước mắt cô.

Trong lúc cô đang say mê thưởng thức thì bỗng có giọng nói vang lên bằng tiếng Tây Ban Nha.

“Senorita, cho tôi hân hạnh được nhảy với cô bản này chứ?”

Nghe tiếng nói cô giật mình hoảng sợ và trước khi kịp quay đầu lại cô đã biết ai đang đứng đó. Trong giây lát cô vẫn đứng đờ người không cất tiếng nói, cảm thấy giọng mình như tắc nghẹn trong cổ. Rồi cứ xem như cô đã chấp thuận Ramón choàng tay qua eo cô và dìu cô ra sàn nhảy.

Canuela cảm nhận được bàn tay vững vàng của hắn trên hông mình. Vì mặc y phục nông dân nếu như mang găng thì không hợp nên cô để tay trần, không những thế bàn tay trái của Ramón cũng không đeo găng. Khi hắn chạm vào ngón tay cô, Canuela cảm thấy một luồng rung chuyển như đang xuyên suốt thân thể mình mà cô nghĩ đây là vì lo sợ.

“Tôi e rằng tôi nhảy không tương xứng với hắn,” cô băn khoăn.

Nhưng cô nhận ra họ đang phối hợp thật hài hoà trong những kiểu cách lạ lùng mà thậm chí hắn vừa nhảy bước này là cô đã đoán được bước kế tiếp của hắn là gì. Cô thật không biết nguyên do vì sao, có lẽ là do tay hắn đang áp trên eo cô hay là vì cô đang ở sát bên hắn quá chẳng.

Cô chỉ biết mình bước thật dễ dàng theo bất cứ kiểu nào hắn muốn, và không cần nghĩ suy gì ngoại trừ niềm vui thú được khiêu vũ với người đàn ông tài nghệ điệu luyện.

Hắn lên tiếng hỏi sau khi họ di chuyển đến nửa vòng quanh phòng.

“Cô thích dạ vũ này không?”

Cô toan trả lời nhưng chợt nhận ra nếu nói bằng tiếng Tây Ban Nha hắn sẽ biết được giọng cô. Trong phút chốc cô ngập ngừng, rồi bỗng tâm trí cô lóe lên một ý tưởng.

“Buổi dạ vũ này rất vui, signor,” (ông, anh) cô trả lời bằng tiếng Ý.

Ramón chưa bao giờ nghe cô nói tiếng Ý, cho dù cô không thạo thứ ngôn ngữ này như tiếng Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha nhưng cô từng được Maria, đầu tiên là bà vú rồi sau này là người hầu của cô, chỉ dạy.

Lionel Arlington từng cương quyết bắt Canuela phải học tiếng Ý, nhưng cô lại học được ở Maria cách nói tiếng lóng, thường gọi là “Lunfardo.” Thứ tiếng này được hình thành bởi thành phần người Ý nhập cư và được sử dụng trong các bài hát Argentine, đặc biệt là các bản điệu tango. Canuela biết hắn chắc chắn không thể nào hình dung được cô biết nói “Lunfardo.”

“Thì ra cô đang sống trong Buenos Aires, signorita,” (cô) Ramón nhận xét.

Giờ thì hắn cũng nói tiếng Ý nhưng là thứ tiếng Ý thuần túy và có văn hóa của thành phần quý tộc.

“Si, signor.” (vâng, thưa ông)

Canuela hy vọng rằng hắn đừng hỏi cô nhiều quá. Dù thế nào đi nữa, trong ngày lễ hội mà cô truy nguyên danh tính của bạn nhảy mình là điều không phải. Vì cái vui của ngày hội là được ẩn danh khuất tính! Có như thế thì người chồng không nhận ra được vợ mình đang mặc áo nào để biết đâu cô vợ mình có thể tán

tỉnh mình mà anh ta vẫn không hay biết. Còn riêng đối với các tiểu thư Argentine thì đây luôn luôn là dịp để đoạt được nhân tuyển kết hôn mới hay khám phá thêm người ái mộ bất ngờ.

Dường như Ramón đoán được ý nghĩ của cô họ tiếp tục nhảy trong yên lặng và Canuela biết hẳn phối hợp với cô rất ăn ý nên các bước của cô hầu như không có tí vết nào. Ramón không đưa cô vào những bước mà theo lời mẹ cô nói là sẽ khiến những bà phu nhân khả kính phải kinh hoàng, nhưng hình như hẳn nhận ra cô rất thành thạo nên họ lại càng tạo những kiểu rối rắm hơn khó khăn hơn.

Canuela thăm nghĩ một cách hãnh diện, “tôi vẫn chưa để lộ sơ xuất nào.”

Cuối cùng bản nhạc cũng kết thúc Canuela cảm thấy hẳn nắm tay cô bên ngay bên dưới khuỷu tay và đưa cô lên lối qua đám đông ra ngoài vườn. Tâm trạng vẫn còn nửa bàng hoàng nửa hưng phấn với điệu nhảy cô chưa kịp nhận ra hẳn đang đưa cô đi, cho đến khi cô thỉnh linh nhận ra mình đang đứng trên lối đi hẹp viền đèn màu và họ dường như đã bỏ lại đám đông mãi phía sau.

Cô tự nhiên dừng lại ngay và ngược mắt lên nhìn hẳn.

“Cô nhảy rất đẹp, signorita,” hẳn trầm giọng nói.

“Grazie,” (cám ơn) cô đáp lại, giọng nhỏ rứt gần như là thì thào.

Hắn không nói tiếp câu nào và dường như đối với Canuela sự im lặng của hẳn đầy ý nghĩa – ý nghĩa nào đấy cô không cách nào hiểu nổi.

Ramón cúi xuống nhìn cô và cô cảm thấy hẳn áp đảo làm sao, áp đảo như lần hẳn bước vào cabin của cô và đáng dấp hẳn hình như quá to lớn trong căn phòng ấy.

“Chúng ta phải... quay trở lại,” cô ấp úng nói.

“Nếu cô muốn vậy,” hẳn đáp lại.

Hắn vẫn nhìn xuống cô, dọ dẫm. Cô bứt rứt suy nghĩ chắc hẳn muốn nhìn tận phía sau lớp mặt nạ của cô để đoán xem cô lại có thể là ai. Nhưng hẳn tuyệt nhiên không hề cử động và Canuela cảm thấy chân mình như bị chôn chặt. Rồi thật bất ngờ hẳn đưa tay ra cầm lấy tay cô.

“Cám ơn nhé,” hẳn nói thật khẽ và hôn lên tay cô.

Cô cảm nhận được làn môi hẳn ầm áp, áp mạnh trên da mình và cảm giác thật lạ lùng như một lần chớp bạc đang xuyên ngang thân thể. Rồi hầu như có điều gì đấy thật khó hiểu đang kiểm tỏa họ, hai người họ quay bước trở về khu vườn tràn ngập khách khứa.

Khi họ đến gần nhóm người đầu tiên đang đứng trò chuyện trên tay cầm rượu champagne, bỗng một bóng người trong y phục La Dame aux Camélias (trà hoa nữ) tách khỏi đám đông và kêu lên nho nhỏ.

“Em tìm anh từ nãy đến giờ – em đang đợi anh đấy.” Giọng điệu cô ta lộ rõ vẻ nồng nàn.

Không đợi nghe câu trả lời của Ramón Canuela quay đi nhanh như cắt và không hề quay đầu lại cô len lỏi qua nhóm người đang đứng trên cỏ tiến về phía ngôi nhà. Cô vào qua lối cửa ngõ, khi thấy hành lang vắng lặng cô lên lên lầu không để cho ai hay biết.

Cô lao vội đến phòng mình, đóng ngay cửa lại phía sau và kéo nón xuống. Giờ đây toàn thân cô như hãy còn rộn ràng thao thức với tiếng nhạc và điệu vũ tuyệt diệu.

Họ vừa cùng nhau khiêu vũ điệu tango!

Bây giờ cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra, không ai có thể tước đoạt đi hồi ức đẹp đẽ đó. Cô được khiêu vũ như cô hằng ao ước với người mà bước nhảy thật tương xứng với cô, và di chuyển với tài nghệ điêu luyện mà cô phải công nhận là hiếm có.

Thật chậm rãi Canuela lần lượt cởi chiếc váy đỏ, áo chên đen, và chiếc áo cánh thêu, rồi mặc áo ngủ và tháo khăn choàng đầu để tóc buông dài xuống vai. Tận xa xa cô nghĩ mình hãy còn nghe được tiếng nhạc dập dìu.

Vào giường nằm lặng im trong bóng đêm, cô suy ngẫm lại những chuyện vừa mới xảy ra. Cho đến bây giờ cô vẫn không nhận rõ được khi hai người nhảy tango người đàn ông sẽ ôm người đàn bà gần đến thế. Thâm tâm cô hãy còn bồi hồi với cảm giác thắm kín khi ngực cô tựa vào ngực anh.

Họ đã gần bên nhau – rất gần đến độ cô hơi e ngại anh nghe được nhịp tim của cô. Chỉ đến lúc này cô mới cảm thấy lạ là họ nói với nhau ít quá. Tuy nhiên cô biết thật khó mà nói khi họ đang nhảy những bước thật khó khăn phức tạp và uyển chuyển của điệu tango. Nhưng chắc chắn nếu chỉ là người bạn nhảy bình thường cô sẽ có rất nhiều điều để nói với Ramón. Thế nào cô cũng khuyến dụ anh như “trà hoa nữ” hiển nhiên đang làm trong lúc này, sẽ chu đôi môi đỏ như senora Sánchez, sẽ ngửa ra sau phô bày cần cổ trắng mịn màng. Nhưng kiểu nào Canuela cũng không thực hiện.

Cô cảm thấy e thẹn vì, dù rằng Ramón không hề biết, vẫn cảm nhận thật rõ rệt khi anh hiển hiện bên cô. Thân thể anh toát lên vẻ nam tính vừa uy nghi vừa mạnh mẽ làm sao. Đáng vẻ đó cứ quấy nhiễu cô khi họ làm việc chung với nhau và mỗi khi cô tự nhủ là mình căm ghét anh.

Nhưng giờ đây cô lại dao động.

Tay cô vẫn còn cảm giác mang dấu ấn nụ hôn của anh.

“Tôi đã sai rồi khi đi dự tiệc của anh ấy. Ramón đã phản bội ba và vì chuyện đó mà tôi căm thù anh.”

Nhưng không hiểu sao trong căn phòng phủ đầy bóng tối cô chỉ cảm nhận được đôi môi anh áp trên tay mình.

-o0o-

Vì cảm thấy lương tâm áy náy vì cách hành xử của mình tối qua, sáng hôm sau Canuela xuống làm việc thật sớm.

Xuống đến nơi cô đã thấy một số thư và khá nhiều điện tín đã nằm trên bàn của cô, Canuela liền đi mở thư và giải mã. Khi cô tự hỏi không biết khi nào Ramón sẽ gọi cô thì senor Náo đã bước vào phòng.

“Buenos dias, senorita,” ông chào cô. “Tôi hy vọng đêm rồi cô ngủ ngon và không bị tiếng nhạc làm phiền?”

“Không có gì đâu, senor, cảm ơn ông hỏi thăm. Tôi ngủ ngon lắm,” Canuela đáp lại, dù điều đó không mấy thành thật.

“Vậy thì tốt, tôi thấy là cô đã sẵn sàng bắt tay làm việc.”

“Vâng, đúng vậy,” Canuela trả lời. “Thế senor có trong văn phòng không?”

“Không, sáng nay ông ấy ra ngoài cưỡi ngựa.”

Senor Náo mỉm cười nói thêm.

“Thông thường khi senor ngủ trễ ông ấy ‘ra ngoài vận động cho tinh thần sảng khoái,’ như cách nói trong tiếng của cô bằng cách chạy ngựa dữ lắm. Ông ấy nói làm thế tốt cho gan.”

“Ba tôi cũng thường nói như vậy!” Canuela reo lên, nhưng bất chợt cô nhận ra nói như thế sẽ tiết lộ bản thân mình, điều mà cô không bao giờ muốn.

“Ba cô cũng thích ngựa à?” Senor Náo hỏi han.

“Như hầu hết người Anh,” Canuela lạnh lùng nói. “Tôi hy vọng senor Lopez sẽ không đi lâu. Có một số điện tín từ Anh cần hồi đáp.”

Senor Náo nở nụ cười.

“Senor lúc nào cũng làm theo đường lối của ông ấy. Ngoài ra, ông ấy có thể đang tìm những lối thông thường ra khỏi thành phố vì đường xá sáng nay đã bị chặn.”

Thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Canuela senor Náo nói tiếp.

“Tối qua xảy ra bạo động và Liên-đoàn-nhân-dân-cấp-tiến đã dựng rào cản trong một vài nơi, có lẽ cảnh sát chưa kịp dọn đi.”

“Tình trạng bất an sao?” Canuela hỏi.

“Rắc rối hơn thường ngày một chút. Tôi không hiểu cô có nghe về thành phần cấp tiến mới này trong Buenos Aires hay chưa.”

Quả tình Canuela đã nghe tới nhưng cô cảm thấy mình tốt hơn nên giữ im lặng, thay vì thế cô chỉ nói.

“Ông nói có những thành phần chống đối à? Nghe đáng sợ quá!”

“Bắt đầu từ bốn năm qua rồi, trong năm 1889,” senor Náon nói, thái độ ông tỏ rõ hài lòng khi giải thích cho Canuela, vì ông tin cô không am tường vấn đề này. “Và khởi sự bằng những sự tố cáo các hành động xấu xa của nouveaux riches (nhà giàu mới phát) bởi các thành viên của giới quý tộc thủ cựu, bảo thủ.”

“Tôi nghĩ ông nói họ là những người cấp tiến?”

“Họ là một số thành viên bất bình và ảo tưởng trong xã hội, bọn người này thấy mình có vài điểm tương đồng với nổi bất mãn, cay đắng của công nhân,” senor Náon giải thích.

“Thế nên họ lập thành tổ chức?” Canuela hỏi một cách gợi ý, vì có cảm tưởng senor đang chờ cô hỏi câu đó.

“Đó là tổ chức chính trị gọi là Liên-đoàn-nhân-dân-cấp-tiến, và họ tập hợp những người trong các phe phái chống đối và bạo động.”

“Họ thành công chứ?” Canuela chất vấn.

“Họ gây cho mọi người nhiều trở ngại lắm,” senor đáp lại. “Đã có những cuộc biểu tình đại chúng rầm rộ xảy ra và họ đã khởi đầu phong trào chống chính phủ, vì có sự hậu thuẫn của hải quân.”

“Hải quân cũng chống đối sao?” Canuela ngạc nhiên hỏi.

“Chính vì họ có khả năng tấn công quân đội chính phủ, vấn đề này khiến tổng thống phải cân nhắc lại vị thế của ông ấy. Tổng thống đã cố bám víu vào chức vụ, nhưng đã hết hy vọng và ông ấy phải từ chức.”

Canuela thật sự ngạc nhiên.

Cô từng nghe danh của Liên-đoàn-nhân-dân-cấp-tiến trước khi rời Buenos Aires, nhưng không nhận thức rõ họ đã phát triển mạnh mẽ đến tầm cỡ nào hoặc trên thực tế đã trở thành một đảng phái lớn mạnh đủ để chính phủ cần lưu ý một cách nghiêm trọng.

Senor Náon thở dài.

“Dĩ nhiên, như tình trạng lúc nào cũng xảy ra với các sự kiện này, phần tử phiến loạn đã vượt khỏi tầm kiểm soát, và đây là chuyện xảy ra tối qua.”

“Họ đã gây chuyện gì?” Canuela hỏi.

“Đập nát cửa kính trong các cơ sở của chính phủ, gây trở ngại cho cảnh sát, và không cần phải nói cũng biết họ là đầu dây mối nhợ của rất nhiều cái chết.”

Canuela biết sự việc này cũng không phải mới mẻ gì trong ngày quốc khánh. Đồng thời cô nhớ lại phiến quân trở thành phần tử nguy hiểm thế nào khi họ chống đối an ninh trật tự hết sức cực đoan.

“Chúng ta hãy hy vọng senor không gặp phải chống đối nào trên đường đi.”

“Chuyện đó thì tôi thấy khó lòng lắm,” senor Náon đáp lại, “nhưng tôi không quá sốt ruột đợi ông ấy về đâu, senorita. Nếu cao hứng, biết đâu ông ấy đến tận estancia cũng không chừng.”

“Từ đây đi chắc cũng mất khoảng hai tiếng?” Canuela kêu lên hầu như thất thần.

“Tôi không tin là senor mất nhiều thời gian như thế,” senor vừa cười vừa nói. “Mặt khác biết đâu ông ấy có thể trở về bất cứ lúc nào.”

Canuela nghĩ đúng là thái độ điển hình của dân Argentine.

Sau một hồi cô bỏ cuộc hết nóng lòng trông ra cửa đợi Ramón về, và nhả lại cho người trong văn phòng biết họ có thể đi đâu tìm cô, Canuela bỏ ra vườn. Ngoài đó khá nhiều gia nhân đang lúi húi thu dọn rác rến

từ tối qua. Hoa đã được đem khỏi vũ sảnh, các ly đĩa dơ cũng được gom lại. Các người làm vườn đang gỡ đèn lồng trên cây xuống và tháo luôn những dây đèn màu khỏi những lối đi.

Không để ý đến đôi chân đã đưa mình đến đâu, Canuela thấy mình đang đi dọc theo lối đi hẹp đã cùng sống bước với Ramón. Tại sao khi điệu vũ chấm dứt họ gần như không nói lời nào với nhau? Có thể nào anh ấy cũng có cùng cảm giác nhiệm màu như cô khi bước nhảy của họ rất đồng nhất với nhau không?

Giờ đây cô nhận ra rằng giây phút ấy say mê đến không ngờ khiến cô khiêu vũ điệu tango cùng anh thật hài hòa, không một chút nào ngập ngừng hay vấp vấp, hay thậm chí lo lắng đến bước kế tiếp sẽ là gì.

“Chúng ta phối hợp thật hoàn hảo!” cô tự nhủ.

Rồi không muốn nghĩ tới anh nữa, cô vội vã quay trở lại. Vào đến văn phòng, cô lại dọn dẹp dù đã sắp đặt ngay ngắn đầu vào đó trước khi đi, và đến cuối cùng cô lấy một quyển sách kinh tế ra đọc. Nhưng toàn bộ thời giờ cô chỉ chú tâm nghe ngóng đến khi nào chủ mình trở về một cách lo lắng. Cô tự bảo mình đó chẳng qua vì cô muốn biết anh sẽ trả lời điện tín từ Anh tới ra sao.

Cơm trưa của cô được dọn trong căn phòng trông ra sân, cùng nơi cô dùng cơm tối đêm đầu tiên đến đây. Nhìn qua các ô cửa sổ đang mở cô thấy được nền cẩm thạch được điêu khắc tuyệt đẹp trên đài nước và nghe tiếng nước dĩa phun lên không trung rồi lại rơi xuống bể đá. Cô thấy mình đang ngắm nghía đài nước, tuy nhiên vẫn có cảm giác mình đang chờ đợi, nghe ngóng.

Nóng lòng với cả chính mình, Canuela ngồi xuống viết một bức thư dài cho mẹ. Cô cố nhớ mọi chi tiết nhỏ nhất sẽ làm cho mẹ thích thú – Buenos Aires trông ra sao, rồi mô tả về ngôi nhà của Ramón, vũ hội nhộn nhịp tối qua.

“Con đã khiêu vũ cùng señor Lopez...” cô mở đầu thư với hàng chữ ấy, rồi lại xóa đi. Cô không thể giải thích vì sao mình làm vậy, nhưng cô không muốn mẹ biết họ đã cùng nhau khiêu vũ.

Cô viết xong thư, ghi địa chỉ, dán tem rồi bỏ hòm thư. Khi señor Náo vào văn phòng thì vừa đúng bốn giờ. Canuela biết ông vừa nghỉ trưa khoảng hai tiếng sau khi dùng cơm.

“Vẫn chưa có tin tức của señor Lopez. Theo tôi đoán, chắc ông ấy đã đi estancia. Tôi thật ngạc nhiên vì cứ nghĩ mai ông ấy mới đi.”

“Có lẽ ông ấy lo lắng muốn xem mọi người đã trở lại làm việc chưa,” Canuela mỉm cười nói. “Tôi cho rằng họ cũng ăn mừng quốc khánh như mọi người khác.”

“Cái làng nhỏ đó sẽ được trang hoàng,” señor Náo trả lời, “señor Lopez cũng cung cấp cho họ pháo hoa. Mọi người ở đó đều do ông ấy thuê vào làm mà.”

“Có nhiều người không?” Canuela hỏi.

“Hơn hai trăm,” señor đáp. “Làng đó là một làng có kiểu mẫu đặc trưng, được xây chung quanh một ngôi nhà thờ cổ.”

“Tôi mong ngày nào đó có dịp xem.” Canuela nói.

“Tôi chắc thế nào señor cũng mời cô đến estancia,” señor đáp lại nhưng giọng ông lại thiếu sức thuyết phục.

Khi cô toan trả lời ông thì cửa đột nhiên mở toang và một gia nhân bước vào phòng. Nét mặt anh ta có vẻ lạ lùng miệt mài thì nói một hơi.

“Señor Náo, là Alberto. Anh ta vừa về tới!”

“Alberto?” Señor Náo ngạc nhiên kêu lên.

Ngay sau đó một người đàn ông bước vào văn phòng, anh ta mặc quần áo gaucho trông lịch sự của người phục vụ cá nhân.

“Señor Náo! Ông không thể nào tin – không thể nào hình dung chuyện gì đã xảy ra đâu, nhưng tôi được phái mang tin nhắn về cho ông. Ông phải hành động – ông phải hành động ngay tức thời!”

“Toàn bộ chuyện này là sao đây?” señor Náo lo âu hỏi.

“Senor de Lopez – họ bắt ông ấy rồi. 15 đứa cả thầy. Chúng tôi không còn cách nào – không làm gì được cả!”

Canuela đứng dậy. Cô thấy Alberto đưa cho senor Náon một mảnh giấy, ông ta cầm lấy và chậm rãi đọc.

Canuela không thể kiềm chế được nữa.

“Chuyện gì đã xảy ra? Chuyện gì vậy?”

“Bọn du kích quân, senorita,” Alberto trả lời. “Bọn du kích của Liên-đoàn-nhân-dân. Họ đã bắt giam senor.”

Cô nhận ra ngay đó là chữ viết của Ramón và trong thoáng chốc những hàng chữ ấy như nhảy múa trước mắt cô.

Tôi đã bị các thành viên của Liên-đoàn-nhân-dân bắt giữ. Họ đòi tiền chuộc một triệu peso, phân nửa số tiền phải giao bằng vàng. Họ cho tôi biết nếu tiền không được giao vào 12 giờ trưa mai, tôi sẽ bị bắn. Alberto có chỉ thị về địa điểm liên lạc với họ.”

Ramón de Lopez

Canuela chậm chạp đọc mảnh giấy và cảm thấy những từ ngữ đó không thể nào ngấm vào trí não cô.

“Không thể nào là sự thật! Không thể nào cả!” Senor Náon thốt lên hoài nghi.

“Đó là sự thật, senor,” Alberto rầu rĩ bảo đảm với ông. “Bọn chúng đến quá bất ngờ. Chúng tôi đang ra khỏi estancia. Chúng tôi phóng nhanh lắm, vì senor có ngựa mới.”

Anh ta hoa tay diễn tả.

“Dù cho ngựa còn sung sức, chúng tôi cũng không thoát kịp. Bọn nó đón đầu chúng tôi và thoát đầu chúng tôi không nhận ra chúng là ai.”

“Anh nói có 15 đứa?” Senor Náon hỏi.

“Khoảng 15 đứa, senor, có lẽ hơn. Tôi đâu có đếm. Lúc đó tôi rất là hoảng, rất sợ! Rồi chúng bao vây chúng tôi.”

“Lúc đó senor làm gì?”

“Ông ấy hỏi bọn nó muốn gì,” Alberto trả lời. “Chúng nói với ông ấy một lúc lâu. Tôi không nghĩ là có chuyện gì nghiêm trọng. Tôi chỉ nghĩ bọn nó nhờ senor giúp đỡ gì đó thôi.”

“Tôi hiểu được,” senor Náon xen vào. “Làm sao anh lại cho rằng senor, chứ không là ai khác, lại bị nguy hiểm?”

“Họ nói họ tranh cãi không phải vì cá nhân ông ấy,” Alberto giải thích, “nhưng vì họ muốn tiền. Vì vậy chúng quyết định bắt cóc người giàu đầu tiên nào ra khỏi thành phố mà không có người bảo vệ đi kèm.”

“Anh có mang súng lục chứ?” Canuela hỏi.

“Chỉ có hai người chúng tôi, senorita,” Alberto trả lời, “chỉ có hai thôi! Ngoài ra, khi chúng nó đang bao vây muốn bắn đi chẳng nữa cũng đâu có lợi ích gì.”

Anh ngưng lại rồi nói tiếp một cách áo nã.

“Chúng tôi chỉ có thể hạ hai đứa, nhưng bọn nó sẽ giết sạch chúng tôi.”

Quả thật là lý lẽ không thể nào có câu trả lời và Canuela nói.

“Vậy chuyện gì xảy ra khi senor nắm được ý bọn chúng?”

“Ông ấy yên lặng và bình tĩnh lắm, senorita. Ông ấy bảo bọn nó làm vậy chả có lợi lộc gì, nhưng tội nó không chịu nghe.”

“Rồi chuyện gì xảy ra nữa?” senor Náon vặn hỏi.

“Chúng nói chúng phải có một triệu pesos, và senor là người đề nghị tôi mang tin về.”

“Ông ấy muốn cứu anh khỏi bị bắt giữ.” Canuela nhận xét.

“Tôi hiểu được, senorita, nhưng tôi thà là đi chung với ông ấy,” Alberto đáp lại. “Nhưng ông ấy không cho, nên tôi phải quay về đưa tin cho senor Náon, senor sẽ biết phải làm cách nào.”

“Tôi sẽ biết phải làm gì à?” Senor Náon kêu lớn. “Nhưng tôi phải làm gì đây? Làm cách nào tôi có thể đưa cho bọn nó một triệu? Cái lũ hạ tiện – cái bọn cặn bã! Bọn chúng sẽ dùng tiền đó để mua thêm vũ khí giết thêm người!”

“Quân đội có thể làm gì không?” Canuela hỏi.

Senor Náon lắc đầu.

“Họ sẽ tấn công đám du kích nếu tìm được chúng,” ông trả lời, “nhưng đồng cỏ hoang ở khắp mọi nơi và một tên dê tiện như tụi nó chỗ nào chẳng chui rúc được.”

“Trước đây quân du kích có làm như vậy không?” Canuela hỏi.

“Năm ngoái họ bắt cóc một nhà chính trị,” senor Náon đáp lại. “Nhưng ông ta nghèo và đảng của ông không cho ông là người có ảnh hưởng quan trọng. Khi chúng nó không nhận được tiền, mỗi ngày chúng gửi một ngón tay về thành phố.”

“Ồ không phải như thế chứ!” Canuela kêu lên kinh hoàng.

“Cuối cùng thì tiền cũng gửi tới,” senor Náon tiếp tục, “nhưng nạn nhân xui xẻo đó thì mãi đời thiếu năm ngón tay.”

“Thật là kinh tởm... khủng khiếp... khủng khiếp quá! Canuela lẩm bẩm.

Cô nghĩ đến những ngón tay của Ramón chạm vào người cô tối qua và cảm giác lạ lẫm cô có được khi họ khiêu vũ với nhau. Thật không thể nào chịu đựng nổi khi nghĩ đến anh lâm vào cảnh tàn tật.

Cô thở sâu.

“Ông phải nghĩ cách lấy tiền ngay đi, senor Náon!” cô cố nài. “Vì senor thì con số đó đâu phải lớn lao gì.”

“Tôi không nghĩ là lớn lao,” senor Náon trả lời. “Tôi sẽ ra ngân hàng giải thích với họ.”

“Trước khi tôi đi bọn nó còn nói với tôi một điều nữa,” Alberto lên tiếng.

“Điều gì?” Canuela gặng hỏi.

“Họ nói rằng: ‘mang tiền tới một mình. Nếu mang lính hoặc cảnh sát theo, bọn ta sẽ giết senor.’”

“Điều đó thì mình cũng đoán được,” Canuela thấp giọng nói.

“Thật là nhục nhã!” Senor tức tối kêu lên, “quá nhục nhã rằng vào thời buổi này mà một quốc gia văn minh còn phải chịu những hành động vi phạm trắng trợn như vậy.”

Giọng ông vang lộng khi ông tiếp tục.

“Bọn nó cũng tự bôi tro trát trấu vào mặt bọn nó – là sự sỉ nhục với đảng của chúng! Đưa tiền cho chúng chỉ càng tạo điều kiện cho chúng gây tội ác dễ dàng hơn – càng ngày càng gia tăng khiến không chúng ta không có ngày yên ổn.”

“Nhưng trong lúc này mình phải cứu senor!” Canuela khê nói.

“Tôi sẽ đi ngân hàng.”

Senor Náon quay ra cửa nhưng Canuela ngăn ông lại.

“Nếu tôi là ông tôi sẽ không nói quá nhiều về những chuyện xảy ra,” cô đề nghị, “ngoại trừ có thể nói riêng với giám đốc ngân hàng thôi.”

Thấy senor Náon có ý đợi cô tiếp tục.

“Thế nào cũng có nguy cơ các thành viên chính phủ có thể sẽ suy nghĩ giống ông, rằng trao tiền cho du kích sẽ khuyến khích bọn chúng hơn nữa. Biết đâu họ sẽ nhất quyết phái quân đội đến cứu senor – trong trường hợp đó ông ấy sẽ mất mạng!”

“Tôi hiểu ý của cô,” senor Náo nói. “Tôi sẽ bắt giám đốc ngân hàng phải thề giữ bí mật. Khi nào trở ra có lẽ senor de Lopez sẽ có cách trừng trị bọn này.”

Ông ngưng lại rồi nói tiếp.

“Tôi hy vọng sau khi nhận tiền bọn chúng sẽ thật sự thả người.”

Canuela nín thở, vì cô chưa từng nghĩ đến điều đó. Đối với cô không có gì quan trọng nữa ngoại trừ anh được phóng thích.

Senor rời khỏi phòng và Alberto vẫn đứng đấy một lúc nhìn Canuela. Cô có cảm tưởng anh ta đang cố tìm từ ngữ để giải thích rằng anh ta không phải là người hèn nhát – anh ta không rút súng chỉ vì lúc ấy đã hết hy vọng. Cô thấu hiểu lòng kiêu hãnh của gaucho là họ không bao giờ thừa nhận bị đánh bại. Họ là bị giết còn hơn phải chịu đầu hàng!

Trước khi anh ta kịp lên tiếng cô nói thật khẽ.

“Tôi biết anh không thể làm gì hơn nữa, Alberto.”

“Tôi thà là chết vì senor – cô có nghe tôi nói không, senorita? Tôi có thể chết vì ông ấy! Nhưng lúc tôi rút súng ông ấy nói: ‘Đừng, Alberto,’ nên tôi biết ông ấy đã quyết như vậy.”

“Tôi chắc chắn ông ấy có ý như vậy,” Canuela nói. “Quăng bỏ mạng sống của anh thì thật vô nghĩa.”

“Cám ơn cô hiểu cho tôi, senorita.”

Anh ta toan đi ra khỏi phòng nhưng Canuela chặn lại.

“Anh nghĩ bọn họ đưa ông ấy đi đâu, Alberto? Họ sẽ giấu ông ấy ở đâu?”

Alberto so vai.

“Có nhiều chỗ lắm, senorita, gần đầm lầy, gần sông, hay là biển.”

“Nếu bọn chúng có 15 đứa,” Canuela nói, “và cộng thêm senor là 16, như thế thì khá đông. Cho dù đồng cỏ hoang cỏ mọc cao cũng không thể che kín bọn họ hoàn toàn.”

“Đúng vậy, senorita, nhưng tôi không cho rằng bọn nó sẽ đi đến đồng cỏ hoang. Lũ rác rưởi đó muốn nấu ăn, và cho ngựa nghỉ ngơi. Bọn nó sẽ nấp ở đâu đó.”

“Phải... nhưng ở đâu mới được?” Canuela hỏi.

Alberto lại đưa tay làm cử chỉ và định quay ra cửa.

“Khi anh bỏ đi, anh đi ngược về hướng thành phố. Vậy anh có nhìn lại không?”

“Có, senorita, tôi nhìn lại thấy bọn nó dong ngựa đi chung quanh còn senor thì ở giữa. Tôi đoán chúng sợ senor bỏ trốn.”

“Tôi chắc chắn bọn chúng nghĩ như thế,” Canuela tán thành. “Thế bọn chúng đi hướng nào? Đông hay tây?”

“Khi tôi nhìn lại lần đầu thì bọn chúng đi về hướng nam, senorita, và rồi tôi nhìn lại lần thứ nhì thì bọn chúng đã đi xa lắm, nhưng lại rẽ về phía đông.”

Canuela thở dốc.

Khi Alberto vừa nói đến đấy thì dường như có ai mách bảo cho cô biết bọn du kích đã đưa Ramón đi đâu. Cô tin chắc như thế nhìn thấu được sự việc.

“Nghe đây, Alberto,” cô hạ giọng nói, “anh sẽ chuẩn bị tinh thần tối nay đi với tôi để đi cứu senor chứ?”

Anh ta nhìn cô, đôi mắt đen gương to vì sửng sốt.

“Cứu ông ấy sao, senorita? Nhưng chúng ta đâu có biết bọn nó dẫn ông ấy đi đâu.”

“Tôi nghĩ rằng tôi biết... tôi đoán chắc tôi biết,” Canuela nói, “nhưng nếu cho mọi người trong nhà biết dự định của mình thì sẽ có sơ xuất. Họ sẽ cản mình.”

“Cô muốn nói là chỉ có cô và tôi, senorita, là có thể cứu được senor sao?” Alberto hỏi một cách ngờ vực.

“Chỉ có tôi và anh thôi, Alberto,” Canuela đáp lời. “Nếu có thêm người ngoài hai chúng ta sẽ rất nguy hiểm khi đến gần chỗ trốn của bọn du kích, chúng ta phải đi riêng.”

“Senorita, cô không nghĩ là sẽ báo cho senor Náo biết chứ?”

“Mình không nói với ai cả!” Canuela cương quyết, “anh phải hứa danh dự với tôi, Alberto, là anh sẽ giữ bí mật. Tôi hứa với anh đó là cách duy nhất chúng ta có thể cứu senor.”

“Để cứu senor tôi sẽ làm bất cứ điều gì!” Alberto khẳng định. “Bất cứ điều gì!”

Anh ta ngưng lại rồi chán nản nói thêm.

“Tôi biết người khác sẽ nghĩ sao khi họ nghe chuyện này. Họ sẽ cho tôi là đồ chết nhất nên mới bỏ rơi ông ấy. Và đúng ra tôi phải giết bọn người cầm tù ông ấy.”

“Anh đã làm đúng và đó là ý của senor muốn anh làm, và bây giờ tôi cần anh giúp. Tôi biết tôi có thể tin cậy ở anh.”

“Tôi sẽ làm theo lời cô, senorita.”

“Vậy hãy đi nghỉ đi,” Canuela nói. “Khi trời tối tôi sẽ gặp anh ở chuồng ngựa. Nhớ đừng nói với ai mình định làm gì. Chúng ta sẽ cần ba con ngựa.”

“Ba sao, senorita?”

“Một cho anh, một cho tôi, và một cho senor để cưỡi về nhà.”

Alberto lẩm bẩm.

“Tôi mong là cô tính đúng, senorita. Mang ông ấy về nhà không cần trả tiền chuộc là một chiến công lớn.”

“Không phải là vấn đề tiền bạc, nhưng một là để bọn du kích thành công sách hoạch âm mưu độc ác của chúng – hai là đánh gục bọn chúng.”

“Cô nghĩ mình có thể đánh bại tụi nó sao, senorita?”

“Nếu trong phạm vi con người có thể làm được,” Canuela trả lời, “anh và tôi sẽ đưa senor về nhà với chúng ta tối nay.”

Cô thấy mắt Alberto sáng lên và nói thêm.

“Không được hé nửa lời với bất cứ ai, Alberto. Anh hiểu chứ? Mọi việc sẽ tùy thuộc vào sự kín miệng của anh đấy.”

“Thề có Chúa, tôi sẽ không hé miệng với bất cứ ai!”

“Vậy tôi sẽ đến tàu ngựa ngay khi trời sụp tối.”

Alberto chào cô và đi ra khỏi phòng. Chỉ đến khi anh ta đi khuất Canuela mới nhận ra người mình đang run bần bật. Không hiểu tại sao cô vẫn chưa thể tin được Ramón bị phiên quân giam giữ, rằng anh sẽ cảm thấy bẽ mặt nếu phải nhượng bộ đòi hỏi của bọn chúng. Cho dù trả tiền chuộc, lấy gì bảo đảm bọn chúng sẽ không sát hại anh vì Ramón đã thấy mặt bọn chúng và biết chỗ chúng ẩn nấp.

Liệu bọn chúng trong hoàn cảnh đặc biệt nào đó sẽ sẵn lòng thả anh đi, vì biết rằng nếu chúng bị bắt tự do của bọn chúng chứ không phải là mạng sẽ bị thiệt hại không?

“Tôi phải tìm anh ấy bằng được!” Canuela thầm nghĩ, và bỏ về phòng.

Dolores đã soạn tất cả mọi rương đồ của cô, Canuela thấy hai bộ đồ đi ngựa treo trong tủ áo. Một bộ là của mẹ cô, rất trang nhã được may bởi thợ may London. Mặc bộ đó bà Arlington rất được ngưỡng mộ mỗi

khi bà cười ngửa. Còn bộ kia là của Canuela mặc lúc còn nhỏ, may theo kiểu Mexican bằng da mềm màu lá cây đậm, và váy da viền tua được xẻ chính giữa để cô có thể cưỡi ngựa hai hàng. Đi xa với ba cô mà cưỡi một bên hay mặc váy liền thì thật không tiện dụng, mặc như thế chỉ thích hợp cho các quý cô đi dạo trong công viên mà thôi.

Đi cùng với chiếc váy xẻ vào áo chemise lụa là một chiếc áo chên không tay bằng da viền tua. Canuela biết bây giờ cô đã quá lớn để mặc những kiểu như thế. Nhưng hiện tại điều quan trọng là cô cần phải đi nhanh và không bị vướng víu bởi bộ y phục thời trang.

Vì biết vài giờ nữa sẽ vô cùng hối hả mệt nhọc, cô ép mình phải nghỉ ngơi để tập trung toàn bộ sức lực cho những giờ phút sắp tới. Cô lại còn thấy mình cầu xin mong cứu được anh. Thật quá khó để nghĩ về anh như tù nhân, thậm chí còn kinh khủng hơn khi nghĩ đến cảnh anh bị tàn phế. Ngón tay bị chặt đứt bởi lũ người thô bạo dã man, bọn người chỉ chờ hững hờ theo dõi cảnh anh bị hành hạ.

“Chuyện đó không thể nào xảy ra với anh ấy được... không thể nào!” Canuela dốc lòng cầu nguyện.

Bản tính anh rất cao ngạo, rất chuyên chế – cho dù chỉ hình dung anh phải dưới quyền bọn du kích thôi cũng là điều không tưởng tượng được. Một lần nữa Canuela lại tự hỏi không biết bọn chúng có chịu thả anh không.

Tối qua anh ấy dường như trông uy nghi quá... rất uy nghi... trong lúc họ sóng bước bên nhau dọc theo lối đi giăng đèn màu. Tim cô đang đập rất nhanh, cảm giác cứ như họ vừa cùng nhau khiêu vũ, và cô đã nhận ra họ đứng sát bên nhau đến độ nào. Lúc đó cô cảm nhận thật rõ rệt sự gần gũi của anh, tuy nhiên khi ở trong vườn dù anh không chạm vào cô nhưng anh dường như vẫn thật gần.

Ngày mai anh có thể mất mạng!

Ý tưởng này thật hoang đường – nhưng vẫn có nguy cơ xảy ra!

“Tôi phải cứu anh ấy... tôi nhất định phải làm được!” Canuela tự bảo mình. “Ôi Chúa ơi, xin hãy giúp con! Hãy giúp con với!”

Những ngón tay cô đan chặt vào nhau khi cô hết lòng nguyện cầu, và đến khi thấy tay mình trắng nhợt vì siết quá mạnh cô biết vì sao mình cảm thấy quá đổi tuyệt vọng! Tại sao ý tưởng Ramón bị cầm tù cứ như lưỡi dao nhọn xoáy vào tim cô.

Cô biết mình đã yêu anh!

Cô yêu anh, nhưng tình yêu ấy len lỏi vào tim cô thật kín đáo nên cô vẫn chưa cảm nhận được. Trong một lúc lâu cô vẫn không tin đây là sự thật, rằng cô không chỉ theo dõi nên tình cảnh này và tưởng tượng ra cảm xúc của chính mình. Nhưng rồi cô nhận ra mình yêu anh từ lâu lắm.

Cô đã yêu anh khi họ ngồi giao đấu với nhau trong phòng ăn trên tàu hay bàn bạc giấy tờ vương vãi khắp nơi trong cabin. Cô đã yêu anh khi bế đứa bé trên tay và ngược lên thấy ánh mắt anh, ánh mắt ấy đã làm cho cô có cảm tưởng như hơi thở mình tắc nghẹn trong cổ.

Cô đã yêu anh đêm hôm qua khi họ khiêu vũ cùng nhau, và cảm giác tay anh chạm vào tay cô không phải là sợ hãi... mà là yêu đương!

“Sao mình ngu quá không biết được!” Canuela thầm trách mình.

Đột nhiên lòng cô quặn thắt đau đớn như viên đạn vừa xuyên qua thân thể cô biết tình yêu của mình như bị đóng dấu ấn tử nhục. Sao cô lại có thể đi yêu người từng phản bội ba mình? Người đã bỏ rơi ba, người là hiện thân của Judas đối với bạn bè cơ chứ!

Ramón de Lopez là kẻ phản bội! Là người đàn ông cô từng căm ghét! Là người đàn ông cô hằng ao ước phải chịu cảnh bị sỉ nhục, bị bẽ mặt.

Nhưng giờ đây cô lại yêu người đàn ông đó!

Và cô tuyệt vọng biết rằng bằng bất cứ giá nào cô cũng phải cứu anh ấy, cho dù cô có phải bỏ chính mạng của mình.

7. Chương 7

Sau khi rời khỏi thành phố đèn đuốc sáng choang đồng quê trống trải dường như tối hẳn cho đến khi Canuela dần dần quen mắt với bóng tối. Trên cao sao đang ló dạng và khắp vùng đất thẳng tắp mênh mông khoảng trời rộng bao la dường như trải ra đến tận chân trời vô định.

Chuyến đi êm thấm, tuy nhiên họ không thể đi nhanh vì Alberto không những điều khiển ngựa của anh ta mà luôn cả ngựa đem theo cho Ramón. Canuela hiểu rõ Alberto đang cho là cô lạc quan khi nói rằng senor sẽ trở về cùng với họ. Tuy vậy anh ta lo lắng đến nỗi người không chỉ cho an toàn của chủ mình, nhưng còn cứu vãn mặt mũi trước những lời bóng gió cho anh là kẻ hèn nhất.

Dù sao đi nữa cô cũng không bận tâm đến cảm giác của Alberto nhưng chỉ nhức nhối bản khoăn không biết cô có đoán đúng chỗ giam cầm Ramón hay không. Đạo trước ba cô rất quan tâm đến những phế thành của các nhà truyền giáo Jesuit, được thiết lập vào khoảng giữa thế kỷ 17. Hai cha con đã từng tham quan các tàn tích cổ xưa khi du hành khắp nơi trong Argentina.

Những phế tích quan trọng nhất được tìm thấy trong tỉnh Misiones, nhưng còn khá nhiều các di tích khác và một nơi đặc biệt gần thành phố Buenos Aires. Lionel Arlington đã giải thích cho con gái rằng trong Argentina người Spaniard từng gặp khó khăn trong lúc xâm chiếm và thành lập thuộc địa vì người Indian chủ yếu là dân săn bắn – không phải là người chuyên về đồng áng hay thợ thuyền.

Họ rất nhanh chân, trên đồng cỏ hoang bạt ngàn họ chạy nhanh không thua gì đà điểu, nên càng tạo cho họ lợi thế trốn thoát chủ nhân. Thế nên người Spaniard nhận ra điều chủ yếu là cần xây những nơi để giam giữ dân Indian ít hay nhiều như nô lệ và ép họ phải làm việc dưới sự quản thúc của những đốc công tinh mắt. Vì lẽ đó những trung tâm truyền giáo Jesuit là những phố nhỏ bên trong, bao quanh bằng những lớp tường thành được canh giữ chặt chẽ. Các trung tâm này ngoài việc chứa những tu viện hay nữ tu viện với các hành lang dài còn là nơi cầm tù các lao công Indian.

Canuela từng say mê bởi vẻ đẹp của những tàn tích vẫn còn lưu lại. Nét tráng lệ của những hàng cột và nền đá chạm nổi tỉ mỉ là công trình thủ công tuyệt diệu của người Indian. Phế tích cô đang tới hiện giờ và cũng là nơi cô đoán quyết bọn du kích lập thành tổng hành dinh là nơi biệt lập cách xa các con đường chính.

Trước đây ba và cô đã tình cờ khám phá ra nơi này trong một lần đi dạo. Phế tích nằm trong trung tâm của những lớp giậu gai tua tủa dày đặc rất khó cho người hay ngựa vượt qua. Nhưng hai cha con đã phát hiện một lối đi xuyên qua lớp rào cản thiên nhiên và Canuela nhận ra việc canh gác cổ thành thật dễ dàng chỉ cần phái hai người đứng canh ngay lối vào là đủ vì không có cách nào khác để tiếp cận thành.

Tuy nhiên kinh nghiệm nhiều năm dày công nghiên cứu đã dạy Lionel Arlington rằng nô lệ Indian có phương pháp riêng trốn thoát quân xâm lăng. Về quyền rũ của đồng cỏ hoang còn mạnh mẽ hơn cả nỗi lo sợ bị giết hay bị ngược đãi, và trong một số nơi người Spaniard phải thừa nhận bó tay vì không tài nào tiến hành sự nghiệp chinh phục với lực lượng nhân công càng ngày càng thất thoát.

“Làm sao họ trốn được hả ba?”

“Trong lúc họ chạm khắc các cột trụ chống đỡ cho tường, nền, hay bệ là những nét kiến trúc làm cho các tòa nhà của người Jesuit trở nên lừng danh, họ đào luôn đường hầm để trốn. Những lối đi ngầm này rất cần thiết đối với họ!”

“Nhưng rất nguy hiểm cho họ,” Canuela nhận xét.

“Bị phát giác có nghĩa là bị giết ngay lập tức và đã có vô số trường hợp xảy ra như thế,” Lionel Arlington đáp lại. “Nhưng chúng ta vẫn có thể tìm thấy trong các cổ thành những địa đạo đưa dân Indian ra đến đồng cỏ hoang yêu mến của họ.”

“Cho con xem một cái đi ba!” Canuela nài nỉ.

“Trước hết mình phải tìm đã con ạ,” Lionel Arlington hóm hỉnh trả lời cô con gái.

Tham quan cổ thành bên ngoài Buenos Aires không hơn tám lần thì Lionel đã khám phá ra bí đạo. Lần đó họ đắc thắng trở về báo cho bà Arlington và bà có hứa sẽ đi chung với họ lần tới để xem đường hầm bí mật mà họ vô cùng hãnh diện. Nhưng trước khi bà đi được thì vụ đàm tiếu của chồng bà đã nổ ra và họ phải về Anh.

Nhớ lại sơ đồ của phế tích, Canuela đoán chắc Ramón bị giam trong chỗ từng là khu vực trú ngụ của dân Indian trước đây. Tường thành ở đó dày hơn và có lẽ cứng cáp hơn vì không được trang hoàng, vẫn kiên gan chống lại sự tàn phá của thời gian.

Chỗ đây là căn phòng rộng gần giống như một cái hộp hình chữ nhật, phòng không có mái nhưng có lối thông ra khoảng sân chính của trung tâm. Kiểu xây như thế tiện lợi cho quân canh gác nhưng lại vô kế khả thi cho tù nhân bên trong tìm đường tẩu thoát trừ phi người đó có phương tiện leo qua được tường thành cao tới 20 feet, thậm chí nếu leo qua nổi anh ta cũng chỉ ra được tới hàng giậu gai bên ngoài.

“Thế nào đó cũng là chỗ señor bị giam!” Canuela tự nhủ rồi bất chợt lòng cồn cào vì e rằng nhờ bọn chúng đã ra tay phương hại hay hành hạ anh. Ngực cô nhói đau vì sợ hãi cho Ramón. Ngay trong lúc cô tự bảo mình cảm giác đó là sai và là sự bội phản lòng thương yêu của cô cho ba mình, cô vẫn biết không trở lực nào có thể dim xuống cảm giác ấy.

“Sao tôi lại ngu như vậy,” cô tự hỏi mình, “vì không nhận ra ở riêng với người đàn ông thu hút nhất Argentina thì sẽ không thể tránh được yêu đương với anh ta?”

Còn tình cảnh nào vô vọng hơn khi yêu người đàn ông mà có biết bao nhiêu phụ nữ trong nước sẵn sàng lao vào vòng tay anh ta trước khi anh ta lên tiếng yêu cầu?

Đối với anh cô chẳng có ảnh hưởng nào ngoại trừ là người hầu cao cấp. Như cô đã từng nói với anh là cô rất ý thức được vị thế của mình trong giai cấp của anh. Người Spaniard sẽ tuyệt đối không hạ thấp danh dự của mình bằng cách kết hôn với người địa vị xã hội thấp kém, và các đại gia tộc Argentines thường kết hôn qua lại với nhau và vô cùng tự hào về dòng tộc của họ còn hơn cả tầng lớp quý tộc Anh.

Lao vun vút vào màn đêm trước mắt, Canuela cúi kính tự hỏi.

“Tại sao tôi lại nghĩ đến hôn nhân?”

Cô quá thấu hiểu hôn nhân đối với cô là chuyện không tưởng. Trước đây cô từng đối diện với sự thật phũ phàng này và thậm chí nghĩ đến việc thành hôn với Ramón de Lopez lại thêm nực cười. Cô chỉ là một người bị xã hội ruồng bỏ – một thân phận cùng đinh – con gái của người bị kết tội phản quốc, vì lẽ đó cô không thể nào trở thành vợ của bất cứ người đàn ông tử tế nào.

“Nhưng tôi yêu anh ấy! Tôi yêu anh ấy!” lòng cô cứ tuyệt vọng thổn thức.

Chính vì thâm tâm quá đau đớn cô càng thúc ngựa chạy nhanh hơn cho đến khi cô nhận ra mình đã bỏ rơi Alberto mãi phía sau. Khi họ đi gần cả tiếng Canuela kéo cương cho ngựa chậm lại, khi thấy Alberto cũng lăm y hết bỗng dừng cô phát hoảng trong giây lát.

Nhớ cô quên đường đi thì sao? Lỡ như cô không tìm được cái mình cần tìm?

Rồi ở một khoảng ngắn đằng trước cô thấy chỗ mình trông đợi, bóng đen của những bụi lùm gần một tảng đá trông như bị một bàn tay khổng lồ ném tới trước. Đây là chỗ cô dự định để ngựa lại. Cô cho ngựa tới bên bụi cây vào trao dây cương cho Alberto, lúc này đã xuống yên.

“Anh ở lại đây!” cô thì thào dặn, “và nhớ giữ yên lặng. Tiếng động sẽ truyền đi đấy.”

Cô biết là anh ta cũng nhận thức được điều này nên không lên tiếng trả lời cô chỉ lẳng lặng gật đầu tỏ ý hiểu lời cô.

Cô tránh khoảng đất đầy bụi lùm lổm chổm nơi này cỏ cao không mọc được, nhưng cô biết vào ban ngày sẽ thấy được những loại hoa như bạc hà, cúc dại, và loại đậu có hoa. Cô đi tiếp tới chỗ đất gồ ghề hơn và hơi xuôi xuống. Giáo khu này được xây trên đồi, đồi ở miền này tuy không cao lắm nhưng trông nhô lên hẳn so với vùng đất chung quanh.

Ngay chân của con dốc cao thiên nhiên Canuela tìm chỗ mà ba và cô khám phá cách đây ba năm. Thông đạo bị che khuất bởi các bụi cỏ và cây dại vào mùa này đang mọc tràn lan. Nhưng những hòn đá mà họ dùng để chặn và lấp lối ra vẫn còn đó. Cô kéo từng hòn ra một, thận trọng không dám gây tiếng động, cho đến khi trước mắt cô hiện ra thông đạo tối thui, chỉ vừa đủ rộng cho một người chui vào.

Trước khi đi Canuela đã gắn đèn lồng vào yên. Loay hoay mãi vẫn không kiếm được cái nào, cuối cùng cô đành phải nhờ Dolores tìm giúp. Đó là loại đèn nhỏ những người chăn gia súc hay nông dân thường mang theo vào buổi tối, chỉ chứa một mẫu nến dày bao quanh là lớp kính cứng.

Cô bò vào bí đạo nhỏ, lấy thân người che đèn lại, và sau khi tiến thêm hai hay ba yards cô mới ngồi lên và châm đèn. Theo như cô nhớ, nóc hầm chỗ này cao hơn cho một người đi lọt nếu khom lưng.

Nóc hầm được đục từ đá, thợ thủ công lúc đó phải mất biết bao công sức mới có thể chôn sâu dưới mặt đất như thế vì thiếu thốn dụng cụ. Do tài nghệ xuất chúng của họ, đường hầm vẫn đứng vững qua ba thế kỷ. Vừa cầm đèn Canuela vừa di chuyển dọc theo hầm.

Lưng cô bắt đầu nhức khi cô trèo ngược mãi lên trên cho đến cuối cùng trước mặt cô xuất hiện lối đi hẹp dẫn xuống dưới đến tận một lỗ hổng nhỏ tương tự như miệng hầm cô chui vào lúc nãy. Cô xem xét lỗ hổng thật cẩn thận và đưa tay tìm cái đòn bẩy mà ba cô từng chỉ cho cô, đòn này có thể dời một tảng đá lớn ở chân tường bên trong căn phòng giam nô lệ, và được sáng chế tài tình đến độ nhìn từ bên trong không thể nào phân biệt được.

Tảng đá mở ra bí đạo giống những tảng đá khác ngay chân tường y như đúc. Nhưng khối đá này nằm trên một trụ xoay. Chính nhờ vào lòng kiên quyết và kinh nghiệm đúc kết từ các lần thám hiểm trước đã giúp ông biết chỗ dò tìm, và kết quả là họ đã khám phá ra đường trốn thoát của dân Indian.

Qua nhiều năm, đòn bẩy đã han rỉ, nhưng họ đã lau chùi sạch sẽ và tra dầu cho đến khi có thể dịch chuyển dễ dàng. Giờ đây Canuela chỉ có thể cầu nguyện vì kể từ lần hai cha con đến đây đòn bẩy chưa bao giờ bị khựng. Lỡ như nó có vấn đề, cô cũng không chắc mình dùng một tay có thể đẩy nổi.

Cô bỏ đèn xuống đất dùng cả hai tay đẩy và thấy tảng đá nhích đi một chút. Người cô căng thẳng khi bẩy đá vì lo sợ đến cuối cùng mọi việc trở thành công dã tràng. Nhưng bây giờ cô đoán chắc mình có thể dời được, việc còn lại duy nhất là xem cô đoán đúng chỗ giam Ramón hay không.

Cô thổi tắt đèn và đẩy cần như ba cô từng chỉ, cô cảm thấy tảng đá lớn chuyển động tới trước. Rồi cô nghe có tiếng nói. Tiếng đàn ông nói chuyện với nhau, tiếng cười vang lên hô hố, rồi thật bất ngờ là tiếng đàn guitar.

Canuela hít hơi. Thật không còn gì tuyệt hơn nữa!

Tiếng đàn sẽ át đi những âm thanh phát ra từ đá. Khối đá dầy cui nặng trĩu nhưng cô ráng đẩy rộng ra thêm chút nữa. Giờ thì cô thấy được ánh sáng và ngửi được mùi từ đám lửa và vị thuốc lá sống. Nhìn qua khe hở rộng chưa tới một inch, thoát tiên cô thấy phía tay phải những du kích quân ngồi quanh đám lửa nhóm trong sân. Ánh lửa soi rõ gương mặt họ, thô lỗ cục mịch, râu mọc tua tủa. Vài tên đưa chai lên miệng tu hay nhai nhồm nhoàm thức ăn nấu ngay trên đám lửa.

Thật chậm rãi Canuela mở khối đá thêm một tí nữa. Lúc này nhìn ra trước cô giật mình khi thấy Ramón ngay trước mặt. Anh đang ngồi trong bóng tối lưng dựa vào vách tường gần như đối diện với cô. Dù trong tư thế ngồi duỗi dài trên sàn chân mang giày ủng cao anh vẫn trông ung dung lịch lãm đến không ngờ. Cô thầm hỏi anh đang nghĩ ngợi gì, vì anh dường như không hề chú ý tới tiếng cười đùa của bọn người ngồi quanh đám lửa.

Cô lại đẩy tảng đá tới trước và ngay lúc đó cô nhận thấy tên gác với khẩu súng ngang qua gối đang ngồi dựa vào bức tường bên ngoài hướng ra đồng lửa, lưng hẳn quay về phía cô ngay mặt bên kia của lối vào phòng. Hẳn ngồi ngay vị trí đó nên nếu có ai muốn trốn cũng không thể nào vượt qua căn phòng như cái nhà tù thiên nhiên mà không bị phát giác.

Canuela nói khe hở rộng hơn nữa, đến bây giờ thì cô có thể luồn đầu và vai qua khe. Cô nhìn thẳng vào Ramón, nhưng thấy anh vẫn chìm đắm trong suy nghĩ nên chưa thấy cô hay tỏ ý quan tâm đến mọi chuyện xảy ra chung quanh. Cô phân vân không biết làm cách nào cho anh để ý. Rồi cô cảm thấy mình có thể dùng

thần giao cách cảm thu hút sự chú ý của anh. Nếu cô muốn anh nghĩ đến cô, chắc chắn sự hiện diện của cô ở đó bằng cách nào đấy sẽ ghi khắc vào tiềm thức của anh.

Cô đắm đắm nhìn anh và bởi vì không ngăn được lòng mình cô thấy mình thì thào.

“Em yêu anh! Em yêu anh lắm!”

Như thể cô đã nói lớn những từ ngữ đó, trong tích tắc cô đã thu hút được sự chú ý của anh. Cô thấy anh sững người, đầu ngước lên nhưng tinh tế không ngẩng lên quá nhanh hay có bất cứ hành động nào, chỉ nhìn chăm chăm về hướng cô.

Canuela đưa tay ra hiệu, rồi thụt lui cho anh thấy chỗ cô ngồi là lỗ hổng, trống lốc tối đen, như thể anh sẽ hiểu ra.

Ramón chậm chạp trở dậy, rồi ngáp dài và vươn vai.

Ngay cử động đầu tiên của anh, tên gác quay đầu lại.

“Nền đất chết tiệt cứng không chịu nổi!” Ramón cầu nhàu than phiền.

“Vậy ngài muốn gì, señor,” tên gác đáp lại, “giường nệm lông ngỗng hả?” Hắn phá lên cười khinh miệt.

“Đương nhiên là tôi muốn cái đó rồi,” Ramón trả lời.

“Nếu ngày mai một triệu pesos đưa tới biết đâu tôi sẽ sắm cho ngài một cái,” hắn châm biếm.

“Không chừng tôi bắt anh phải giữ lời hứa đấy,” Ramón đáp lại.

Anh dừng dừng bước qua phía bên kia tựa người vào vách tường gần lỗ hổng, rồi chậm rãi thả người xuống sàn và dùng gót giày khua âm ỉ trên sàn.

Tiếng đàn guitar vang lớn hơn và tên khảy đàn bắt đầu cất giọng ca một bản lời lẽ thật tục tằn. Mấy tên kia cũng nhào vào hưởng ứng. Tên gác cầm chai rượu bên cạnh đưa lên miệng tu. Ngay lúc đó Ramón xoay người và trườn vào lỗ hổng nhanh như cắt y như một con rắn.

Khoảng trống vừa đủ lớn cho anh luồn bờ vai rộng qua, và ngay khi anh chui vào bóng tối Canuela đưa tay ra nắm lấy tay anh kéo Ramón vào sâu hơn trong đường hầm. Cô bò vượt qua anh, và mò mẫm tìm cần đẩy để kéo tảng đá về chỗ cũ. Thật quá khó để đóng sát lại và cô toan nghĩ đến việc nhờ anh giúp. Nhưng thỉnh linh tảng đá chuôi vào chỗ, y như lúc trước sau khi ba cô tra dầu.

Giờ đây chỉ còn lại bóng tối, nhưng cô nghe được tiếng thở của anh. Cô lại bò vượt qua anh để tìm đèn. Canuela thấp đèn và giơ lên cao, trong ánh sáng cô thấy anh ngồi dưới đất chăm chú nhìn cô. Dưới ánh đèn chớp chờn trông anh thật cường tráng, tuấn tú và mắt ánh lên vẻ lạ lẫm khiến cô thẹn thùng.

Cô đưa cao đèn soi lối đi, rồi lẳng lẳng đi ngược xuống thông đạo thấp. Cô đi chậm vì biết khoảng trần thấp vô cùng bất tiện cho anh. Đường hầm này làm cho dân Indian, khổ người của họ nhỏ hơn nhiều so với Ramón và cô biết anh gần như phải gập người lại để theo sau cô.

Nhưng điều hệ trọng nhất hiện giờ là họ phải thoát khỏi đây nhanh chóng. Khi bọn du kích phát hiện anh mất tích chúng chắc chắn sẽ bắt đầu lục soát khu vực lân cận ngay lập tức. Thế nào bọn chúng cũng cho rằng anh trèo qua tường, dù giả thiết này là bất khả thi, và tìm cách chui qua hàng giậu lên ra ngoài đồng trống.

Bị bắt lại thì đúng đại họa, Canuela hiểu rõ điều đó, nên họ không thể phí hoài bất cứ giây phút nào. May mắn là đi xuôi xuống dễ dàng hơn đi ngược lên. Tuy nhiên Canuela lại cảm thấy họ đi quá lâu dù trên thực tế họ mất có vài phút trước khi đến được lối đi hẹp Canuela chui vào lúc ban đầu.

Gió lùa vào đường hầm mát rượi trong lành, Canuela thổi tắt nến và đóng cánh cửa đèn bé xíu. Tắt đèn xong cô toan bò ra trước, nhưng cô ngạc nhiên thấy Ramón giữ vai cô lại. Anh kéo cô sang một bên rồi tiến tới trước. Cô hiểu ngay anh làm thế là vì nếu có chuyện rủi ro anh sẽ là người đầu tiên ứng phó. Lặng lẽ theo sau anh, cô thấy bóng Ramón tương phản trên nền trời nạm đầy sao.

Cô bò theo anh ra đến miệng hầm và thấy anh đã đứng ở đó đón cô. Anh kéo cô đứng dậy, rồi khi cô vừa vươn thẳng người thì anh đã ôm chầm lấy cô và môi anh đập xuống môi cô. Từ nãy đến giờ vì quá chú tâm đưa anh thoát hiểm nên hành động của anh khiến cô hoàn toàn ngạc nhiên.

Trong thoáng chốc cô hãy còn ngẩn người sững sờ, trước khi cảm giác được làn môi ấm, mê mải của anh. Theo bản năng cô đưa tay như muốn chống cự. Nhưng bất chợt cô cảm thấy có luồng cảm xúc nào đẩy thật lạ lẫm, thật tuyệt diệu như xuyên suốt thân thể, quá đỗi ngọt ngào không ngôn từ nào diễn tả được. Cô không tài nào giải thích nổi, cảm giác này cô chưa từng biết đến bao giờ.

Đó là điều kỳ diệu, là niềm hưng phấn vô ngần, phi thường đến độ cô cảm thấy toàn thân mình như hồi sinh. Anh ghì cô sát hơn, sát hơn nữa cho đến khi cô như hòa quyện vào anh. Còn anh thì như một mảnh của trời đêm và tinh tú chung quanh, và họ đã nhập lại thành một với nhau.

Đến khi mặt đất dưới chân cô tan chảy, thế giới biến mất và trong tâm trí cô chỉ còn mỗi hình bóng anh, Ramón rời cô ra. Cầm lấy tay cô, anh kéo cô về hướng tảng đá nơi dấu ngựa.

Chắc anh hẳn đã biết nhất định phải là chỗ đó, Canuela thầm nghĩ sau đấy, vì anh không hỏi cô cần đi đâu còn cô thì không cách gì cất tiếng nói.

Cô chưa từng biết nụ hôn lại có thể tuyệt diệu đến độ thần kỳ, lạ thường đến thế! Thân thể cô rộn ràng, như bùng lên với niềm rạo rỡ huyền bí dưới làn môi chiếm hữu của anh.

Vẫn tay trong tay, họ tiến đến gần tảng đá và thấy Alberto đang đứng đợi đằng sau với đám ngựa.

“Senor!” Alberto thốt lên khe khẽ, giọng đầy hoài nghi.

“Suýt!” Ramón nhắc nhở anh ta nên thận trọng.

Anh bé Canuela đặt lên yên, đoạn leo lên ngựa của mình và chỉ trong tích tắc cả ba người đã phóng vút đi. Tình cảnh đó khiến cô hiểu hiểm nguy vẫn đang kề cận họ.

May mắn cho họ là ngựa của Ramón thuộc loại thượng đẳng, trong khi đó cô đoán chắc ngựa mà bọn du kích sử dụng là loại kém trừ phi bọn chúng cướp được giống tốt ở đâu đó.

Tuy vậy cô biết được anh đang sợ cũng như cô, rằng bất cứ lúc nào họ cũng có nguy cơ nghe tiếng đạn rít lên phía sau và bọn du kích từ cổ thành phóng túa ra.

Trong trời đêm chỉ có mỗi ánh sao soi đường họ khó lòng thấy được có ai theo sau hay không và rất dễ nhầm lẫn những cái bóng đen đen hay gió lùa trong cỏ là bóng người truy đuổi.

Không nói năng lời nào họ lại quay đầu nhìn ra sau và phóng như vũ bão không cách gì trò chuyện được dù họ có muốn đi chăng nữa.

Canuela cảm thấy không còn gì mừng hơn khi thấy được ánh đèn của Buenos Aires. Ánh sáng đó là đồng nghĩa với an ninh, yên ổn, và Ramón de Lopez đã thoát khỏi hiểm nghèo!

Ngay cả lúc này cô vẫn không thể nào chịu đựng nổi khi nghĩ đến anh có thể bị sát hại hay bị tàn phế bởi bọn người ngồi quanh đám lửa kia. Và cô cũng không bao giờ dám đoán quyết Ramón sẽ toàn mạng trốn thoát cho dù tiền đã trao ra.

Lũ đầu trộm đuôi cướp đó làm sao biết đến điều gì gọi là danh dự và Canuela biết rõ chúng sẽ không mạo hiểm để bị săn đuổi với cái giá tiền thưởng bắt giữ chúng treo lơ lửng trên đầu và khi người chúng cầm tù đã biết mặt bọn chúng.

Đến cuối cùng họ đã phi qua những con phố lát đá dẫn vào thành phố. Vào lúc khuya khoắt này chỉ còn lại vài ba người trên đường và chẳng mấy chốc họ đã tiến đến gần quảng trường thánh Martin.

Ramón xuống yên trước cửa nhà anh, ngay lúc đó cửa mở toang và có ánh đèn vàng ủa tới trước. Senor Náo đi chính giữa xung quanh là hầu hết người trong nhà tất cả túa ra tụ tập trên bậc tam cấp. Canuela nghĩ thầm chắc họ đã phát hiện cô bỏ đi, và thêm việc Alberto lấy đi ba con ngựa càng làm cho họ biết ý định của cô và Alberto.

Nhưng hiện giờ cô không có thời gian để suy đoán, vì tiếng hò hét chào đón đã nổ ra như vỡ chợ khi gia nhân gặp lại chủ họ. Ramón mỉm cười đáp lễ trong lúc đỡ Canuela xuống ngựa và họ cùng nhau bước lên bậc tam cấp tiến vào bên trong khách sảnh rộng lớn mát mẻ.

Như thường lệ mỗi khi người Argentine khích động là kèm theo tiếng ồn ào long trời lở đất. Ai nấy đều hỏi han, mọi người đều đồng loạt chuyện trò. Bầu không khí không hề đượm vẻ trịnh trọng, nghi thức cũng bị lãng quên. Trong khoảnh khắc này Ramón không còn là chủ của họ nhưng là người bình thường như họ, người vừa thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc một cách thần kỳ và giờ đây lại về đoàn tụ với họ.

“Chuyện là thế nào hả señor?” Sao ông thoát ra được? Señor Náo cứ hỏi đi hỏi lại. “Tôi đã chuẩn bị tiền cho ngày mai rồi! Thật không tin nổi là ông lại về được! Là ông đã trốn thoát!”

“Mọi việc đều là nhờ cô Gray,” Ramón đáp lại. Trong lúc trả lời anh nhận ra cô đã lên đi.

Canuela vội vã leo lên lầu bước dọc theo hành lang dẫn đến phòng mình. Cô không muốn nán lại để giải thích, cũng không muốn kể cho Ramón cô làm thế nào biết được đường hầm trong cổ thành. Trên đường về Buenos Aires cô đã nghĩ đến việc giải thích cho anh tại sao cô lại biết có bí đạo ở đó sẽ khó khăn đến dường nào. Cô có thể nói gì đây? Làm sao cô sáng chế được câu chuyện nào nghe thuận tai đây? Ngoại trừ sự thật, liệu anh có tin bất cứ lời nào cô nói không?

Cô vào phòng đóng cửa lại như muốn ngăn hết mọi nguy nan bên ngoài, nhưng lần này không phải vì Ramón mà vì bản thân cô. Nhìn xuống bộ áo đi ngựa cô thấy khắp người mình lấm đầy bụi từ thông đạo. Tóc cô rối bời vì bị gió thốc nhưng khi nhìn trong gương cô thấy mắt mình long lanh, hai cánh môi trông đỏ ửng, mềm mại, và dịu dàng.

“Vì anh ấy hôn mình,” cô thầm nhủ. Với nụ hôn của anh yêu đương dường như đã lóe lên ngọn lửa rực rỡ trong cô. Có lần nào trong đời cô có được cảm xúc như thế đâu, cảm xúc được cuốn đi mãi cho đến khi cô quên hết mọi thứ chung quanh, tất cả chỉ còn lại là môi anh áp sát vào môi cô.

Nhưng rồi cô biết mình đã đến lúc phải ra đi.

Cô không thể nào lưu lại trong nhà anh, muốn có anh, như cô chưa bao giờ ham muốn bất cứ điều gì trong đời, chỉ vì muốn anh hôn cô thêm một lần. Cô không muốn ở lại và thấy anh đuổi cô đi trong kinh hãi, có lẽ ghê tởm nữa khi khám phá ra cô là con gái của Lionel Arlington.

“Tôi phải đi cho mau,” tâm trí Canuela như điên lên.

Các rương đồ của cô đã cất hết trong tủ áo thông với phòng ngủ. Dolores đã dỡ hết đồ đạc và sắp ngăn nắp dựa vào tường và phủ khăn lên trên. Canuela khóa cửa phòng ngủ rồi cởi đồ đi ngựa và bắt đầu dọn đồ vào rương. Cô toan làm thì nghe có tiếng gõ cửa bên ngoài.

Canuela sững người lo lắng hỏi.

“Ai thế?”

“Là Dolores, señorita. Em đem cho cô ít thức ăn, señor nghĩ cô cần món gì đấy để giải khát.”

“Tôi mệt lắm, Dolores,” Canuela trả lời. “Tôi sắp ngủ rồi.”

“Vậy thì em nhắn với señor cô không muốn ai quấy rầy.”

“Cứ nói là tôi đã lên giường.”

“Em sẽ nhắn lại với ông ấy, señorita.”

Canuela nghe tiếng chân Dolores bỏ đi dọc theo balcony và tiếp tục thu dọn.

Lúc này đã gần ba giờ sáng. Canuela định nghỉ ngơi độ một tiếng rồi ra bến tàu. Cô biết nếu tới cảng trước sáu giờ cô sẽ dễ dàng kiếm được giường ngủ trên tàu. May mắn là cô đã mua vé khứ hồi, và số tiền mẹ muốn cô đem theo vẫn còn nguyên.

Canuela ngả lưng xuống giường, cô ngỡ là mình sẽ ngủ được nhưng không cách nào chợp mắt vì quá xúc động. Tuy thế nhưng trong cô có điều gì đấy cứ nổi lên chống đối ý tưởng bỏ đi, rời xa Ramón.

“Tôi muốn ở lại... tôi muốn ở lại...” tim cô cứ nhói đi nhói lại.

Nhưng tâm trí cô cứ bảo cô rằng đương nhiên là cô phải đi và đi ngay lập tức. Có lẽ Ramón sẽ không phát hiện việc cô bỏ đi cho đến lúc anh xuống dùng bữa sáng, đến lúc đó cô đã đi xa rồi. Tuy thế vì sợ bị phát giác Canuela thay y phục và chuẩn bị rời khỏi khi vừa qua năm giờ.

Những tia nắng vàng chưa chỉ đã tràn vào qua cửa sổ phòng ngủ, cô biết dưới đường đã xe cộ đã bắt đầu chạy. Cô rung chuông, chỉ mất độ mười phút sau là Dolores mặt mày còn ngái ngủ xuất hiện.

“Cô vừa gọi em à, señorita?”

“Tôi phải về Anh ngay, Dolores,” Canuela giải thích với cô gái. “Mẹ tôi trở bệnh nên cần tôi về.”

“Em lấy làm tiếc nghe chuyện buồn của cô, señorita, nhưng señor sẽ nói sao đây?”

“Ông ấy sẽ hiểu thôi,” Canuela đáp lại, “nhưng em phải giúp tôi, Dolores, tôi không muốn gây náo động. Tôi chỉ cần một anh gia nhân mang rương của tôi xuống dưới bỏ vào xe kéo.”

“Em sẽ xuống tàu ngựa kêu một chiếc cho cô, señorita.”

“Không cần... không cần như vậy đâu. Xe kéo chở khách bên ngoài là được rồi,” Canuela nói. “Càng ít người biết tôi đi càng tốt.”

Dolores nhìn Canuela ngạc nhiên nhưng không hỏi tới. Thay vì thế cô gái nhờ hai thanh niên khênh đồ cô xuống, và xe kéo cũng được gọi tới còn mau hơn cô mong. Hành lý đã chất sẵn đầu vào đấy, và thế là cô chỉ việc lên đường ra cảng.

“Nhớ đừng thưa lại với señor cho đến khi ông ấy xuống dùng bữa sáng nhé,” Canuela nghiêm giọng nhắc. “Có thể ông ấy sẽ phiền lòng vì không chào từ biệt tôi được, nhưng tôi không muốn nhận bất cứ lời chào hỏi nào.”

“Em hiểu được, señorita, vì cô đang lo cho mẹ cô,” Dolores thông cảm.

“Vậy thì phiền em làm theo những gì tôi yêu cầu,” Canuela nài nỉ.

Cô trao cho Dolores một đồng vàng quý báu của mình và vẫy tay chào cô gái Argentine xinh xắn đang đứng trên tam cấp cạnh hai chàng thanh niên trong lúc chiếc xe kéo lăn bánh.

“Đây là lời chào già từ của tôi,” Canuela thầm nghĩ, “già từ cung điện thánh Martin và luôn cả chủ nhân!”

Nghĩ tới Ramón là quá sức chịu đựng của cô, tuy nhiên cô vẫn cảm thấy môi của chàng ấn trên môi mình. Làn môi ấy thật nồng nàn, đòi hỏi và cô hoang mang tự hỏi thế anh cũng có cùng niềm ngất ngây say đắm như cô không. Rồi cô lại bảo mình ý tưởng ấy mới hoang đường làm sao.

Anh từng hôn bao nhiêu người đàn bà – quyến rũ có, xinh đẹp có, khêu gợi có, và đối với cô nụ hôn ấy chỉ đơn giản là thái độ biết ơn mà thôi. Chỉ là tự động bộc phát, một phản ứng của người vừa được cứu thoát khỏi vòng giam hãm, vừa suýt bị mất mạng thôi. Lúc ấy cũng như cô anh đã nhận ra tình thế hiểm nghèo đến độ không nói chuyện được, và chỉ còn cách cảm ơn cô bằng môi của mình và Canuela đoán chắc anh đã quên bằng rồi.

Tuy thế có điều gì đấy cô sẽ không thể nào quên được, cảm giác ấy sẽ khắc ghi trong thâm tâm cô mãi mãi. Cố không nghĩ đến tương lai nhưng cô hiểu cô sẽ không bao giờ cảm thấy được niềm say mê lạ lùng, quá đổi khó hiểu này nữa, đó là giây phút kỳ diệu khi cô như hoà tan vào bầu trời và những vì sao kia.

-o0o-

Cô sửng sốt khi nhận ra mình đã tới bến tàu, nhưng hài lòng thấy nhiều tàu bè đang chuẩn bị ra khơi. Phải khó khăn lắm cô mới tìm được người thư ký đang ngồi ngủ trong quầy bán vé.

“Phải, señorita, tàu Hibiscus (hoa dâm bụt) sẽ khởi hành vào lúc bảy giờ. Nửa giờ nữa cô có thể lên tàu.”

“Cảm ơn ông, señor.” Cô đưa vé cho ông ta và mọi sắp xếp được chu toàn sau đó.

Người phu khuân vác đã đem hành lý của cô trên xe kéo xuống và bỏ vào xe tải đồ đẩy lên cầu bắc đến tàu Hibiscus. Không ai được phép lên tàu cho đến tận bảy giờ. Đến đây cô mới phát hiện là tàu sẽ bị trì hoãn đôi chút. Cô nhìn đồng hồ tay và mỉm cười với người phu.

“Vậy tôi đành phải đợi thôi,” cô nói với ông ta.

Canuela ngồi trên thành chiếc xe đẩy, ngắm bến tàu mỗi giây phút qua đi thì lại càng trở nên tấp nập. Vào 6:30 người phu cái cộ gì đó rất lâu với một thủy thủ của tàu, rồi ông ta quay trở lại chỗ ngồi của Canuela.

“Lại trễ nữa, senorita.”

“Ồ, không chứ!” Canuela thốt lên sững sốt.

“Tôi e là như vậy. Họ gọi là trở ngại kỹ thuật gì đấy. Có nghĩa là không khởi hành đúng giờ được.”

Canuela khẽ thở dài bực bội.

Vấn đề trễ nãi này thì cô cũng không lạ gì. Tuy nhiên cô quá nóng lòng rời khỏi Buenos Aires trước khi Ramón xuống ăn sáng. Cô liếc nhìn đồng hồ lần nữa, trong một tiếng vừa qua gần như cứ mỗi mười phút cô lại xem giờ một lần.

“Vô ích thôi cô ơi,” người lên tiếng. “Cô không làm cho thời gian qua mau hơn đâu!”

Canuela bật cười và cảm thấy người bứt cẳng thẳng.

“Tôi phải ráng đợi thôi,” cô trả lời.

Ngay khi nói câu đó cô chợt nghĩ đến Maria. Đến Buenos Aires mà không ghé thăm Maria thì quả thật quá đáng.

“Chú làm ơn coi sóc hành lý hộ tôi được không?” cô nhờ ông ta. “Tôi muốn đi thăm bạn cách đây không xa lắm. Chỉ độ nửa tiếng thôi.”

“Được mà cô.”

Canuela biết chuyện đó cũng không làm ông ta lo lắng gì vì chỉ việc ngồi đấy không phải bận bịu gì. Thực ra ông ta còn thích thú nữa là khác. Ông ngoắc xe kéo vừa đến bến tàu cho cô và nói địa chỉ với tài xế.

Cô không biết chắc chỗ đó là nơi nào, nhưng người phu biết đường nên hướng dẫn cho bác tài xe kéo. Rồi đột ngột tỏ ra hào hoa ông giúp Canuela leo lên xe.

“Nhà số mấy cô?” ông hỏi cô.

“Số mười tám chú à.”

Thấy ông ta tận tình giúp đỡ cô vẫy tay chào ông trong lúc xe lăn bánh.

Nhà của Maria nằm trên con đường nhỏ, khá bẩn thỉu tồi tàn, chỉ cách bến tàu khoảng mười phút hơn. Canuela hơi e ngại lúc này hãy còn sớm chắc bà chưa thức dậy, nhưng khi cô gõ cửa bà vú già đã ra mở cửa. Bà đã ăn mặc tươm tất, mái tóc bạc được chải ra sau và đội cái mũ nhỏ mà Canuela vẫn còn nhớ kỹ.

Canuela tháo đôi kính đen xuống, trong khoảnh khắc Maria nhìn cô một cách ngỡ ngàng, rồi kêu lớn.

“Cô Canuela! Mia bambina! (cô bé của tôi) Thật đúng là cô chứ? Không thể nào đâu!”

Canuela ôm chầm lấy bà lão đáng thương nhỏ xíu và hôn bà.

“Chính là cháu, bà Maria! Cháu nghĩ bà sẽ ngạc nhiên lắm!”

“Tôi ngạc nhiên... tôi mừng lắm cơ... ngày hôm nay tôi vui quá!Ồ, mia bambina, tôi thường nghĩ đến cô đấy! Cô ra sao rồi... còn mẹ cô nữa?”

Bà kéo cô vào căn phòng nhỏ và mời cô ngồi, rồi lẳng xăng tới lui, pha café miệng nói không ngừng, nước mắt tuôn ra ướt đầm má.

“Tôi cứ ngỡ không bao giờ gặp lại cô nữa. Lúc cô đi trông cô buồn quá, mẹ cô thì khóc sùi sụt, còn ba cô...”

Maria chậm chậm mắt.

“Hàng ngày tôi đều nghĩ tới ông ấy và những lời đồn thổi độc ác gán cho ông, tôi nào tôi cũng quỳ xuống cầu nguyện cho ông cả.”

“Bà có biết là ba cháu đã qua đời không?” Canuela hỏi.

“Tôi có đọc báo,” Maria trả lời. “Cầu cho Đức Mẹ gìn giữ phần hồn ông ấy. Ông là người chính trực tôi không thể nào quên được.”

“Cháu cũng vĩnh viễn nhớ ba và cháu cứ ngỡ không bao giờ trở lại Buenos Aires nữa.”

“Nhưng giờ thì cô ở đây rồi,” Maria nói.

“Cháu sắp đi rồi, cháu chỉ đến đây vài ngày và giờ thì về lại Anh với mẹ cháu.” Cô cảm thấy không thể nào giải thích cho bà vì sao cô đến đây. Mọi chuyện quá phức tạp. Còn Maria chỉ bận tâm đến việc cô sắp rời khỏi.

“Cô sắp đi à!” bà thốt lên. “Ồ cô bé của tôi, thật quá tốt là tôi vẫn thấy được cô dù chỉ là một phút. Cô đúng là xinh đẹp, nhưng dạo đó lúc nào cô trông cũng giống như thiên thần.”

“Có phải bà từng gọi cháu như thế lúc cháu còn nhỏ xíu không? Nhưng giờ cháu lớn rồi, bà Maria, khó mà giống thiên thần được nữa.”

“Tôi hiểu cô ghét bọn người đối xử tàn nhẫn với người cha thân yêu của cô. Tôi cũng ghét bọn chúng lắm. Cho dù tôi đã xưng tội với cha về điều đó nhưng vẫn tiếp tục ghét.”

Canuela cảm thấy lệ chực trào ra nên lái câu chuyện sang hướng khác. Cô kể cho Maria chuyện mẹ cô bệnh, bà tới Thụy Sĩ ra sao và mọi hy vọng rằng bà sẽ được chữa trị như thế nào.

Canuela uống xong ly café.

“Bây giờ cháu phải đi, bà Maria. Gặp được bà cháu vui lắm. Cháu sẽ biên thư kể tỉ mỉ cho mẹ biết bà ra sao và trông như thế nào.”

“Nhấn với mẹ cô, lúc nào tôi cũng nhớ đến bà ấy và sáng tối đều cầu nguyện cho bà.”

Bà thở dài.

“Tôi già cả rồi, mia bambina. Chẳng còn gì ngoại trừ kỷ niệm. Kỷ niệm về cô, mẹ cô, và ba cô.”

Giọng bà dịu dàng khi nói đến Lionel Arlington và cô thấy được bà vú này cảm mến ba cô đến dường nào.

“Với tôi ông ấy là người tuyệt vời nhất trên đời. Xem này, tôi giữ hết mọi cái ông ấy cho tôi đấy.”

Bà mở cánh cửa của chiếc tủ kê trong góc phòng, và cầm một cái gói lên. Canuela thấy cái gói đựng những tấm thiệp Giáng sinh gia đình cô tặng cho bà hết năm này đến năm khác. Rồi còn những tấm thiệp họ gửi khi đi nghỉ lễ và cả những bức họa Canuela thỉnh thoảng vẽ, đó là những bản vẽ nhỏ cô mua vui cho ba mẹ.

Maria rất trân quý tất cả những kỷ vật này.

Rồi Maria lên tiếng, giọng bà ghen ngào.

“Và đây là món quà cuối cùng ông ấy cho tôi.” Bà kéo ra cái gói nằm trong cùng ngăn kéo và mở ra cho cô xem, Canuela thấy đó là tượng sứ nhỏ. Cô vẫn nhớ như in làm sao bà có được món đồ ấy. Tượng đó là một đôi, và khi phủ bụi trong phòng làm việc của Lionel Arlington bà lỡ tay làm rớt một cái vào lò sưởi rồi bật khóc vì sự bất cẩn của mình.

“Signor... signor... làm ơn tha cho tôi!” Bà khóc nức nở.

“Đừng lo lắng gì cả, Maria,” Lionel Arlington trả lời. “Nói thật tôi cũng không quan tâm nhiều đến mấy cái tượng đó.”

“Tôi sẽ mua đèn ông cái khác, signor. Tôi sẽ để dành tiền lương của tôi để mua.”

“Bà không cần làm như vậy,” ông đáp lại. “Thay vì thế hãy nghe lời tôi đem luôn cái kia đi. Như thế thì đâu còn ai nhớ đến chuyện rủi ro này nữa.”

Ông thuyết phục mãi Maria mới miễn cưỡng nhận lấy, nhưng hãy còn khóc tím tím về sự sơ suất của mình.

“Tôi luôn luôn cất kỹ trong ngăn kéo,” bà bảo Canuela. Nếu để trên lò sưởi tôi e sẽ làm rớt. Đó là kỷ niệm rất quý giá về ba cô đấy.”

“Ba cháu mừng là bà thích món đồ này,” Canuel nhẹ nhàng nói.

Maria toan gói cái tượng sứ lại, đột nhiên Canuela kêu lên khe khẽ và chìa tay ra.

“Tấm giấy này là cái gì vậy, bà Maria? Bà tìm thấy ở đâu vậy?”

Chính cô cũng nghe thấy giọng nói của mình lạ lùng làm sao.

Maria nhìn xuống tờ giấy gói đồ.

“À tờ giấy này tôi thấy trên sàn phòng khách. Khi ba cô cho tôi bức tượng tôi nhìn quanh tìm cái gì để gói thì thấy miếng giấy này nằm gần sọt rác đựng giấy rác – không phải là trong đấy mà nằm gần đấy. Tôi nghĩ đấy chắc là giấy bỏ đi. Tôi làm điều gì sai à?”

Canuela thở sâu.

“Không có gì đâu, bà Maria, nhưng tôi có thể lấy lại tờ giấy đó không.”

“Đương nhiên là được, mia bambina. Cô giữ đi! Cô có chắc là tôi lấy tờ giấy này không có vấn đề gì chứ? Lúc đó nó nằm trên sàn.”

“Phải, có vấn đề!” Canuela trầm nghĩ. “Miếng giấy nằm trên sàn vì chắc bị thổi đến đó. Bay khỏi bàn của ba rồi rớt gần giỏ rác, vì đó đã gây nên hậu quả tày đình là một vụ phỉ báng lớn nhất trong lịch sử ngoại giao ở Buenos Aires!”

Tờ giấy đó chính là tấm bản đồ bến cảng ghi chú các vị trí phòng thủ mà Maria đã đem bao cái tượng sứ. Vì tấm bản đồ này mà Lionel Arlington đã bị cáo buộc thông đồng với người Mỹ! Địa đồ này cùng với lời buộc tội của những đồng nghiệp đã phá hủy sự nghiệp của ông và đẩy ông vào chỗ chết.

Cô đón lấy tờ giấy từ tay Maria và vuốt thẳng ra. Trong thoáng chốc cô cảm thấy quá đau đớn vì hiểu ra nó mang ý nghĩa gì. Rồi cô đứng dậy.

“Giờ cháu phải đi rồi, bà Maria.”

“Cô ra tàu à, cô Canuela?”

“Không bà ạ. Cháu tới sứ quán Anh.”

Cô ôm choàng lấy bà và nói.

“Cám ơn bà, bà Maria. Cám ơn nhiều. Bà đã cho cháu món đồ cháu cần biết bao.”

Maria không hiểu lời cô nói nhưng bà bật khóc khi Canuela ra xe kéo đi khuất bóng.

Cô chỉ cho tài xế đường đến sứ quán. Trên đường đi họ lái ngang qua bãi rác và cô gỡ đôi kính đen quăng ra đó.

Hành động đó là một biểu thị!

Khi bước đến bên ngoài khung cửa quen thuộc của sứ quán cô có cảm giác mình như cao hơn, cảm ngẩng cao hãnh diện hơn bao giờ.

“Làm ơn cho tôi gặp công sứ ngoại giao Anh quốc ngay,” cô nói với người hầu.

“Tôi e rằng không được, senorita, trừ phi cô có hẹn trước.”

“Ngài ấy sẽ gặp tôi, xin ông cho tôi biết tên ngài.”

“Tên của ngài là sir Edward Morton, nhưng ngài sẽ không gặp cô đâu, senorita.”

“Sir Edward!” Canuela thì thào lập lại, rồi cương quyết nói.

“Nhờ ông vào thông truyền với sir Morton là có cô Canuela Arlington ở đây.” Cô nói bằng giọng uy quyền khiến người đàn ông sau khi chỉ đường cho cô vào phòng đợi, tuân lời cô vào nhả tin ngay.

Canuela ngồi đợi trong phòng, ánh mắt cô thật rạng rỡ.

Sir Edward Morton là một trong những bạn bè lâu đời nhất của ba. Ông từng ở Buenos Aires lúc cô còn nhỏ và sống trong sứ quán Anh tại Madrid, rồi về sau gia đình cô lại chuyển về Argentina. Ông lớn tuổi hơn Lionel Arlington nhưng cả hai có nhiều sở thích chung. Khi còn bé Canuela thường gọi ông là “chú Edward” vì ông gần như trở thành một thành viên của gia đình.

Cô không lấy làm ngạc nhiên khi chỉ vài phút sau gia nhân quay ra bảo cô sir Morton muốn gặp cô ngay. Ông ta đưa cô đi ngang qua lối đi dài của sứ quán dẫn đến tư thất của công sứ nằm phía sau tòa nhà, trông ra sân giữa. Người hầu mở cửa cho cô và Canuela thấy sir Edward, người đàn ông gương mặt dễ coi với mái tóc xám đang đứng ngay cửa sổ.

Cô khẽ kêu lên và chạy băng qua phòng đến bên ông.

“Canuela!” ông thốt lên mừng rỡ. “Cháu đang làm gì ở đây thế? Chú cứ nghĩ người hầu đã nhầm lẫn khi báo tên cháu.”

“Ồ, chú Edward! Giá mà chú biết gặp lại chú tuyệt đến cỡ nào... chú xem đi cháu mang tới cái gì cho chú.”

Cô vừa nói vừa đưa ra tấm bản đồ. Sir Edward đón lấy và nhìn chăm chăm vào tờ giấy nét mặt sững sờ.

“Cháu tìm thấy cái này ở đâu? Làm sao cháu có được?”

“Maria cất giữ đấy!Ồ chú Edward, dường như là không thể nào, nhưng bà ấy cất tấm giấy! Chú còn nhớ bà Maria chứ?”

“Có chú vẫn nhớ bà ấy.”

“Bà dùng giấy này gói cái tượng ba cho bà. Bà thấy trên sàn cạnh giỏ rác. Tấm giấy vẫn ở bên bà từ bấy lâu nay!”

“Thật không thể nào tin nổi! sir Edward nói. “Nhưng cháu ở đâu bao lâu nay – cháu và mẹ cháu? Chú đang kiếm hai người – dò tìm hai người. Cháu và mẹ cháu hoàn toàn biệt tăm biệt tích!”

“Mẹ con cháu cảm thấy nhục nhã và quá rối loạn trước cái chết của ba cháu.”

“Chú hiểu được. Cháu à, bộ ngoại giao muốn hiệu chỉnh.”

“Hiệu chỉnh?”

Ông gật đầu.

“Janson Mandell bị tai nạn xe năm ngoái. Trước khi chết ông ta đã thú nhận.”

Canuela nín thở.

“Ông ta thú nhận là đã vu khống ba cháu tội mưu phản,” sir Edward tiếp tục, “vì cảm thấy ba cháu đã sỉ nhục ông ta.”

“Cháu cũng có cảm giác là mọi chuyện sẽ như thế,” Canuela gần như thì thầm.

Sir Edward nhìn xuống tấm bản đồ.

“Vật duy nhất thất thoát là bản đồ, và bây giờ bộ ngoại giao sẽ khôi phục danh dự cho ba cháu, và đương nhiên là sẽ trợ cấp cho mẹ cháu.”

“Nhưng điều đó đâu có làm ba... sống lại được.”

“Chú biết, nhưng sẽ tạo điều kiện dễ dàng hơn cho mẹ con cháu. Mẹ cháu đang ở đâu?”

“Mẹ đang ở Thụy Sĩ,” Canuela đáp lại. “Mẹ cháu có bệnh, chú Edward à, nhưng tin này sẽ làm cho mẹ hồi phục nhanh hơn. Mẹ lo lắng mỗi mòn vì ba.”

“Ồ Thụy Sỹ?” sir Edward lập lại. “Thật tình cờ đấy, Canuela, chú sẽ đi Thụy Sỹ tuần tới. Chú có thể đến thăm mẹ cháu và giải thích cho bà ấy mọi chuyện xảy ra.”

“Như thế tuyệt lắm chú à!” Canuela reo lên. “Chú biết là mẹ lúc nào cũng cảm mến chú mà.”

“Chú cũng thế. Chú lúc nào cũng yêu thương mẹ cháu hơn bất cứ người nào trên đời.”

“Đó có phải là nguyên nhân chú không bao giờ kết hôn không, chú Edward?”

Ông gật đầu và đột nhiên Canuela chồm tới trước hôn lên má ông.

“Chú Edward yêu mến... có lẽ sau bấy lâu chú và mẹ có thể tìm lại đôi chút hạnh phúc bên nhau. Mẹ rất cô độc... cô độc kinh khủng kể từ khi ba mất.”

Vòng tay Sir Edward siết chặt quanh vai cô. Ông không nói năng gì nhưng Canuela hiểu ông khó lòng nói nên lời trong lúc này.

Vừa khi đó có tiếng nói gây gỗ vang lên trong hành lang và thỉnh linh cửa bật mở. Ramón xuất hiện ngay đó và Canuela biết gia nhân đang cảnh báo anh vào. Anh đứng nhìn cô chăm chú, vẻ mặt thật khó hiểu.

“De Lopez!” Sir Edward vui vẻ thốt lên. “Ông đến thật đúng lúc. Có tin đấy – thực ra là tin rất hay. Tôi biết ông sẽ mừng đến chừng nào.”

Ramón không trả lời và sir Edward tiếp tục nói.

“Ông đã đấu tranh rất hăng say để chứng minh Lionel Arlington vô tội, và bây giờ mắt xích cuối cùng đã được khám phá. Tắm bồn đồ!”

Ông vừa nói vừa giơ tấm giấy lên và nói thêm một cách hân hoan.

“Tắm bồn đồ mà tất cả chúng ta tìm kiếm hết sức cam go!”

“Bồn đồ từng ở chỗ nào?”

Từ ngữ dường như kéo mãi mới thoát khỏi môi Ramón, mắt anh vẫn hướng về Canuela.

“Canuela vừa tìm ra...” sir Edward bắt đầu giải thích nhưng lại nói.

“Tôi quên mất – hai người chưa biết nhau. Canuela, đây là Ramón de Lopez – người bạn rất thân của ba cháu – ông ấy luôn tin rằng ba cháu đã bị vu cáo và bị ngược đãi một cách phi lý. Ramón, còn đây là Canuela Arlington – con gái của Lionel Arlington.”

“Chúng tôi từng gặp nhau!” Ramón cất tiếng.

“Chuyện chú sẽ làm,” ông nói với Canuela, “là gửi điện tín ngay lập tức đến bộ ngoại giao nhắc với họ bản đồ đã được hoàn lại, và giờ đây họ không còn ngăn trở nào nữa để thông báo với công chúng giải trừ mọi đối trá chung quanh ông ấy. Chú biết họ sẽ thực hiện, vì chú đã nói chuyện với bộ trưởng ngoại giao lần rồi khi chú về Anh.”

“Tôi cũng nói chuyện với ngài ấy rồi,” Ramón đáp lại, tiến sâu hơn vào trong phòng, “và trong lúc còn ở Anh tôi đã nhờ thám tử tư cổ khám phá tung tích của bà Arlington và con gái của bà, Canuela.”

“Tại sao anh lại làm chuyện đó?” Canuela thắc mắc.

“Vì anh tin tưởng ở ba em,” anh trả lời cô.

“Nhưng anh chưa bao giờ trả lời thư của ba,” cô chất vấn. “Ba em viết thư nhờ anh giúp nhưng anh không hồi âm một lần nào.”

“Lúc đó anh đang ở Uruguay, vì bất ngờ có chuyện phải đến đó, khi anh trở về thì nhận được thư ba em, nhưng chuyến tàu đưa gia đình em về Anh đã rời bến.”

Canuela thở dài. Lời giải thích dường như rất đối hợp lý, nhưng cả mẹ và cô đều không nghĩ đến. Họ đã thừa nhận anh đã chống lại ba cũng như tất cả những người từng mang-danh-là-bạn-bè của ba từng làm.

“Giờ thì, Canuela,” sir Edward lên tiếng, “cháu phải giải thích cho chú biết cháu đang làm gì ở Buenos Aires và hiện đang ở đâu?”

“Cô ấy đang ở với tôi,” Ramón trả lời thay. Giọng nói anh đầy kiên quyết và uy quyền.

Khẳng định như thế có nghĩa là không còn điều gì để tranh luận nữa!

Cô sẽ ở lại với anh!

8. Chương 8

Ra đến bên ngoài sứ quán Canuela thấy một chiếc Cabriolet tứ mã đang đợi. Đây là kiểu xe đời mới nhất cô chưa từng thấy trong Buenos Aires nhưng cô biết loại xe này được ưa chuộng ở London như là phương tiện đi lại nhanh chóng, lịch lãm. Thân xe rất nhẹ, bánh lớn, chạy rất nhanh nhưng rất đầm qua các con đường lồi lõm.

Nhưng dù sao đi nữa cô lấy làm ngạc nhiên thấy Ramón lái bốn ngựa vào trung tâm Buenos Aires. Anh giúp cô leo lên xe, và mã phu đang giữ ngựa cũng nhảy lên phía sau họ. Đi như thế này có nghĩa là người hầu sẽ nghe được họ trò chuyện, tuy vậy cô lại mừng có gia nhân vào lúc đó.

Canuela biết thế nào cũng phải giải thích cặn kẽ với anh và Ramón cũng có nhiều chuyện hỏi cô. Nhưng trong lúc này cô quá phấn chấn, vui mừng không thể tả vì danh dự ba cô đã được khôi phục. Tâm trí cô choáng ngợp không nghĩ nổi đến chuyện nào khác ngoài bóng đen ảm đạm che phủ mẹ con cô đã bị xua đi tan tác. Giờ thì không cần phải lẩn tránh, không cần mai danh ẩn tách, và cô hãnh diện trở về thân phận của chính mình!

Ramón de Lopez cho ngựa chạy tương đối chậm qua dòng xe cộ như mắc cửi, nhưng tài nghệ của anh không chê vào đâu được. Rồi Canuela lấy làm ngạc nhiên khi họ không rẽ vào quảng trường St. Martin nhưng xuôi xuống con đường dài dẫn ra ngoại thành.

Cô nhìn anh dò hỏi, tuy nhiên cảm thấy hơi sợ trước nét mặt đường như khá nghiêm nghị của anh. Cô thầm nghĩ có lẽ anh đang giận cô, nhưng cô lại tự hỏi mình thế thì có vấn đề gì. Bây giờ anh đã biết cô là ai, họ có thể mặt đối mặt bình đẳng và cô không cần phải e dè xem chừng tâm trạng anh ra sao hay bực bội với cô như thế nào.

Rồi cô nhận ra trước đây nếu như cô dễ bị thương tổn ra sao thì bây giờ lại càng hơn thế nữa. Vì cô yêu anh, trong quá khứ cô tự nhủ anh chỉ mua công sức của cô, thì giờ đây cô bị ràng buộc vào anh bằng mối quan hệ còn thâm sâu hơn nữa. Yêu đương đó khiến cô cảm thấy yếu đuối bất lực chỉ vì cô đang kề cận anh.

Họ ra đến ngoại ô và sau cùng cô không thể nào dần được lòng hiếu kỳ được nữa.

“Mình đang đi đâu?” cô hỏi anh.

“Đến estancia.” (trang trại) Trong lúc anh trả lời thì có bốn người đàn ông xuất hiện. Canuela ngược nhìn nhóm người mới tới, lòng đột nhiên lo sợ trước khi nhận ra họ trang phục theo kiểu những tay chân bò làm việc cho Ramón. Người và ngựa gắn đầy những bạc. Yên khảm bạc, cương cũng gắn bạc, và đến áo khoác của họ cũng viền bạc. Cô còn thấy ai nấy đều đeo súng lục và dao găm ngay thắt lưng. Như đoán được cô đang nghĩ gì Ramón giải thích.

“Anh không muốn mạo hiểm, như em thấy đây mình được bảo vệ kỹ lưỡng để tránh bị tập kích.”

“Vậy thì em yên tâm,” Canuela thì thào.

“Không phải vì bọn người đã bắt cóc anh sẽ gây trở ngại cho mình,” Ramón tiếp tục. “Chúng đã bị quân đội và những người không muốn có thêm tội ác đau lòng bắt giữ tối qua, bọn chúng chắc chắn sẽ tha hồ gõ lịch trong tù.”

“Tôi ác gì?” Canuela hỏi tới.

“Có ba người đã bị giết!” anh bình thản trả lời.

Cô cảm thấy tim mình như muốn ngừng đập khi hình dung đến cảnh anh suýt mất mạng. Một lần nữa như đoán được ý nghĩ của cô, anh nở nụ cười mà cô thấy thật quyến rũ rồi nói.

“Hoàn toàn là nhờ em mà anh được ở đây, nên anh không muốn có bất cứ rủi ro nào xảy ra cho bản thân anh – hay là em.”

Cách anh nói chữ cuối cùng ẩn chứa điều gì đấy khiến cô e thẹn quay đi, mắt nhìn vào đàn ngựa.

Rồi anh nói thêm giọng hóm hỉnh.

“Phòng trường hợp em lo lắng về hành lý của em, anh đã chuyển mấy rương đồ đi trước rồi.”

“Anh tìm được à?”

“Anh tới bến tàu và nghe phu khuân vác ở đó nói em đi rồi. Gia nhân đã theo chỉ thị của anh lấy hết hành lý và gửi đến estancia trước.”

Canuela rất muốn nói cô ao ước được tham quan estancia biết bao nhiêu, nhưng không hiểu vì lý do gì cô không cất tiếng nói.

“Bà bảo mẫu người Ý của em nói cho anh biết em đã đến sứ quán Anh,” Ramón tiếp tục. “Và cũng cho anh biết em là ai.”

Thêm lần nữa Canuela thấy mình không tìm được lời để nói. Cô biết thế nào mà phu cũng nghe họ nói không sót một chữ, và mọi câu hỏi đang ủa đến trong tâm trí cô thì lại quá riêng tư không thể để gia nhân nghe được.

Dường như hiểu được ý cô, Ramón ngừng nói chăm chú điều khiển ngựa chạy với tốc độ phi thường, trong lúc nhóm người hộ tống cũng vào nước đại bên cạnh xe. Họ để lại đằng sau cảm vắng mây bụi đang là đà đáp xuống đám cỏ uốn lượn mềm mại trên đồng cỏ hoang.

Thoạt tiên trang trại chỉ trông như một cái bóng màu tím nơi chân trời, dường như lấp lánh trong nắng như là một hòn đảo nổi lên giữa biển. Rồi quang cảnh đầu tiên của hàng bạch dương Lombardy già cỗi hàng thế kỷ hiện rõ phía xa xa. Khi họ đến gần hơn Canuela thấy được những tàn cây keo, đào, mộc qua, và cherry. Một số cây đã bắt đầu đơm hoa trông tuyệt đẹp, và cô nhận thấy cây cối bao quanh estancia chắc phải kéo dài đến khoảng nửa dặm mỗi bên. Kế đến là một con đường dài dăm bóng mát dẫn quanh co đến tòa nhà. Khi thấy ngôi nhà cô nhớ ba mình từng kể đấy là một trong những estancias đẹp nhất trên toàn thể Argentina.

Trong khu vườn bao quanh nhà, hoa cỏ đua nở rực rỡ dưới ánh nắng đẹp không bút nào tả xiết. Estancia có hai tháp cao mỗi bên, nên có dáng dấp như kiến trúc thời trung cổ. Mặt tiền của tòa nhà là hàng cột được chạm trổ và những khung cửa hình vòng cung thật tráng lệ như cô từng hình dung.

Ramón gò cương một cách điệu nghệ cho ngựa dừng trước cửa, và ngay lập tức một nhóm gia nhân túa ra chào đón họ, người thì chạy đến chỗ đầu ngựa người thì hối họ vào hành lang mở tối mát mẻ thơm ngát hương hoa. Qua khỏi hàng lang Canuela thấy sân trong với một đài phun nước còn đẹp hơn cả đài nước ở quảng trường St. Martin. Cô quay qua Ramón muốn biết anh có dự định gì cho cô.

Thật bất ngờ anh đưa tay cầm lấy tay cô.

“Tối qua em ngủ ít lắm,” anh nói với giọng thật dịu dàng âu yếm. “Anh đề nghị em vào phòng nghỉ ngơi. Đám cưới của mình sẽ tổ chức vào bảy giờ tối nay.”

Lời lẽ này quá đổi bàng hoàng khiến Canuela chỉ biết nhìn anh đắm đắm, mắt xoè tròn trên gương mặt xanh xao. Anh nâng tay cô lên và Canuela thấy môi anh áp trên làn da mình. Những ngón tay cô vô tình siết chặt lấy tay anh như đứa bé sợ hãi những điều trước mặt.

Rồi một giọng nói quen thuộc vang lên bên cạnh cô.

“Senoriata, làm ơn đi theo em. Em chỉ đường cho cô đến phòng ngủ.”

Người vừa nói chính là Dolores, và Canuela thấy dường như cô hầu đã kéo mình đi. Dù có bao nhiêu điều cô muốn nói và nghe từ Ramón, nhưng cô lại không thể làm nổi điều gì ngoại trừ nổi gót theo cô gái.

Khoảng sân họ vừa đi ngang còn đẹp hơn những gì cô từng hình dung bất kỳ estancia cổ xưa nào có được. Không những được trang hoàng với đài nước mà còn có các pho tượng, các vại sành, được lát gạch rất trang nhã toàn bằng cẩm thạch trắng, sáng lóng lánh bên những cụm hoa tươi thắm.

Phòng ngủ Dolores chỉ cho cô rộng rãi, sơn trắng, rất mát mẻ, và có màn che nắng. Trời vẫn còn tương đối sớm nhưng cô biết lát nữa nắng sẽ gắt hơn.

“Em vẫn chưa soạn đồ ra, senorita,” Dolores lên tiếng, “nhưng senor bảo cô cần ngủ, nên em sẽ dỡ hết ra trong phòng khác.”

“Tôi... ngạc nhiên thấy em... ở đây, Dolores.”

“Senor biết em sẽ chăm nom quần áo của cô cẩn thận hơn người lạ,” Dolores giải thích.

Khi cô bắt đầu giúp Canuela cởi bộ áo mặc đi đường thì nghe có tiếng gõ cửa. Bên ngoài người hầu đã mang khay đựng thức ăn và rượu đồ tối. Canuela định nói cô không cần gì cả, nhưng lại thôi vì nhận ra mình đang đói. Sáng nay cô không dùng bữa và tối qua cũng chỉ ăn chút ít. Ngoài ra, Dolores cứ nhất định rằng cô phải làm theo lời senor và Canuela hãy còn cảm thấy bối rối để tranh luận.

Cô vẫn chưa hết hoang mang cho đến khi Dolores rời khỏi phòng. Đến cuối cùng cô được ở một mình trong căn phòng mờ tối mát mẻ và bắt đầu suy nghĩ một cách mạch lạc.

Ramón đã nói rằng đám cưới của họ sẽ tổ chức tối nay!

Sao anh có thể sắp xếp mọi chuyện mà không bàn bạc với cô hay thậm chí ngỏ lời cầu hôn? Nhưng khi nghĩ đến anh, cô biết cô chẳng thiết chuyện gì khác ngoại trừ được ở trong vòng tay anh, cảm giác được môi anh trên môi cô như anh từng hôn cô tối qua.

“Tôi yêu anh ấy! Rất yêu anh!” cô thầm nghĩ. “Nhưng làm sao tôi biết được anh có yêu tôi không?”

Anh thực có cùng cảm giác màu nhiệm như cô từng có khi môi họ chạm vào nhau hay không?

Trong thoáng giây toàn thể thế giới dường như ngừng lại, nguy hiểm đã lùi xa, không còn sợ hãi, không còn gian nan, chỉ còn lại nỗi dạt dào vô biên không ngôn từ nào diễn tả được. Rồi cô lại nhớ đến giọng điệu kiên quyết của anh khi trả lời sir Edward.

“Cô ấy đang ở với tôi!”

Và cô cũng nhớ được nét mặt của anh khi bước vào căn phòng của công sứ. Cố phân giải với chính mình, cô nghĩ rằng đó là cảm giác nhẹ nhõm khi anh tìm thấy cô ở đây, cùng với vẻ cương quyết phải làm theo ý mình, tất cả những điều ấy thể hiện rằng lúc đó anh đã tỏ ra bướng bỉnh hơn bao giờ hết, và còn có điều gì khác nữa...

Có phải đó là yêu không?

Cô hầu như không thể nào tin được, không thể nào cho rằng anh đã yêu cô, bởi lẽ ngoài nụ hôn đó giữa họ chưa từng có sự biểu lộ yêu đương nào. Tuy thế cô vẫn cảm thấy khắp thân thể mình đang mong mỏi khao khát anh, và cứ mãi nghĩ đến anh cô thiếp dần vào giấc ngủ...

-o0o-

Khi Dolores đánh thức cô dậy, Canuela tưởng chừng mình chỉ vừa ngủ một giấc ngắn, nhưng thực ra đã gần tám tiếng! Cô chợp mắt với tâm trạng lo âu, nhưng lại thức giấc với cảm giác hưng phấn tràn ngập trong lòng.

“Mọi thứ đều đã sẵn sàng, senorita,” Dolores lên tiếng.

Canuela nhìn cô gái như đợi lời giải thích, thấy thế Dolore nói tiếp.

“Tất nhiên là cô sẽ mặc chiếc áo dạ hội trắng làm lễ cưới rồi.”

“Áo đó là của mẹ tôi,” Canuela nói nửa nói với cô gái nửa nói với chính mình. Nghĩ đến đây cô thấy chiếc áo đó thực sự thích hợp để làm áo cưới. Bộ áo dạ hội mẹ cô chưa một lần mặc, nhưng mẹ lại muốn cô mặc đi tham dự vũ hội. Canuela thầm nghĩ biết đâu chừng mẹ đã có linh cảm rằng cô phải đem theo vì nhất định thế nào cũng cần đến.

Dolores đã sửa soạn nước tắm cho cô. Nước thoang thoảng hương hoa nhài, Dolores nói với cô loại hoa này trồng rất nhiều trong các khoảng sân của estancia. Tắm xong, cô hầu búi tóc cô cao lên như kiểu phụ nữ Spaniard thường diện vào dịp lễ hội.

Canuela hiểu vì sao sau khi mặc chiếc áo trắng của mẹ cô với lớp voile mỏng viền quanh bờ vai trần, Dolores đưa cho cô tấm mạng che mặt. Tấm mạng được thiết kế theo kiểu Tây Ban Nha, ngắn và tỏa phồng ra trên đỉnh có đính lược. Nhưng thay vì là lược trên đỉnh gắn vương niệm nam kim cương mà Canuela biết đây là quà tặng của Ramón.

“Vương niệm là nữ trang của gia tộc đấy, señorita,” Dolores giải thích, “thuộc về cụ tổ của señor khi phụ nhân từ Tây Ban Nha đến với tổ tiên của señor chinh phục Argentina.”

Món nữ trang thiết kế theo hình những đóa hoa, tuy nhiên vương niệm trông rất lộng lẫy. Khi Canuela từ bàn trang điểm đứng lên cô bước qua bên kia phòng đến bên phiến gương dài. Cô ngắm bóng mình trong gương và nhận thấy không gì tương xứng hơn chiếc áo dạ hội với vòng eo nhỏ nhắn, làn váy dài tha thướt, và lớp mạng buông đến vai.

Ánh rực rỡ trên tóc rực rỡ dường như phản chiếu ánh lóng lánh của kim cương và nét rạng rỡ trong mắt cô. Tuy vậy nét mặt lại thấp thoáng đôi chút thẹn thùng, lo sợ của những thiếu nữ bước đến ngưỡng cửa tương lai xa lạ, tâm trạng đầy nghi ngại với những điều chờ đón mình phía trước.

“Cô sẵn sàng rồi chứ, señorita?” Dolores dịu dàng hỏi.

“Bây giờ... tôi phải làm gì?” Canuela hỏi cô gái, bất chợt cảm thấy sợ.

“Señor đang đợi cô dưới lầu. Chuyện này thì lạ đấy, nhưng ông ấy sẽ đích thân đưa cô đến nhà thờ.”

Dolores mở cánh cửa phòng ngủ cho Canuela. Ngoài balcony một cậu bé ăn diện bộ quần áo kiểu gaucho trông thật bảnh bao đang đứng cầm bó hoa. Đây là loài thổ lan nhỏ màu trắng, Canuela thầm hỏi không biết Ramón khi đặt hoa này có nhớ là anh từng nói cô trông giống những cánh Lágrimas de la Virgen hay không. Cô không thể nào cầm những nhành hoa đó vì lẽ có tay người chạm đến là hoa sẽ rũ cánh ngay. Loại thổ lan nhỏ này, trông tương tự như loài hoa nhụy bên kia khiến cô cảm thấy chúng như truyền đến cô một thông điệp nào đó.

Thật chậm rãi cô bước dọc theo balcony và xuống thang. Khi xuống tới sân cô thấy Ramón đang đợi cô ở đó. Anh đi tới bên cô thân hình như lồng khung trên làn nước phun lóng lánh ngũ sắc trong ánh hoàng hôn đỏ rực. Trong thoáng chốc anh dường như cao lớn, choáng ngợp quá khiến cô e sợ. Rồi cô hiểu ra đây là lần đầu cô thấy anh trong y phục của gaucho, và không kiểu quần áo nào xứng với anh hơn nữa. Trong trang phục áo khoác ngắn đen, quần đi ngựa ống rộng bên trên đôi ủng da, và thắt lưng to bản màu đỏ trang trí bằng bạc anh trông lãng mạn, thú vị, và vạm vỡ hơn trước đây biết bao.

Anh đứng đấy thật yên lặng và Canuela thấy mình cũng không cử động nổi. Mắt họ giao nhau và dường như từ ngữ nào, lời giải thích nào cũng không cần thiết nữa.

“Em đẹp hơn bất cứ lúc nào anh có thể nói với em!” anh nói thật khê.

Nghe anh nói, cô cảm thấy tim mình hồi hộp lạ thường. Sau đó anh đưa cánh tay ra cho cô đặt tay lên, họ cùng nhau băng ngang khách sạn ra đến nơi cỗ xe trang hoàng đầy hoa đợi sẵn bên ngoài. Cặp ngựa kéo xe cũng được trang trí bằng những dải băng kết hoa và cả người xà ích cũng gắn hoa trên nón.

Ramón đỡ Canuela lên xe và họ bắt đầu lên đường xuôi theo đại lộ dài hai bên cây cối nở đầy hoa. Từ đằng xa cô đã thấy những ngọn tháp nhọn của ngôi giáo đường cổ kính. Trong suốt thời gian này Ramón không cầm lấy tay cô và cũng không hề lên tiếng. Cô có cảm giác anh đang chuẩn bị tinh thần cho buổi lễ trước mắt, thần thái tĩnh lặng của anh trông rất phiêu dật.

Chỉ một lát sau họ đã đến nhà thờ. Bên ngoài quan khách đã tề tựu đông đảo, ai nấy đều trang phục thật đẹp trong dịp long trọng này. Những làn váy đỏ thắm và áo cánh thêu của phụ nữ thật rực rỡ tương phản với những chiếc áo khoác đen kiểu gaucho, được phụ họa thêm bằng những bộ áo màu sắc sỡ của các công nhân làm vườn trong estancia.

Giáo đường tràn ngập những người là người.

Ngôi giáo đường này không lớn lắm, khi Ramón de Lopez đưa cô bước dọc theo lối đi chính giữa lên bàn thánh Canuela dường như thấy cả biển người đồng loạt quay đầu lại trông giống như những gợn sóng lúc nhạc trở lên.

Vì e thẹn cô cúi đầu xuống một chút và siết chặt lấy cánh tay anh. Như thể hiểu được tâm trạng của cô anh đưa tay ử lấy tay cô khiến Canuela cảm thấy dường như anh đang vỗ về tiếp sức cho cô.

Trước mặt họ cung thánh chói lọi ánh nến và Canuela thấy cả thánh đường được trang hoàng bằng các loại thổ lan. Hương hoa hầu như chế ngự khắp không gian, cô đoán chắc Ramón đã đặc biệt chọn loài hoa này vì mình.

Hôn lễ không cử hành lâu vì anh là tín đồ Thiên Chúa giáo còn cô thì không, nhưng lúc họ cùng nhau thề nguyện cô thầm cầu rằng hôn nhân của họ sẽ được chúc phúc. Trước đây lúc nào cô cũng có cảm tưởng Ramón từng tìm kiếm, từng yêu cầu một điều gì đấy ngoài tầm tay với của anh. Và giờ đây cô cầu nguyện bản thân cô chính là điều anh hằng ao ước.

“Xin giúp cho con, Chúa ơi, cho anh có được hạnh phúc,” cô thầm cầu khẩn trong thâm tâm.”

Cô nghĩ thầm khi anh tuyên hứa “và với thân xác anh, anh tôn kính em” giọng anh sao chân thành sâu sa quá mà đạo trước cô chưa từng nghe bao giờ.

-o0o-

Họ xuôi xuống lối đi giữa giáo đường trong tiếng nhạc du dương của đàn organ, khi ra tới bên ngoài đôi tân hôn được chúc tụng trong biết bao âm thanh nô nức vang lộng cả không gian. Người thì reo mừng, kẻ vỗ tay háo hức hò hét. Họ không cách gì nói năng được giữa cả rừng âm thanh ngoại trừ tươi cười đáp lễ trước những lời chúc tụng. Và họ còn phải che chắn cả đám mưa hoa cứ tiếp tục rơi xuống cho đến khi cỗ xe ngập tràn những hoa là hoa.

Họ vào estancia bằng cửa khác và giờ đây Canuela thấy mình xuất hiện trong khoảng sân thật rộng được trang hoàng với cơ man là cờ, hoa, và đèn lồng. Vào lúc này mặt trời đã lặn và trời chiều đang nhường chỗ cho đêm đến. Những ngọn đèn lồng đang rắc ánh vàng rờn rợn khắp nơi và Canuela thấy cỗ bàn đã chuẩn bị la liệt quanh sân chính.

Ramón đưa cô đến bàn danh dự có đôi ghế trông như hai cái ngai. Rồi hình như hàng trăm khách khứa tự ngồi vào chỗ của mình và buổi tiệc cưới bắt đầu.

Cả một con bò to tướng được quay trong góc sân, và tiệc là những món ăn truyền thống của Argentine, có món Canuela hãy còn nhớ, có món cô chưa từng nếm qua. Thực đơn có món cá corvina và pescadilla nấu theo kiểu Tây Ban Nha, loại cá được mọi người ưa chuộng và còn biết bao nhiêu là sò, ốc, và mực. Ngoài ra còn thêm tôm đỏ nước ngọt, tôm đồng, và cua bắt được trong các dịp lễ hội không những để nấu nướng mà còn dùng để trang trí bàn tiệc.

Vào cuối tiệc món ngọt thường được dọn là “Dulce de Leche,” một loại mứt sệt nổi tiếng của Argentine chế biến từ sữa và đường trẻ con hay các bậc phụ huynh đều ưa thích. Rồi tiếp theo những vại rượu được khuân ra và mọi người đều cười đùa hớn hở.

Canuela chưa từng thấy Ramón vui vẻ đến thế. Khách khứa lần lượt đến uống mừng chúc tụng anh, với mỗi người anh đều làm quà bằng những mẩu chuyện đùa riêng. Nhìn anh lúc này cô nhận thấy đây là bí mật xây dựng estancia thành công. Chủ nhân không phải là người ăn trên ngồi trước nhưng bình đẳng với người giúp việc cho mình, và giữa những người họ là mối thân tình không thể nào hoá chuyển thành lời.

Trong lúc mọi người nhập tiệc, tiếng đàn guitar và vĩ cầm vang lên dìu dặt. Khi những bát đĩa cuối cùng được dọn đi nhạc trở nên lớn hơn và Canuela thấy mọi người đều nhìn họ ra vẻ trông chờ. Thấy thế Canuela

quay qua mong Ramón giải thích và anh mỉm cười với cô.

“Họ đợi chúng mình nhảy bản đầu tiên,” anh nói với cô.

Anh đứng lên và dìu cô ra giữa sân. Nền sân cẩm thạch được đánh bóng rất dễ dàng lướt đi trên đấy. Anh choàng tay quanh người cô, và dàn nhạc tấu lên những nhịp mở đầu của điệu tango.

“Điệu vũ thứ hai của chúng mình,” anh nói bằng giọng thật trầm.

Cô ngược nhìn anh ngạc nhiên.

“Anh... biết rồi à?”

“Vây em tưởng anh chạm vào em nhưng không nhận ra em sao? Anh hỏi cô, và cô thấy mình run lên trước lời lẽ nồng nàn của anh.

Thế rồi họ bắt đầu khiêu vũ như từng sóng bước bên nhau trong dạ tiệc của anh, nhưng lần này có đôi chút khác biệt.

Thân hình họ sát vào nhau hơn. Giờ đây dường như anh đang tán tỉnh cô không phải bằng từ ngữ nhưng bằng những bước nhảy tình tứ của điệu tango. Cô cảm giác thân thể mình rung động không chỉ với bàn tay của anh đang áp trên người mình mà còn với ý nghĩ trong tâm trí anh. Chính giai điệu này là một tiết tấu trong niềm khao khát của họ, từng bước từng bước nhảy là hiện thân của quyến rũ, là nỗi thôi thúc, là mở lòng nhận biết tình yêu trong nhau.

Đôi tân hôn kết thúc bản tango của riêng mình. Tiếng vỗ tay tán thưởng vang lộng đầy náo nức trong khuôn viên và lên cao, cao mãi đến tận nền trời đêm đính hàng vạn tinh tú.

Rồi lúc mọi người ủa ra sàn nhảy Ramón kéo Canuela sang một bên. Hầu như trước khi cô kịp nhận ra họ đã rời sân tiệc với những ngọn đèn lồng và băng ngang những lối đi vắng vẻ của estancia qua hết sân này đến sân khác.

Họ đã đến khoảng sân có đài nước và cũng là nơi có phòng ngủ của Canuela. Ramón không dừng lại nhưng kéo cô lên thang và bước dọc theo balcony. Anh mở cửa phòng và cô như bị vây phủ bởi mùi hoa lillies. Kể từ lúc cô rời phòng đến nhà thờ căn phòng đã được trang hoàng.

Trong phòng chỉ có hai giá nến thấp hai bên chiếc giường lớn phủ hai cánh rèm trắng, vòng cung trên đỉnh màn chạm hình thiên thần, nhưng khắp nơi đều là hoa lillies. Hoa quanh tường, trên tủ, và trong các bình lớn trên bàn phấn.

Cô quay sang để cảm ơn anh, nhưng thấy anh đứng cách cô một khoảng ngắn và nét mặt anh khiến lời toan nói đã tắt ngấm trên môi cô.

“Em đẹp quá,” anh dịu dàng nói, “đến nỗi anh e sợ.”

“Sợ...?”

“Sợ rằng em giống như Lágrimas de la Virgen,” không người nào chạm vào được.”

Cô vẫn đứng đợi anh, mắt vẫn đắm đắm nhìn anh, hơi thở gấp gáp giữa hai cánh môi hé mở trong lúc anh thật chậm rãi băng ngang qua khoảng không ngăn cách giữa họ.

“Để anh thử xem cho chắc nhé?”

Cô chỉ biết đứng yên run rẩy, không thể nào trả lời anh.

Rất nhẹ nhàng từ tốn anh tháo vương niệm và mạng che ra khỏi tóc cô. Rồi đưa tay ôm choàng lấy Canuela, anh ghì cô sát vào người anh. Cô cứ ngỡ anh sẽ hôn mình, trên đời này đâu có điều nào cô ao ước có được hơn nụ hôn của anh đâu. Thay vì thế, anh rút từng chiếc kẹp tóc để mái tóc cô buông dài như buổi tối anh bước vào cabin của cô.

Tay anh mới trườn mền làm sao.

Vẫn gượng nhẹ như thế anh nâng cầm cô lên gần sát mặt mình.

“Anh yêu em!” lời nói vừa dứt là môi anh đã đáp xuống hai cánh môi bên dưới.

Thoạt tiên đôi môi ấy dịu dàng, và khi Canuela cảm nhận được sự huyền diệu y như đêm hôm trước dâng lên trong tâm khảm, làn môi anh trở nên đòi hỏi hơn, chiếm hữu hơn.

Ngọn lửa đỏ ngậy quá, mê mẩn quá, cháy xuyên suốt thân thể cô cho đến khi cô lại cảm thấy vũ trụ như chao đảo quanh họ rồi tan biến đi.

Căn phòng này không còn hiện hữu, cả những đóa lillies cũng không còn, cô chỉ biết rằng cô thuộc về anh.

Phải, cô thuộc về anh và yêu đương trong cô lỏng lẻo như gió cuốn trên đồng cỏ hoang, dữ dội như sóng ngoài biển khơi, và sâu thẳm như đêm đen.

“Anh yêu em! Chúa ơi, anh yêu em biết chừng nào!” giọng anh khiến cô run rẩy hơn vì khát khao rạo rực.

Môi anh lại chiếm hữu môi cô, Canuela cảm giác được tay anh đang cởi chiếc áo cưới của mình. Anh ghì sát cô hơn nữa và tấm áo trắng của mẹ cô tuột xuống như một ánh trăng. Và nụ hôn của anh phủ xuống trên cổ, xuống vai, đến đôi ngực xinh. Nhắc nhở Canuela lên anh bế sát cô vào ngực mình đến bên chiếc giường cưới màu trắng.

-o0o-

Tận xa xa tiếng hót chim cú vắng đến khe khẽ khiến Canuela tựa đầu trên bờ vai trần của Ramón. Đó là loài cú lông trắng điểm xám tiếng kêu y như tiếng gù của loài bồ câu cổ có khoang.

“Anh có nhớ...” cô thì thầm.

“Anh nói em trông giống như chú chim cú nhỏ!” anh trả lời cô. “Ban đêm anh thường thao thức không biết mắt em nhìn ra sao. Anh không ngờ được là mắt em đẹp cũng như miệng vậy.”

Cô cảm thấy lòng rộn ràng biết bao.

“Khi nào thì anh bắt đầu... yêu em?”

Vòng tay anh siết chặt quanh người cô.

“Anh biết anh yêu giọng nói của em khi em nói chuyện với anh bằng tiếng Tây Ban Nha,” anh trả lời. “Nghe êm ái, dễ thương lắm, và thật quyến rũ như chưa giọng nói phụ nữ nào thu hút anh đến thế.”

Anh mỉm cười và nói thêm.

“Nhưng sau đó giọng nói em trở nên lạnh lùng xa cách, và dường như cố tình đè nén.”

“Anh nói em... giống như... frigorifico.”

“Vì giọng em nghe như vậy mà. Tuy thế môi em lại cong lên rất ngọt ngào cho anh biết em không thể nào là người lạnh lùng. Anh đoán đúng!”

Mặt Canuela đỏ bừng, cô dấn mặt vào vai anh.

“Anh... làm cho em... bồi hồi... quá.”

“Có thực sự là anh khơi động em đến độ điên cuồng say đắm như em từng làm đối với anh không?”

“Anh... biết... là anh có mà.”

“Anh sẽ chỉ cho em yêu anh, em yêu, cho đến khi mắt em cũng nóng bỏng như màu tóc em vậy.”

“Em... thích... được như thế.”

“Giá mà em biết anh sợ em ghét anh đến chừng nào!”

“Em từng bảo mình là em... ghét anh vì anh từng... phản bội ba.”

“Sao em lại tưởng tượng như vậy?” Ramón hỏi. “Anh rất kính mến ba em. Anh đã tranh đấu bằng đủ mọi cách để chứng minh những lời vu cáo ba em là hoàn toàn sai lầm.”

Anh lại siết chặt cô.

“Sao mẹ em và em lại ản trốn biệt tăm biệt tích như thế? Mọi người trong bộ ngoại giao ở đây và bên Anh đều tìm kiếm em cũng như anh.”

“Mẹ và em không thể nào đối diện với xã hội... đã tin ba làm điều đó.”

“Giờ thì mọi người sẽ công nhận và ngưỡng mộ ba em.”

Canuela thở dài.

“Em khó lòng tin được... tất cả đau khổ bất hạnh đã... chấm dứt.”

“Em sẽ không bao giờ phải chịu bất hạnh nữa,” Ramón hứa với cô.

“Không bao giờ?”

“Anh sẽ yêu em, thương em, và tôn kính em ngày nào chúng ta còn sống – như thế có làm em hạnh phúc không?”

“Anh biết... là em có mà.”

“Anh yêu hết tất cả mọi thứ thuộc về em – từ trí óc lôi cuốn, khiêu khích, cho đến thân hình thanh tú, và gương mặt đáng yêu, xinh đẹp của em!”

“Những lời... anh nói với em... là đúng chứ?” giọng Canuela như của đứa bé muốn được người lớn cam đoan thêm một lần nữa.

“Đúng như thế, em yêu.”

“Anh chưa bao giờ... cầu hôn... với em. Sao anh biết được em... yêu anh?”

“Anh đã âm thầm hỏi em rồi. Khi em giúp anh trốn thoát – anh không thể tin rằng có phụ nữ nào lại can đảm hay thông minh như thế – rồi lúc anh hôn em.”

Canuela hít một hơi dài nhớ đến kỷ niệm ấy.

“Khi môi em chạm vào môi anh,” anh tiếp tục, “em yêu, anh biết em đã yêu anh. Anh chỉ cần biết bấy nhiêu thôi.”

“Nhưng em không thể nào... thành hôn với anh trừ phi... danh dự của ba em được khôi phục.”

“Em nhất định sẽ lấy anh.”

“Anh không thể nào... lấy người đang lâm vào hoàn cảnh bị sỉ nhục, người mà thiên hạ... tin là con gái của kẻ phản quốc.”

“Em cho là chuyện đó có vấn đề với anh nếu em là con gái của quý hay ăn xin trên đường Boca hay sao?”

“Nhưng em sẽ không... lấy anh đâu.”

“Vậy anh chỉ đành bắt cóc em thôi. Khi anh muốn em trở thành vợ anh thì anh sẽ không bao giờ để em xa anh.”

Lòng cô hân hoan biết bao trước lời lẽ uy quyền đầy chiếm hữu của anh.

“Bây giờ em là vợ của anh!” anh tiếp tục. “Anh chưa từng, và đây là sự thật em yêu, yêu cầu người đàn bà nào lấy anh hoặc anh muốn kết hôn với ai cho đến khi anh gặp em. Anh đã yêu em trước lúc anh thấy em tối đó trong cabin của em.”

“Sao... anh có thể chứ?”

“Người ta không yêu chỉ bằng mắt đâu em,” Ramón trả lời. “Theo bản năng đàn ông yêu bằng cả cõi lòng và tâm hồn của mình.”

Anh đưa tay vuốt ve mái tóc cô.

“Khi anh thấy em bế đứa bé trên tay, hình ảnh đó giống như ánh sáng chói lòa vậy. Anh biết mình đã phát hiện được điều anh luôn luôn tìm kiếm. Lúc ấy anh đã biết em là người phụ nữ thuộc về anh, là biểu tượng toàn thiện đứng trong ngôi vị sâu kín trong lòng anh mà chưa có bất kỳ người nào thâm nhập cả.”

Giọng nói anh đượm vẻ thâm sâu dường như khơi lên luồng chấn động giữa hai người họ.

Canuela lại dấu mặt vào vai anh.

Một lúc sau anh nói với âm điệu khác hẳn.

“Em đang khóc! Em yêu – anh đã nói gì à? Anh đã nói điều gì làm em đau lòng sao?”

“Vì... em... vui quá thôi,” Canuela nghẹn ngào. “Vì anh nói những chuyện... quá tuyệt diệu với em. Em cứ ngỡ em không bao giờ có thể kết hôn nhưng giờ đây em là... vợ anh.”

Giọng cô vỡ òa, Ramón siết cô chặt hơn nữa, môi anh ve vuốt trên tóc cô.

“Em đã vất vả quá nhiều rồi,” anh ngọt ngào nói, “và tâm trạng căng thẳng phải trốn tránh suốt thời gian vừa qua thật quá mức cho em. Nhưng tất cả đã kết thúc rồi, cô vợ bé bỏng, xinh đẹp của anh à.”

“Em rất... hạnh phúc... hạnh phúc vô cùng,” Canuela vui vẻ nói, nhưng giọng vẫn hơi nghẹn ngào.

Rồi cô nói gần như trách móc.

“Anh... từng muốn em khóc.”

“Đó là giọt lệ tình yêu đẩy em.”

Canuela ngẩng đầu lên.

“Anh cũng biết... đôi khi người ta gọi Lágrimas de la Virgen như thế sao?”

“Anh biết chứ,” anh trả lời. “Và còn điều nào tuyệt vời, toàn mỹ hơn khi em nhỏ nước mắt vì anh đâu em?”

“Em yêu... anh!” Canuela thì thầm.

“Và anh yêu em!” anh trả lời. “Còn rất nhiều chuyện cho mình cùng làm với nhau em yêu – với nhau trên mọi phương diện.”

“Khi chúng mình khiêu vũ với nhau em cảm thấy mình như đã... là một phần của anh.”

“Em chính là như thế, mãi mãi là như thế. Bây giờ anh đã không còn sợ nữa.”

Cô mỉm cười.

“Từ nay em biết rằng tay người trần có thể... chạm vào em.”

“Chỉ mỗi tay anh được chạm vào em thôi,” anh sửa lại, “anh sẽ giết bất kỳ người nào dám làm chuyện đó.”

“Em chỉ muốn ở... cùng anh... thuộc về anh thôi.”

“Em là của anh – chỉ của riêng anh. Thuộc về anh bây giờ và mãi mãi về sau.”

Môi anh lại đáp xuống trên môi cô, tay anh âu yếm trên vùng da thịt mở ngỏ của Canuela, tim anh đập dồn dập trên ngực cô. Lúc này mọi vật đều là hư ảo, thế giới ngoài kia cũng biến mất căn phòng này cũng không còn, chỉ còn lại mỗi cảm xúc đắm đuối thuộc về nhau, mỗi niềm đam mê sôi nổi, mãnh liệt khi trở nên hợp thể duy nhất với nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-tears-of-love>